

СЕРЖ БРЮСОЛО ЖЕЛЕЗЕН КАРНАВАЛ

ФАНТАСТИКА

®

АРГУС

БРЮСОЛО – номинация
за „ГОНКУР ‘95“

СЕРЖ БРЮСОЛО

ЖЕЛЕЗЕН КАРНАВАЛ

Превод: Любомир Найденов

chitanka.info

Голям майстор на сюжета, Серж Брюсоло е най-четеният в родната си страна и най-превежданият зад граница съвременен френски фантаст.

„Железен карнавал“ започва със странна метаморфоза — един старец се превръща в младеж с великолепно тяло. Кипящ от енергия, той тръгва да разкрие мистерията на думата, която побира в себе си всичко. При многобройните му приключения над него тежи сянката, хвърляна от свирепия орден на Пазителите на Словото. Когато стига до своята цел, героят открива там рожбите на необичаен синтез...

На Силвия, Мак Мако, маймуната Поко и другите...

ПРОЛОГ

ГРАДЪТ НА ОРАКУЛИТЕ

С бясна скорост влакът се носи в нощта. Поглъщайки километри от релси, локомотивът дълбае своята просека в насмолената от мрака гмеж, бълвайки снопове сажди и дим, които във вихъра вятърът веднага прилепва към източилата се гърбица от вагони, сякаш са було на младоженка, бликнало върху негатива на фотографска лента.

Няма никаква светлинка в купетата, никаква нощна лампа по коридорите, нищо друго не съществува освен десетина слепи, вагона, където и най-малкото пламъче от угарка като че ли е табу. Един прокобен конвой, носещ се в тъмнината; един странен влак-призрак с бродещи пътници.

В осмото купе след локомотива, на запазено място № 1234 (по посока на движението — до прозореца), е седнал човек. Старец с повяхнала кожа, сгушил се в костюм, купен от магазин за конфекция и прекалено голям за него. Адамовата ябълка непрестанно снове по гърлото му, където плътта е грапава и набръчкана. Сякаш са две кльоцави и целите покрити с жълти и кафяви петна животни, ръиете треперят върху сухите му бедра. Пътникът се казва Давид, отива в Града на Оракулите и е на около седемдесет години.

Само след малко, когато сред безконечния вой на спирачките влакът се укроти, той ще вземе своята мека шапка с подвити краища, ще грабне кувара си от рехава мукава и ще слезе с останалите.

И нито за миг няма да зърне младата жена с черни плитки, която жадно ще го поглъща с поглед от другия ъгъл на перона. Тя ще бъде издокарана в дълга роба от селско сукно, пристегнатата в талията, с жилетка от марокен^[1] и ще носи ловни ботуши с остри токове, обути на бос крак. Давид ще мине край нея, без дори да я забележи, без даже да се зачуди на средновековния вид на облеклото ѝ. И все пак — името ѝ е Сирс и вече от няколко дни тя чака тъкмо него.

Той няма да мерне и мъжа в пурпурна кожена пелерина, който ще се скрие зад прозореца на багажното отделение, откъдето ще може

на воля да го оглежда. Неговото име не знае никой, но бръснатата му глава, бузите му, по японски маниер напудрени с бял пращец, и устните, дебело намазани с червило, разкриват на всички, че това е Пазител на Словото. И по-точно — говорещ, от братството на циклиците.

Не, Давид нищо няма да забележи. Нито мъжа, нито жената. Нали още не знае, че за тези двама играчи той твърде бързо ще се превърне в пионка, чието излизане на сцената, на техните заплетени комбинации те са копнели от толкова време?

Съвсем наскоро ще започне игра, за каквато гостът ни най-малко не подозира. Той все още е само един старец; старец като всички онези, които всяка, нощ с половин дузина слизат на перона в Града на Оракулите — балнеолечебното селение, забравено от официалните карти.

Да, след няколко минути машината ще отмери първото завъртане на своето колело, манежът ще потрепери. ... Името му е Давид.

Тя се казва Сирс.

Другият няма име, ала тежкото шумолене на алената му кожена пелерина е равносилно на каквито и да било визитни картички. И поспециално на тези, които представят Пазителите на Словото...

---

[1] Вид плътен плат от изкуствена коприна. — Б. пр. ↑

Нощта изтриваше контурите на влака с вагони, боядисани странно в черно. Тъмнината бе такава, че на десет метра ставаше практически невъзможно да се различат очертанията на композицията. Само конвулсивно извиващите се облачета пара, тракането на буталата и свистенето на лостовете все още издаваха нейното присъствие.

Давид направи няколко крачки по перона. Струваше му се, че огромен и невидим звяр пъшка в мрака, като че ли обладан в ритъма на чудовищно, неимоверно сношение. Грабна куфара и се запъти към изхода. Беше му се наложило да изкара цялото пътуване в непрогледна тъмнина под подозрителния поглед на началник-влака, бдящ зорко нито един пътник да не престъпи нареждането и да зачете вестник на светлината от джобно фенерче. Опипом трябваше да се придвижва по коридорите в търсене на тоалетна. Ала напразно. Загубил се в крайна сметка, той бе уринирал върху вратата на случайно купе, а после се беше оказал неспособен да се върне отново на мястото си. Тогава един кондуктор го бе хванал за ръката и повел като дете.

— Такъв е редът — шепнеше мъжът в униформа, — нищо не може да се промени. Никой не трябва да знае пътя на влака. Само преди три месеца някакви религиозни фанатици се опитаха да ни бомбардират. Линията, която обслужва Града на Оракулите, не се вижда много добре, това е сигурно! Но ние вземаме предпазителни мерки. Отначало слагахме черни завеси или боядисвахме стъклата в синьо, за да запазим светлината вътре в купетата. Обаче винаги се пръкваше някой кретен, който да дръпне прозореца... И сега вече няма никакво електричество! Така сме спокойни!

Давид въздъхна. Перонът опустяваше. Без да удостои с поглед спътниците си, той проникна в настланата с плочи зала. Оградено от два големи медни вентилатора, в дъното се полюляваше емайлирано табло:

Намирате се в Града на Оракулите.

Не се опитвайте да определите своето местонахождение.

Вашата сигурност зависи от вашето мълчание.

Повдигайки рамене, Давид прекрачи прага на тоалетните. Чувстваше се изморен, дори по-зле — изтощен. Завъртя кранчето на умивалника, намокри длани и ги притисна към лицето си. В огледалото неговото отражение го загледа втренчено. Бръчките, браздящи челото, слепоочията и бузите му тази вечер изглеждаха по-дълбоки отвсякога. Остарял. Думата се запъна в зъбите му като скоростна предавка на автомобил. Той бе остарял.

Странно бучене го накара рязко да изправи глава. Над огледалото, от висяща на усукалата се плитка кабели хилава 40-ватова крушка, струеше дрезгава светлина като на бдение край смъртник. Шумът идваше от нея. Първата реакция на госта бе да си помисли, че е станало късо съединение, после погледът му се спря върху миниатюрната черна точица в центъра на крушката. Едно мъничко петно, хвъркащо насам-натам в безпорядък, сякаш беше затворник. С разбудено любопитство той се изпъна на пръсти, повдигайки носа си до височината на лампата. Изглежда, че насекомото — правокрила богомолка или нещо друго? — полагаше мъчително усилие с еднаедничка цел: да се задържи върху гладката стъклена повърхност на достатъчно разстояние от нажежената жичка. Давид се запита, как животинчето бе успяло да проникне във вътрешността на електрическата крушка и да оцелее в тази тъй враждебна среда, как смогваше в постоянна борба да се изплъзва и от задушаването, и от огъня? На много места по люспите и твърдите крила личаха следи от изгаряне. Едно от миниатюрните задни крачета с толкова сложни учленения стърчеше неестествено свито, сякаш излязло от употреба. Мъжът присви очи и се опита да заличи от зениците си заслепяващия образ на жичката. Не за първи път установяваше наличието на насекоми във вътрешността на термометри или неонов лампи... В този момент правокрилата богомолка се подхлъзна. Давид съвсем ясно видя как крехкото, покрито изцяло в сиво телце се блъсна в нагрятата до бяло напречна стена. Преди да успее да натисне електрическия ключ, крушката избухна със сух пукот, потапяйки помещението в тъмнина.

Неприятно смъдене пролази по бузата му — там, където неочакваното възпламеняване току-що бе насадило ситни парченца стъкло. Пръстите му опипаха кожата, която от наболата вечерна брада беше станала грапава. Малко влага, малко кръв...

Наведе се затърси слепешком куфара. Шапката от английски филц жареше челото му, ала той потисна желанието си да извади носната кърпа и да обърше вътрешната кожена ивица. Без да се спира и без да повдига очи, прекоси залата.

Отвън, прилепена в единия край на висока сивока-менна сграда, някаква механа се изпречи насреща му, заслепявайки го с всичките си светлини. Оказа се посредствена кръчма, оградена от мрачните сводове на покрито тържище или подлез, отреден за проституиране. На талози оттам се носеше острата миризма на вкиснато и гениталии, а на стъпалата, водещи към терасата, някой бе вързал с вериги горила, безвкусно и смешно навлечена в жълта платнена престилка. Мускулестото животно хвърляше към клиентите затъпели погледи и в същото време жонглираше апатично с шепа звездообразни топчета. Стопанинът — дребно, плешиво човече с червендалесто лице — стоеше отстрани, стиснал пластмасова кофа в ръка. Когато пристъпи по-наблизо, Давид забеляза локва пред краката на маймуната и тъмно петно върху престилката ѝ, в долната част на корема. Тогава се досети, че така свързано и спънато, животното бе принудено да уринира през целия ден под себе си и в дрехата. Изненадало погледа на пътника, дребното човече изпразни съдържанието на кофата в лапите на горилата, като заличи по този начин следите от злодеянието.

Давид продължи нататък. В туристическата агенция бяха уточнили, че хотелът се намира съвсем в дъното на улицата и че стаята му ще бъде резервирана на фиктивното име „господин Сат“. Бяха му заръчали да не забравя тая думичка код и никъде да не я отбелязва. Той бе обещал. Дори заяви, че паметта му все още не е отслабнала, противно на онова, което можеше да се очаква от напредналата му възраст.

Крачеше, вперил очи в тротоара и без да проявява никакво любопитство. Безразличен към бароковата архитектура на този поклоннически център, който не фигурираше в нито една официална карта вече над два века, гостът вървеше напред с единствената грижа да разбере дали леглото му ще е удобно.

В хотела го посрещнаха хладно. Суха, слаба жена с кок и сива блуза му подаде ключа, посочвайки му първия етаж. Щом тръгна по стъпалата, той въпреки всичко не можа да се овладее и изтръпна. В средата на стълбището, изправил се до парапета, с който се бе сраснал, някакъв мъж от черно дърво се беше надвесил към него. застинал в движение, което никога нямаше да довърши. Това бе статуя, висока близо два метра, изваяна от вманиачен в детайлите скулптор. От нея лъхаше приятно на паркетин. Когато мина край творението, Давид успя да установи, че нищо не е забравено — нито заврънкулките върху обратната страна на ревера, нито инициалите по кърпичката, едва-едва надиплила се над джобчето. В дясната си ръка колосът стискаше емайлирана табелка с формата на метален квадрат, която показваше като полицейска карта. Там можеше да се прочете:

Напускайки Града на Оракулите, аз ще остана ням като статуя.

Давид се окопоти. Осъзна, че повече от минута наблюдава втренчено лицето, сякаш бе изпаднал в хипноза. Долу, в центъра на фойето, хотелиерката беше замряла с недоверчив вид. Той направи усилие да се усмихне и се изкачи до стълбищната площадка, където без никакви проблеми откри номера си. Стаята имаше сводест таван, наподобяващ този на зимник или противоатомно скривалище; бе обзаведена със стари, овехтели мебели, от които лъхтеше неприятно на нафталин и восък.

Гостът се строполи върху леглото, сигурен, че както е натезал от умора, ще продъни дюшека.

Книги с пожълтели корици запълваха етажерката над диванчето в модерен стил. Бяха полицейски романи от някаква друга епоха, прелисти ги машинално. Заглавията не му звучаха непознато... Спомените изплуваха от плесента на годините. Отломки, които смяташе за проядени от времето, неспособни да бъдат определени, а ето че сега неочаквано ги намери запазили се непокътнати... Беше... Да. беше в Довил, на тавана на чичо Жан... На колко ли лазарника бе тогава? Тринайсет? Четиринайсет? Бяха заедно с Казор, жълтото куче.

Семейната къща с обезобразената статуя, издигаща се сред папратите...

Искаше му се да обуздае този поток, да възпре това мозъчно излияние на спомени, тая „старческа болест“, както имаше навика да я нарича. Ала неудържимият порив на миналото изпълваше съзнанието му. И той се предаде, отпусна се в ласките на паметта. Времето течеше, сякаш невидима река, мъкнеща в своите водовъртежи нанаси от всякакви парчета, от които толкова често му се беше налагало да се вдъхновява, да възстановява мозайката на собствения си живот...

Внезапно потрепера. Тилът му се блъсна в таблата на кревата. Бе успял да заспи, замаян от спомените и умората при пътуването. Сети се отново за дървената статуя, стърчаща в средата на хотелското стълбище, за книгите, оцветили се така грозно...

Някой почука. С подскок Давид се изправи, сякаш го бяха хванали да върши нещо нередно. И преди още да бе имал време да отговори, крилото на вратата се беше разтворило. Жената в сивата блуза и с кока пристъпи напред.

— Забравих да ви предупредя — започна тя с писклив глас. — Вие не сте тукашен, а по тези места понякога възниква доста необичайно явление, което може да изненада чужденците. Просто се получава видоизменяне на нещата, няма нищо чак толкова сериозно. Временно е, но ако то стане, не се плашете, трябва да изчакате да премине. Това е всичко. Наричат го *rigor mortis* и засяга единствено вещите. Лека ноц.

Едва успя да отвори уста и жената вече се беше изнизала в коридора. Бе твърде изморен, за да се учудва. Съблече се, нахлузи пижама и се пъкна под завивките. Десет минути по-късно спеше.

Усещането дойде много след това, с пукването на зората. Измъчван от ужасно желание да се облекчи, той положи усилие да седне в кревата. Напразно. Като че ли неочаквано се беше парализирал. Макар и напрегнати до пръсване, мускулите му не можеха повече да раздвижат крайниците и въпреки всички опити да се изправи, Давид продължаваше да лежи в същата зародишна поза. Челото му веднага се покри с дребни капки пот. Пръстите му обаче свободно се разхождаха по възглавницата. Все едно че някой шегаджия се бе възползвал от неговия сън, забавлявайки се набързо да го залее с цимент. Поиска да извика, но думите на хотелиерката изплуваха в

съзнанието му: *rigor mortis*... Латинското наименование за трупна вкочаненост! Беше разбрал. Сковаващият страх от необяснимото престана да го стяга за гърлото. Обикновено явление на молекулярно ниво, нищо повече! Под действието на някакво магнитно поле, на някакво лъчение, чийто произход оставаше да се определи, неживата материя свиваше своите съставки до крайност. Гъбата се превръщаше в паве; ризите, нахвърляни по рафтовете в чекмеджетата — в също толкова хиперреалистични скулптури. Чаршафи, хавлии, покривки се втвърдяваха до такава степен, че ставаха неразгъваеми. За секунда си представи как разповива леглото с длето или нахисва дрехите си във вряла вода, за да им върне предишната мекота. И за първи път от доста време насам осъзна, че се усмихва.

А после явлението премина и той можа да отхвърли пухената завивка с крак, както се отблъсква отпуснатото тяло на боец, чиито железни мускули смъртта е размекнала. Втурна се по коридора в търсене на тоалетните и застина над писоара, прихванал своя член с два пръста, изпразващ мехура си в дълги, звучни струи. Преди да е успял да свърши докрай, малкият свят в хотела отново се сви. Пижамата на дебели сини райета, покриваща тялото му, прие съвършената твърдост на тухла, парализирайки го пред раковината от бял фаянс, където урината в момента представляваше оцветено в охра петно. Давид инстинктивно се помъчи да отстъпи, но мускулите му не можаха да предприемат нищо друго, освен да потръпнат. Беше като вкаменено животно, пленник на бездна край морски бряг, обезумяло млекопитаещо, което лавата обгръща в своето черно, пенещо се наметало. Напразно прасците му се напъваха, ставите му напусто пукаха от усилията... Най-последно, с плувнало в пот чело, той се отказа, застинал в гротескна поза — с член, провесил се през цепката на пижамата ризница. Бе се превърнал в статуя от жива плът, в манекен от витрината на някакъв кошмарен магазин. И съвсем скоро щяха да се появят странни купувачи, които търсят устойчиви дрехи, страховити същества с анатомия, способна да огъва и най-твърдите материали. Те щяха да спират пред манекена Давид, да опипват стоманената пижама с мощните си пръсти, да...

Той затвори очи, преглътна. Това бе просто една неприятна ситуация, нищо повече. Бяха го предупредили: „Градът на Оракулите е богат откъм объркващи проявления. Не се плашете, в случая няма

никакво вълшебство. Всичко е само деликатна игра на магнитен и газов обмен, на молекулярно преструктуриране. Градът на Оракулите е подвластен на промените. Винаги си спомняйте този факт. Нищо от онуй, което ще наблюдавате там, не принадлежи на света на фантастичното, на магията. Научните теореми, направляващи химическите цикли на мястото, се различават от тези, с които сте се сблъскали досега. **ТОВА Е ВСИЧКО.**“

Успя дотолкова да се отпусне, че в крайна сметка задряма. Събуди се в момента, в който дрехата, отново станала мека и податлива, престана да го крепи във вертикално положение и той се строполи на плочника в тоалетните. С натъртена опасна кост се върна в стаята си, ругаейки, заричайки се твърдо следващата нощ да спи съблечен **ВЪРХУ** завивките!

Набързо оправи тоалета си, избърсна се и слезе да закуси. Трапезарията бе почти празна, никой не го поздрави. Но може би така беше по-добре. Щом жената в сиво, която обслужваше, донесе подноса със закуската му, Давид обезпокоен се интересува от честотата на кризите *rigor mortis*. Не съществува ли опасност да застине парализиран на улицата, или пък...

Сервитьорката повдигна рамене.

— Случва се само нощем — проговори тя с уморен глас. — Трябва да спите чисто гол, това е.

Гостът отлично го запамети и направи усилие да погълне двете сякаш гумирани кифлички, които бяха тикнали в чинията му. Ала се отказа — за пореден път челюстите го боляха. Чувстваше се съсипан, смазан. Неговите размишления представляваха една огромна, усукана топка, свила се в отдалечено ъгълче на съзнанието му. Дълго време се мъчи да ги различи, класифицира и беше изцяло погълнат от тази задача, когато хотелиерката с кока фамилиарно го потупа по рамото. Сивата ѝ блуза, колосана до съвършенство, изглеждаше като че изсечена от картон.

— Добре ли спяхте? — осведоми се тя, без да я е грижа дали ще получи отговор. — Мислите ли за вашата среща, господин Сат? Насрочена е за шестнайсет часа, в пещерите. Няма да забравите, нали? Ето ви план, тук мястото е обозначено. Не го губете...

Обясняваше му като на дете. Хм. наистина ли беше толкова стар и тъй близо до пълната грохналост? Въпреки всичко бе убеден, че

умствените му възможности все още са дееспособни. Е, от време на време го обземаше познатото отвратително увлечение да пресява миналото отново, без ни най-малко да го е очаквал, тези „мозъчни излияния“, както му харесваше да ги нарича; но с изключение на това...

Давид поклати глава, овладя се и сподави една ругатня. Не биваше да клати глава на всяка крачка, където трябва и където не трябва! Та нали туй беше мания на слабоумен старец!

За минута остана замислен, прехвърляйки картата в сбръчканите си пръсти. После отместа салфетката...

Навън времето бе хубаво. Златиста светлина се разливаше върху бароковите фасади, сплескваше гравюрите и издутите барелефи, поглъщаше сенките им. Той направи няколко крачки да се ориентира. Със своите наконтени, нагиздени почиващи атмосферата бе почти същата като в балнеолечебен център. Тук и там разцъфваха шапки с тесни и прави периферии, мяркаха се бастуни от жилава тръстика, папионки... При вида на толкова леност го връхлетя съмнение — дали те просто не бяха фигуранти? Не беше наивен, отдавна му бе известна мръсната практика на междупланетните пътнически агенции, на които им харесваше да населяват местата около туристическите хотели с тълпи от актьори „туземци“. Заплащаха им на ден, за да се появяват усмихнати, послушни като дечица, гостоприемни, услужливи и „страшно сърдечни“...

Реши да се поразходи и да позяпа витрините, да задоволи своята отколешна страст към вещите, да насити увлечението си към колекционирането, към повторението. Не му беше нужно дълго да се лута, докато открие онова, което търси — стара и прашна работилничка, която продължаваше да крепи търговия, ставата от ден на ден все по-рядка: *бижутеро-сладкарство*...

Кисел вкус попари езика на Давид и слюнка запълни устата му — точно както някога, когато беше дете. Витрината го привличаше подобно магнит, не виждаше нищо друго освен нея, рамката ѝ в остаряла позлата, неестествената калиграфия на фирмената табела и...

Бижутерите сладкари се спотаяваха в дъното на мрачни стаички, отрупани със заключалки и алармени инсталации. Преграда от блиндирано стъкло, дебела три сантиметра, предлагаше на взора, асортимент от кутии за скъпоценности в сатен, положени на

възглавнички от тъмночервено кадифе. Вдигнатите похлупаци, зейнали над седефа в подплата от бяла коприна, неудържимо извикваха представата за колония бисерни миди, разположили се царствено върху мъхести скали. Почти синкаво-зелената светлина, напластила се зад витрината, засилваше това впечатление със своето сияние, размътено като в зле поддържан аквариум. Да опре чело в подсиленото стъкло бе все едно да се надвеси над повърхността на ров и да зарее погледа си в зелената същност на неговите глъбини, поръбени с потъмнели стръкове, където тинята остарява в обятията на тръпнещата водна шир — застинала утайка от избистряне, приключило преди векове, ненабраздявана никога вече от нито един полъх. Опалов куб, експозицията миришеше на сол и морски водорасли и Давид нямаше да се учуди кой знае колко, ако види, че от кутиите изскачат мехури и се разстилат в бълбукащи нанизии нагоре. Човек въобще не биваше да се застоява пред витрината на бижутер. Търговците на подобни скъпоценности панически се страхуваха от обири и окото трябваше да се задоволи само с тези кратки мигновения, с тези бегли потапяния в небитието на стелажите, за да се изпълни с видения колкото жестоки, толкова и мимолетни.

На своя тапициран, свилен език всяка кутия поднасяше по един бонбон в оригинална опаковка, едно-единствено, увито в разноцветен целофан лакомство, но тъй безценно, както и най-чистият диамант. Черупчица втвърдена захар, топната в основа от рядък крем; медено изкушение с пълнеж от виолетов ликьор; драже, гладко като мраморно яйце, полирано, лъскаво досущ като сатен и с благоуханието на печени бадеми... Ами карамелите? Кубчета от тъмнокафеникава или златиста паста, паралелепипеди от светъл кехлибар или маслиненозелен нефрит, предлагащи се на небцето, крехки и хрупкави...

Да. всеки един бонбон произлизаше от далечната съкровищница на кралските сладкарници. Забравени рецепти (унищожени поради мерки за сигурност!) бяха залегнали в тайната на подобно създаване, а властни управници им бяха позволили да преминат през вековете, без да се развали техният вкус. Те бяха останали неповредени и свежи като в онази гореща привечер, в която за първи път ги бяха поднесли на масата на Клеопатра, за първи път ги бяха поставили в бонбониерата на Лукреция Борджия или в кутията за сладкиши на Луи XIV...

Давид потрепера, обзет от неочаквана трескавост. Тук имаше екземпляри, чиято стойност навярно стигаше до петдесет карата. Какво ли не би дал, цели два пръста от дясната си ръка, за да може дори само за минутка да погледне удостоверението им за фабричен произход! Душата му на колекционер се пробуждаше, омаяна от заклинанията на страстта. Той отлично знаеше, че някои шоколадови бонбони са стрували на своя създател петнайсет години изящна изработка, че отделни захарни пръчици, скалички, трюфели са били направо измъкнати с наддаване в полумрака на продажбени зали, изведнъж превърнали се в море от истерия, че също така...

Отражение зад прозореца го предупреди, че стопанинът на сградата го наблюдава. Вероятно беше марсианец, както и всичките, му събратя от племето на гоясите. Бяха дребни човечета, с явно изразено надебеляване, кожата им бе с цвета на потъмняла слонова кост. Език с хипертрофичен папили^[1] изпълваше техните уста, заставяйки ги да се хранят посредством рогова тръбичка, излизаща от гърлото на равнището на адамовата им ябълка. Такова угощение, поемано винаги в течно състояние, с нищо не ги притесняваше. Храната никога не влизаше в допир с вкусовите лигавици, даже едновременно с това ги предпазваше, от натрапчивата обикновена сладост. Истински органи за експертиза, езиците им служеха само за да тестват качеството на разни благи изделия. Заслужаваше си човек да ги види как докосват повърхността на бонбона с помощта на малка четка с твърди влакна, после оставят тупнчката косми от златка върху кранчето на огромния израстък, обтягащ бузите им и посинял като обесен, затварят сладострастно очи, след което по телепатия изказват сентенцията: „Фондан^[2] със саке, трета династия. Леко разваляне на захарта, дължащо се на влага. Шейсет карата.“

Знанията на месопотамските кулини бяха в кръвта им, но те владееха също и тайните от кухните на фараоните, загадъчните рецепти от сладкарската алхимия на Никола Флаemel^[3].

Давид напрегна отслабналите си мускули, за да се изтръгне от витрината. Успя да го направи с цената на истинска физическа болка. Толкова години страстта към вещите го беше подтиквала към живот. И бе съвсем нормално още въглени да тлеят под пепелта на времето, готови да пламнат при най-крехкото предизвикателство...

Сърцето му беше забило по-учестено и той едва смогваше да си поеме дъх. Реши да седне за малко на терасата на едно кафене. Ръцете му трепереха, овлажнявайки черния мрамор на масата. Даде поръчката с неузнаваем глас на астматичен старец. Картини танцуваха под неговите клепачи, пъстри и странни предмети се извиваха в хоровод... Той стисна зъби, но нищо не можа да постигне. Спомените му отново бяха започнали да се изливат досущ като пробит мях. Капките се отцеждаха една по една. Най-напред поотделно, после все по-бързо, образуваха локва...

НЕ! НЕ ТРЯБВАШЕ!

Като дете му бяха разказали, че баща му полудял. когато веднъж, сваляйки шлема си, за първи път чул ужасяващия рев на планетите, свиващи се в пространството. Този шум, уловен в плен и запечатан върху лентата на касета, скрита в дъното на един шкаф. Давид никога не се бе осмелил да прослуша. Много по-късно след смъртта на своя родител в личните му документи той откри плосък камък, фосфоресциращ и остъклен. Несравнимо красив. С помощта на джобен лазер незнайна ръка несръчно беше изписала отгоре му следните няколко думи:

Космосът е декор от нарисувана картина, навит, той се побира в чекмедже.

Впоследствие тази обикновена фраза се превърна за Давид в магическо уравнение, обобщаващо всяка една колекция: вселена в чекмедже...

Генезисът на неговото нещастие се криеше там. **НЕ! ДА СЕ ОСВОБОДИ...** Да не мисли повече за това. Беше се зарекъл!

Той накваси устни в цитронадата. Тръпчивият вкус веднага накара езика му да настръхне, а после, и стомаха. Сякаш започваше да се връща към реалността. Миналото се отдалечаваше като зловонен повей, полъх от някаква неприятна миризма, отвяна от вятъра, призрак, който не бе имал време, да се материализира. ... Давид никога не успя да довърши СВОЯТА колекция. Укритието, което беше избрал за работно помещение, се срути над главата му, пометено от свличане на земни пластове. Като по чудо нечувано той се изплъзна от засипването. Замаян, покрит с рани, почна да броди сред поле от развалини, затулващи сякаш и самия хоризонт. След седмици скитания безпаметното лутане го изхвърли в пределите на територия, осеяна с

телени заграждения. Там го посрещнаха хора в униформи, а после го изолираха. Неговите, четирийсет лазарника му помогнаха да дойде на себе си. Обяснили му бяха, че столицата е напълно разрушена и след като не са деблокирани кредитите за възстановяване, в крайна сметка са обявили бомбардираната зона за нездравословна. Войната беше приключила преди единайсет години. Страната, чийто ландшафт и климатични условия бяха съсипани от употребата на химическо оръжие, бавно се връщаше в средновековието. Всичките тези сведения той бе възприел в почти умопомрачено състояние. Когато поиска да предприемат издирване, за да измъкнат от развалините най-ценните вещи от неговата сбирка, те просто му се усмихнаха, преди да го върнат решително в стерилната стая.

Едва след цял един месец Давид осъзна, че е на ШЕЙСЕТ И СЕДЕМ години. Беше прекарал сред рафтовете на своята колекция в подземното скривалище близо четвърт век... Това разкритие му подейства като електрошок и в продължение на три дни сънят не го навестяваше.

Щом централният компютър категорично установи наличието на присадените под кожата чипове за идентификация, забавената пенсия му бе изплатена твърде бързо, както и месечните суми от взаимоспомагателния фонд за бивши бежанци. Така събраните пари му позволяваха да дочака края на живота си в държавен и относително приветлив старчески дом. Две седмици той се лута между това решение и самоубийството. Точно по същото време чу да се говори за Града на Оракулите... Надеждата веднага го тласна към брега на живите. Оттогава досега бе изтекъл почти месец...

НЕ ТРЯБВАШЕ ПОВЕЧЕ ДА МИСЛИ ЗА ВСИЧКОТО ТОВА...

Ръцете му престанаха да треперят. Добави малко захар към размътената жълта течност. Магазинчето на бижутера сладкар неочаквано беше загубило своята привлекателност. Още минута той продължи да го съзерцава. Говореше се, че бонбоните, подобрени с времето, можели да увеличат невероятно калориите си. И изяждайки три или четири от тях, човек за една нощ се обричаше на затлъстяване! Тези съкровища, които бе възможно да унищожиш само с няколко схрусвания на зъбите, винаги бяха очаровали Давид. Тяхната крехкост им придаваше още по-голяма стойност! Освен туй мисълта за погълнатия и смлян шедьовър носеше и нещо нетърпимо, дори

възхитително. Преобразувайки калориите в мазнина, творението на изкуството ставаше неразделна съставна част от вандала, който го бе натрошил между челюстите си! Впрочем това унищожение ли беше или трансмутация? Нима затлъстелият, превърнал се в доброволен болник, не се издигаше сам по себе си в ранг на артистично съкровище? И логичен завършек на захарните изделия, надебеляването и насложилата се лой не представляваха ли всъщност финален акорд от сътворението, последната брънка на веригата?

Известно време Давид размишлява над тази теорема. Всяка верига, всяка структура, всяка амалгама го връщаше отново към старите му занимания. Сметките, сумите, кратките проблясъци го опияняваха в най-висша степен. Животът му се свеждаше единствено до тези изброявания, повтаряни и преповтаряни пак и пак, до тези колони, които обнадеждаваха, че крайният резултат ще доведе до радикална промяна на всичко, напълно нов лъч светлина или...

ДА НЕ МИСЛИ ПОВЕЧЕ ЗА ТОВА!

Гостът прехапа до кръв езика си. Разпалена от стипчивия вкус на питието, болката изпълни със сълзи очите му.

---

[1] Пъпковидни брадавички. — Б. пр. ↑

[2] Вид меки бонбони. — Б. пр. ↑

[3] Френски писател (1330–1418), който при мистериозни обстоятелства натрупал голямо богатство. Това разбунило общественото мнение и плъзнала мълва, че е открил и използвал за лично облагодетелстване механизма, превръщащ металите в злато. — Б. пр. ↑

Вгълбен в своите размишления, той не забеляза младата дама, която току-що се бе настанила на терасата на съседната чайна. В черните плитки и голите и колене, стърчащи от високите ловни ботуши, имаше нещо диво, нещо необикновено, което по странен начин изпъкваше сред тоя старомоден и изнежен декор. ... Нейното име бе Сирс; по-вярна от сянка, тя го следваше от самото му пристигане в Града на Оракулите, но в нито един момент той не си даде сметка за това. Вече близо осемнайсет часа Сирс наблюдаваше как живее този седемдесетгодишен старец, зазидал се в своята вселена на ограничения, жестоко хладнокръвен ентомолог^[1], подготвящ се за дисекция. Тя знаеше всичко за него. Всичко или почти. И най-вече онова, което той все още не знаеше. Същата сутрин за хиляден път бе прочела думите на предсказанието, като ги преповтаряше на глас, опиянявайки се от стипчивия им привкус.

В момента той беше стар, но утре...

Потрепера.

Да се вмъкне в офисите на агенцията и да намери информационното досие на стареца не бе представлявало никакъв проблем за нея. Във всеки случай не можа да научи нищо повече от онова, в което не се и съмняваше. Сега със сигурност помнеше, че на четирийсетгодишна възраст той се е отдръпнал от света и че после двайсет и пет години от живота си е прекарал затворен в дълбините на противоатомно скривалище, за да задоволява своята натрапчива страст към вещите и колекциите. Да, тя знаеше всичкото това, *ала то не бе най-важното.*

Ръцете ѝ се отпуснаха върху плътта на посърналите голи бедра, привличащи мъжките погледи. Ако беше съумяла да запази физиката си великолепна благодарение на редовни гимнастически упражнения, то не бе успяла да стори нищо срещу донякъде сивия тен на лицето. Бледността от затвора; мъртвешкобледият белег на седем години престой в кафеза. Точно на каква възраст беше сега? Сирс можеше да направи единствено приблизителни изчисления: трийсет и две,

трийсет и три? Но не и повече, в никакъв случай, стига да се довереше на фините бръчици, набраздили челото ѝ, и гънките, сключили се около устата.

Тя прогони тия суетни мисли, забивайки нокти от вътрешната страна на бедрата си, както бе навикнала да прави по времето на своето задържане. Болката, станала съвсем скоро непоносима, помете прищевките ѝ за състрадание.

Утре, а може би още тази вечер Давид щеше да получи знаменieto. Думата щеше да се запечати в паметта му с огнени букви. Заклинание, повече от дума; послание от миналото, което никой не беше чувал почти цял век. Тази вечер, а може би утре бутилката, хвърлена в морето, най-сетне щеше да изплува върху пясъка на един плаж, след като трийсет и шест хиляди и петстотин дни се бе отклонявала от пътя си по кълбящите се вълни в безкрая на Хомакайдо.

ХОМАКАЙДО... Сричките изгаряха нейното гърло, часове наред устните ѝ конвулсивно можеха да ги отронват до пълно замайване, до хипнотичен унес...

Жената отново премести погледа си към Давид, вкопчил се в своята цитронада от другата страна на улицата. Дребничко старче. Тресчица, която дори повей на вятъра би могъл да пречупи. Тя си представяше закоравелите му артерии, калцираните бронхи, извитите му стави. Колкото до кожата... Беше ѝ другар по бледност, неин събрат по сивота на лицето. И той принадлежеше към расата на затворниците. Но утре всичко щеше да се промени, колелото щеше да се завърти в обратна посока. Утре по същото време Давид и Сирс щяха да се придвижват под знака на вятъра, превърнали се вече в поклонници... Хомакайдо...

Треската на очакването я накара да потрепери в силния пек. За какво ли си мислеше сега гостът? За колекциите си най-вероятно! Беше забелязала дългото му застояване пред магазинчето на бижутера сладкар. Значи страстта все още тлееше в тази ластарена обвивка. А това бе по-скоро благоприятно предзнаменование, той нямаше да се откаже от издирването. Всъщност щеше ли да има някакъв избор? В секундата, в която кракът му стъпи на перона в Града на Оракулите, Давид реши своята съдба. Занапред той вече не принадлежеше на себе си, бе се превърнал само в една вещ, в оръдие, като нея — Сирс...

Тя отпи глътка. Гърлото ѝ, стегнато от нервност, болезнено се сви, за да поеме течността. И в този момент съвсем ясно видя мъжа с червената кожена пелерина да прекосява улицата. Подскочи с намерението да се скрие в полумрака на сенника, но мъжът не гледаше в нейната посока. Въпреки горещината гримът се справяше отлично и бузите му, напудрени по японски маниер, напомняха матови крила на пеперуда, лишени от всякакъв блясък.

Фигурантите с цветните шапки и тръстиките бастуни, сновящи напред-назад по тротоара, се правеха, че не го забелязват. Той вървеше, без да бърза, загърнат в тежкото поклащане на аленочервения плащ. Недосегаем, чиято сянка очите на простосмъртните не смееха дори да погледнат, Сирс стисна юмруци. За трети път от двайсет и четири часа насам Пазител на Словото пресичаше маршрута ѝ. Кого дебнеше? Давид? Е, тогава трябваше да предположи, че опасното братство на говорещите и немите бе в течение на предсказанието. Кое то бе гибелно. И в такъв случай защо просто не премахнеха немощния старец под прикритието на някаква злополука, преди непоправимото да се е случило?

Почувствала се неразположена, тя преглътна насъбралата се в устата ѝ слюнка...

А може би цикликът вървеше по нейните пети? Не, въобще не звучеше по-убедително. Тогава нямаше да бъде сам и Сирс, избягалата затворничка, вече щеше да е убита без съд и други форми от процесуален характер. Отрова в чашата ѝ в кръчмата, удар с меч из сумрака на някоя уличка, арбалетен изстрел от някой балкон...

Тя смръщи лице от безсилие. Двучлните планове, раждащи се в тия напудрени глави, много често трудно се разгадаваха. Младата жена знаеше, че със своите бели фасади Градът на Оракулите е просто един декор от папие-маше, една гипсова маска, зад която се крие свирепият орден на Пазителите на Словото, същите онези, които... Сирс напрегна мускули. Отдавна бе минало времето за умозрения. Щеше да се справи с техните хитрини, владееше правилата на играта така добре, както и те, ако не и по-добре. Бе платила седем години от живота си, за да ги научи...

От другата страна на булеварда Давид се носеше на хиляди километри разстояние, от това гнездо на стратегически машинации. Нито един от двата погледа, които въпреки всичко се бяха впили в

него, не изгаряше тила му. За пореден път той проникваше в себе си. Потъваше, търпеше корабокрушения сред блатото на своята памет, опияняваше се от поривите на миналото като пушач на опиум, жадно всмукващ от мундщука на лулата. Потта го обливаше и влажните му ръце се хлъзгаха по празната чаша. Реши да плати, изправи се. Ставите му пропукаха... Ненадейно си спомни за срещата, погледна часовника с напрегнато очакване. От безконечния си престой в подземното убежище бе запазил този недостатък: пълната невъзможност психологически да прецени изтичането на времето. Два часа бяха изминали, а той бе останал с убеждението, че се е спрял за минута. Една седмица се побираше в рамките на един следобед. Абстрахирайки се задълго от времевия поток, в крайна сметка Давид беше блокирал, бе покварил субективната си представа за всекидневието. Още много малко му трябваше, за да заживее, залепил нос в циферблата на някой стенен часовник.

Потърси картата в джоба си, ориентира се, доколкото можа. Пещерите бяха разположени в центъра на цветен парк, върху възвишение, за което се подразбираше, че е направено от циментова отливка и поддържано от невероятен хаос спомагателни греди, подсилени с железни отпадъци. Напомни му за онези изкуствени планини, с които бяха осеяни зоологическите градини — по тях печално подскачаха кози и маймуни. Внезапен страх за малко не го накара да се откаже и да се върне назад. Нахока се: бе толкова близо до целта! И то след като му се наложи да изразходва цялата си пенсия, за да получи място! Изруга.

Помисли си, че вместо да го хранят, да го карат да затлъстява като бонбоните, продавани от марсианския бижутер, неговите колекции го бяха изпразнили от съдържание, бяха го пресушили. Беше се отдал на вещите изцяло и те го бяха вампиризирали. Бе забравил как се живее, но сега смъртта го догонваше. Нейният бяг щеше да намалее, да застине съвсем в ирационалната неподвижност на дрехите от хотела, ала собствената му *rigor mortis* щеше да бъде окончателна. И няма да последва събуждане, нито пък връщане към мекотата и намачкването. Давид ще потъне право надолу, вкопчен в последното задушаване, вдървен в съсухрена сива плът, обречен да пропада безконечно... А той не искаше и да знае за неподвижността, той

копнееше да крачи, да бяга. да изпитва двигателната сила на постоянните промени, той...

Трябваше да тръгва към пещерите.

Закриволичи през парниците, масивите и водните басейни, спирайки от време на време да си поеме дъх под свода на някоя беседка. В подножието на бетонената планина пазач в униформа любезно, но твърдо поиска от него да се легитимира. Камера разчете означенията на магнитния имплант под кожата му. И понеже всичко, изглежда, беше наред, заповядаха му да продължи по-нататък сред меандрите на тесен циментов проход, изкуствено потопен в плесента на времето и направен така, че да имитира скала. Тук бе царството на влагата, сълзеше отвсякъде като в изба. Неприятни сърбежи го стиснаха в бронхите, преминавайки бързо в пристъпи кашлица. Веднага се появи дребно човече с тъмна, съсухрена кожа. Беше облечено елегантно-крещящо, сякаш е панаирджия или фокусник. Дебели мустаци затулваха горната му устна.

— Бих ли могъл да ви попитам за името? — произнесе то с глас, с какъвто се шепне в лоното на катедрала.

— Господин Сат — не смогваше да си поеме дъх Давид.

— Точно така! Господин Сат — измърмори човечето, чието лице внезапно се бе издуло от напълно комерсиално задоволство. — Струва ми се, че иде, останете доволни от нашите услуги. Няма да се разпростирам върху техническите подробности, те обикновено отегчават клиентите ни. Въпреки това искам да наблегна върху един определен момент: изобщо не става въпрос за магия или за някаква окултна практика. Всичко, което се случва тук, е достойно изключително на науката. На Науката, господин Сат, и на нищо друго! А сега ще ви покажа образците... Ще си изберете онзи, който ви се стори най-подходящ. Важното е да не изпитвате никакво отвращение, никаква погнуса. Мисля, че вече са ви го обяснили. Оттук, ако обичате...

И прекъсна монолога си. без да чака отговор ~ като нахакан продавач, знаещ, че продукцията, която е натоварен да пласира, върви без затруднения и че по-нататък няма разумни причини да разкрива чудеса от красноречие.

Спуснаха се по малко хлъзгаво стълбище и дребното човече се спря в един ъгъл край амбразура, през която проникваше слънчев лъч.

— Сега ще погледнете през този отвор ~ заяви то със затворнически глас. — Те са там! Направете вашата преценка и ми посочете избраницата по символа, татуиран върху лявата ѝ гърда. Оглеждайте спокойно, не бързайте!

То се отдръпна и свенливо извърна очи, сякаш искаше да предостави на своя клиент възможността да се отдаде на някакво срамно удоволствие. Давид нетърпеливо надникна през покрития с мъх процеп. Извисяваха се над нещо като вътрешна градина, тесен затревен кръг с цветя, притиснат в обятията на сивите стени на планината. Вътре седяха жени, имаха отегчен или заспал вид и всичките бяха дебели — истински възвишения от бяла, гладка плът, които комай нищо не можеше да помръдне. *Това бяха Питуите на Града на Оракулите. Животворните самодиви.* Ледена тръпка пролази по гърба му. Той бе достигнал целта на своето пътуване... Широко разтвори клепачи, оглеждайки внимателно клекналите матрони. Голотата подчертаваше и най-мъничкия им недостатък: затлъстяванията, слегнали се в последователно увили се гънки, сякаш навивки на гигантска витлова пружина; многобройните брадички; бедрата, разстлали се в розови локви и изпъстрени с пъпчици. Ала въпреки цялото това изобилие от плът те не предизвикваха отвращение. Преценявайки ги трезво, човек доста скоро откриваше у тях необикновен чар, известна красота, малко потискаща, но в никакъв случай не и неприятна.

Зад гърба на Давид надзирателят се прокашля с твърдото намерение да върне своя клиент към действителността. Давид набързо спря избора си върху най-импозантната от всички: рижа, с бръсната глава.

— Триъгълникът — измърмори той и отстъпи назад, заслепен от полумрака в коридора.

— Много добре, много добре — изсумтя мустакатият. — Ще видите, всичко ще протече така, както сте се надявали. Това са автентични венерианки, знаехте ли го? Оцелелите от една раса, която днес е изчезнала. Довчера почитани като богини, сега те са принудени да продават своите дарби, за да преживяват. Какви тъжни времена, а?

— Кога ще се състои... церемонията? ~ прекъсна го Давид, загубил търпение.

— Ще ви предупредят. Повече не излизайте от хотела. Когато... „настройката“ приключи, ще изпратя някой да ви вземе с кола. Не пропускайте тази уникална среща. друга няма да има! Все пак аз трябва умело да ги подготвя, вие не сте единственият ни клиент. Предполагам, че ме разбирате, нали?

— Естествено. Заситниха към изхода. Давид вече не усещаше влагата. Ала в мига, в който се намериха на чист въздух, той отново бе завладян от съмнението:

— Те наистина ли могат да... Всъщност искам да кажа... Младостта, бъдещето... нима?

Мургавото човече направи снизходителна гримаса, потупа го по рамото и се извъртя на пети, след като скришом хвърли поглед към часовника си. Давид се озова сам в подножието на планината, окъпана в слънце. Събитията се бяха развили толкова бързо, щото му се струваше, че е сънувал срещата си с венерианките, Беше изкушен да се върне обратно, повторно да плъзне взор в процепа на амбразурата, но враждебното изражение на пазача го разубеди. Излезе през най-близкия изход, без да посмее да се обърне.

Всичко щеше да се нагласи добре, не можеше да бъде иначе. На Венера, Сирон, Магалия и на още двацет други сателита тези жени бяха почитани като идоли. Агенцията, която за къшей хляб ги беше измъкнала от някакъв транзитен лагер, бе натрупала цяло състояние от експлоатацията на техните необичайни дарби. И Давид съвсем не беше първият, който щеше да се възползва от тях.

Щом проникна в хола на хотела, се почувства пред прага на изтощението. Изпи една хладка бира на бара, сигурен, че ще му причини киселини. После се качи в стаята, където се тръшна в кревата сред проспектите, връчени му от туристическата агенция в момента на заминаването и които вече бе чел и препрочитал близо сто пъти...

„... В Древна Гърция — гласеше кратката анотация — наричали Пития една млада жена, която била упоена от естествени серни изпарения, в своето блънуване тя имала дарбата да изрича пророчества под формата на афоризми. От всички краища се стичали да се докоснат до тази гадателка и легендата ѝ приписва големи предсказания. Днес, след хилядолетия, нашите служби са в състояние да поднесат на гражданството значително повече услуги, отколкото митологичната Пития. Всъщност, след като успя да си осигури *изключителното*

съдействие на много венериански жрици от тайния култ на Ефазис, нашият институт *гарантира*, че ние предлагаме на всички свои клиенти необикновенния опит на ЖИВОТВОРНИТЕ САМОДИВИ!“

Давид се изправи. Очите му се замъгляваха, редовете танцуваха. Май трябваше да си сложи очилата. Но имаше ли смисъл? Знаеше наизуст думите от проспекта. Отпусна се назад, потърси подкрепата на възглавницата.

Дарбите на венерианките не бяха тайна за никого. Всеки елементарен учебник по космическа етнология обясняваше, че под въздействието на силна треска организмът на дебелите жени от култа на Ефазис обилно отделя пот. Реки от гъста, солена пот, чийто основен елемент представлява производителен хормон, истинска молекула на младостта, способна да освежи всяка една човешка тъкан, подложена на пряк контакт с нея. Хиляди тестове, всичките положителни, бяха направили от тази напълно безумна хипотеза научна реалност. А пък несекващите религиозни войни, които изстребиха венерианската раса, бяха станали причина днес, пръснати из космоса, да оцелеят едва около дузина последователки на Ефазис. Само ЧАСТНАТА АГЕНЦИЯ ПО ПОДМЛАДЯВАНЕТО И ЕКСПЛОАТАЦИЯТА НА ГРАДА НА ОРАКУЛИТЕ притежаваше половината. Благодарение на вашите финансови средства бившите жрици се потяха за вас. Сумата се внасяше от кандидата и той определяше времетраенето, в което кожата на участващите щяха да останат в пряк допир. Разделяйки се с последната си банкнота, Давид си беше издействал договор за четири часа. Имаше добър шанс да успее — това му го бяха повтаряли, докато подписваше чека, окончателно изпразнил банковата му сметка. *Добър шанс...* А после той се бе подкрепил с доказателства. Дълготрайните резултати, изглежда, идваха след два часа съвместно съжителство в едно и също легло. Носеха се слухове за подмладяване, достигащо двайсет, даже трийсет земни години. Колкото до снимките...

Давид прокара ръка през лицето си. Бузите му горяха, челото пареше. Нервни боджежи пробягваха по мускулите на краката, искаше му се да скача, да танцува, да се освободи от огромното напрежение, трупащо се у него. Знаеше, че скоро мургавото човече ще потърси дебелия рижа жена. Щеше да я повие гола в мокър чаршаф и да тръгне с нея из коридорите на планината, излагайки я на теченията на вятъра, проникващ през пролуците, на нощния студ в цветния парк.

Щеше да я накара да се покатери най-отгоре на бетонния връх, да я остави под мразовитите бръснещи повеи на северняка, понесъл се над града. Тя неминуемо щеше да се простуди. Да хване пневмония, плеврит може би, а пък треската да се покачва... 39°... 40°...

Когато температурата ѝ достигнеше 41, щяха да дойдат да го извикат — него, Давид. Щяха да го отведат в залата за преобразяване. И тогава...

С малко късмет възпалителният процес би могъл да скочи и до 42 градуса. Колкото по-силна бе треската, толкова повече потта придобиваше по-големи възстановителни способности. Поне така се говореше. От леглото на страданието той щеше да излезе преобразен, неузнаваем...

След подобни изпитания венерианките твърде бързо се възстановяваха. Само за петнайсет дни лечение си възвръщаха силите и пак отиваха в затворената градина в очакване на нов клиент, на нова болест.

Давид не изпитваше никакви угризения при мисълта за онова, което щеше да направи. Бе се събудил на шейсет и седем, измамен с четвърт век съществуване. Войната, миражът на колекциите, мисията, която трябваше да довърши, го бяха изтръгнали от живота. И той много разчиташе да бъде обезщетен за това в най-кратки срокове.

Събра проспектите, нахвърля ги в куфара и се съблече. Не искаше да поема дори минимален риск. Тази нощ щеше да спи гол, изтегнат ВЪРХУ завивките. Така никаква преграда нямаше да го възпре, когато дойде да го вземат, за да участва в церемонията. Стаята бе добре затоплена. За успокоение на съвестта той развъртя докрай кранчето на радиатора. Закачено над умивалника, огледалото върна обратно образа на неговото сиво тяло, надиплило се като отпуснатата мека кожа на костенурка. С печално удоволствие се зае да изучава хлътналите си, осеяни с побелели косми гърди и оголената срамна кост.

„Старец! — помисли си. — Отвратителен старец!“ Но всичкото това щеше да се промени... След няколко часа... Най-късно утре... Той се изтегна, убеден, че възбудата ще му попречи да склопи очи. Обаче бе надценил своите сили. Твърде бързо заспа и потъна в дълбок черен сън.

Надигна клепащи към четири сутринта, миг преди гласът на хотелиерката да прогърми зад вратата.

— Господин Сат! Търсят ви на рецепцията. По-живо! Пристъпите на болестта няма да закъснеят, трябва да сте напуснали хотела преди това!

Гостът скочи на крака с пъргавина, на каквато не можеше да повярва, че е способен. Облече набързо дрехите си, както свари, и изтрополи по стъпалата, без да го е грижа, че ще събуди съседите. Мъж в униформа на шофьор го чакаше пред външното стълбище. На паркинга мъркаше луксозен черен автомобил с отворена врата.

— Господин Сат?

Той кимна. Мъжът механично повдигна фуражката си, като му посочи колата.

— Трябва да вървим, уважаеми господине. Треската се увеличава. Много силна треска. Господинът има късмет.

Давид поклати глава, без да отговори. Разбра, че се мъчеха да повишат настроението му с надеждата да измъкнат солиден бакшиш. Вътре купето миришеше на хубава, качествена кожа. Той се отпусна върху задната седалка, а шофьорът плавно потегли. Гмурнаха се в сърцето на заспалия курорт, сякаш се носеха на въздушна възглавница. Бароковите фасади прелитаха една след друга, бързо поглъщани, блъскани от светлите кръгове на уличните фенери и устремния бяг на тротоарите. Давид изпитваше усещането, че целият град се е втурнал в галоп край колата, докато тя самата остава неподвижна.

— Пристигнахме, господине — прошепна изведнъж шофьорът. — Няма да мърдам оттук, ще се присъединя към вас в края на церемонията.

Давид неопределено махна с ръка. Стомахът му опасно се надигаше и спадаше, а колкото до червата му, от тях се чуваха тревожни къркорения. Намери тясната алея, затулена сред възвишенията и парниците. Сливайки се с мрака, планината напомняше облак бетон, стържещ в земята; метеорит, спрял за една вечер престой и вече подръпващ котвите си, нетърпелив да поеме с утрото своето космическо брожение... Гостът намали крачка. Ноцта го заслепяваше, той не можеше повече да се ориентира в тъмните сенки на пространството, светът започна да се върти в главата му...

— Оттук, господин Сат.

Нечия ръка се прилепи в дланта му. Притворил очи, Давид се остави да го поведат. Най-сетне жълтеникавата светлина на тунела го оплиска с размазаните си локви и той разпозна мургавото човече, облечено в костюма си на фокусник или сводник.

— Ще трябва да се качим горе, но вие изобщо не се притеснявайте, има асансьор.

И действително, напъхаха се в някакво подобие на метален долап, конто ги изтръгна от земята, за да ги тласне през планинските недра. Когато излязоха от елеватора, се намериха във вътрешността на изкуствена пещера, недалеч от върха. С вой в нея нахлуваше ледовит вятър. Сгърчил пръсти в края на обувките си, Давид забеляза отвисоко града, настрохнал сред светлини и съсредоточен в идеален кръг. Бе застанал толкова близо до бездната, че се вкамени. Стегна крака с надеждата, че ще се срасне по-плътнo със земята, затърси с очи парапет, някакви перила, но нямаше нишо освен тази ужасна пукнатина в скалата, зейнала над пропастта. Искаше му се да има прилепващи подметки на нозете, да бъде мушица. Три венерианки чакаха, натиканн досами ръба, зъзнеци от студ под своя пашкул от мокро платно.

— В момента се приготвят — пошушна мургавото човече. — Елате, да не ги безпокоим! А ми се, струва, че и на вас ви е студено!

Давид усети, че тракаше със зъби, сякаш бяха в разгара на зимата. Успя да се отдалечи от зейналата паст. Десетина неравни стъпала ги отведоха в крипта, осветена от воценици. Испита неприятното чувство, че е дошъл да заеме мястото си в бдение край смъртник.

Дебелата жрица лежеше сред намачканите чаршафи на медно легло. Челото, бузите, раменете ѝ лъщяха, все едно че някой ги бе намазал с олио. Тя се мятеше под обезцветените завивки, караше пружината да стене, пръскаше пяна и трепереше като животно, ритащо в предсмъртна агония...

— Съблечете се — нареди мустакатият, — не губете време! Ще запаля ето тази голяма свещ. За пълното ѝ изгаряне, са необходими четири часа, така ще имате някакъв ориентир...

Давид се подчини. Мозъкът му изведнъж се беше втечил, ризата и панталоните му се бяха впили в кожата подобно пиявици. Наложил се

да ги изтръгва, сякаш са кора на все още зелен плод. Най-накрая остана гол, посивелите му косми бяха настръхнали от студа.

— Хайде!

Другият бе вдигнал завивките на леглото, разкривайки чудовищното тяло, разплуло се, потънало в локви плът. Потта беше зацапала отдолу чаршафите с грамадни като ореол петна, чийто цвят наподобяваше лекета урина. От постелята удряше мирис на кочина; генитални зловонна, напомнящи страшно за тинести или зашиващи морски водорасли; рязка миризма на бакър, остра и смрадлива. Давид скочи в кревата досущ като роб, осъден да се гмурне в басейн, бразден от мурени^[2]. Надзирателят вече бе дръпнал всички завивки, напоена със стъклена шлака завеса натежа над телата им. Давид за малко не се разкрещя от погнуса.

— Приближете се! — нареди му чиновникът. — Прилепете се плътно до нея, иначе по-добре да си бяхте останали у дома!

Беше изоставил всякаква сговорчивост, всякакво мазнене.

— Дали... — започна гостът, борец се с пипаловидния прилив на подгизналите чаршафи. — Дали е вярно това, което разправят? Че треската им давала сила мислено да се пренасят в бъдното, че в своите блънвания са способни да описват бъдещето? Кажете...

Ала мъжът се беше отдалечил безразличен. Вратата на криптата се захлопна с тъпия шум на плоча, рязко легнала на мястото си. Давид стисна зъби и се нахвърли върху чудовищното заседнало тяло. Вкопчи се в разлюлените гърди като плувец, сграбчващ здраво перките на голяма риба. Благоразумието му се изпари и той затъна в недрата на планината, впил се за изваянията на жената-планина. Валяше се в нейната пот, превръщайки се в смукало. Епидермисите им плющяха силно като затвори по пушките на наказателен отряд. Сякаш обезумял, старият човек възсядаше приливите на треската, притискаше между кльощавите си бедра палецото туловище. Всякакво отвращение го бе изоставило и сега той я смучеше, пиеше я, превръщаше се в гъба. Една-единствена мисъл го водеше в инстинктите му — тя да се стопи, да се източи, да се излее, изпразни. Горещината под завивките достигаше предела на тази в огнена пещ. Гостът се задушаваше, хъркаше в ритъм с болната, която бе започнала да блънува несвързани думи без край на някакъв непонятен език. Питиите от Венера... Животворните самодиви... Давид се замайваше от заклинания,

опиянен от потта, затъпял от миризми на спарено; мятеше се, покатерил се върху корема на кит, улучен смъртоносно с харпун. Вече не знаеше от колко време бе тук. Свещите танцуваха пред очите му сарабанда^[3] на сладкиш за рожден ден. И той пееше под мазен и солен дъжд, човешка попивателна, зажадняла за влага. Страховито ликуване развилняваше електроните по цялото му същество, подпалваше болезнена ерекция между неговите бедра. Членът изсмукваше всичката му кръв, пресушавайки вените и артериите на Давид като писалка, която, пълнейки се, опразва мастилницата.

В един момент дебелината пророчица се претърколи отгоре му и го премаза върху дюшека с компрес от плът — кипяща и разплута. Той се разкрещя, разкъсан, опожарен. Опечен. Без ни най-малките признаци да спада, треската се покачваше все повече и повече, летеше към обезпокоителни граници. Венерианката климаше с глава, очите ѝ се бяха обърнали навътре, зловонни лиги се процеждаха в ъглите на устните ѝ. Давид направи опит да се измъкне, без да успее да помръдне нито един крайник. Някакъв кон го премазваше, повален във вихрен галоп, с косми, потънали в пяна. Боен слон се търкаляше с прерязани сухожилия, стривайки под туловището си своя картагенски водач. Той мечтаеше за пожар, за клада, за нажежено желязо, съскащо в жаравата.

— Хомакайдо! — внезапно изкрещя болната с натезали от солени капки клепахи. — Хомакайдо!

Нейният вик беше пребродил планината, рев на агония с непоносими степания. С настръхнала кожа, въпреки огнения ад на пещта, Давид я видя да се сгърчва пред прага на разрива, а после да рухва отстрани в безсъзнание. Почти веднага човечето със смешния костюм нахълта с обезпокоен вид.

— Какво става? Какво е това? Направихте ли ѝ нещо? Шофьорът стоеше край тях с явно враждебен поглед. Те се наведоха над дебелината жена, напипаха пулса ѝ. По разменените им шушукания Давид разбра, че се е случило нещо нередно, но бе толкова изцеден, че не можеше да размишлява. Сви колене и ръце като зародиш в утроба и затвори очи. Така се почувства добре, увит плътно от подгизналите чаршафи сякаш в гореща глина. Отпусна се в тинята щастливо, блажено, със залепнали от изтощение клепахи. Някой го разтърси.

— Трябва да тръгваме! Времето ви изтече! Хайде! Задърпаха го грубо. Усети, че го омотават в някаква завивка, че го мятат на нечие рамо без ни най-малко внимание, сякаш беше пиян, когото изхвърлят от бара, защото току-що е повърнал върху тезгяха.

Връщането премина в пълен безпорядък. Твърдата грапава материя дращеше голото му тяло, раздираше главичката на неговия член, все още заголена. Изпадна в несвяст, не се пробуди дори и когато го отърколиха върху друго легло. Гласове придружиха пропадането му — тези на хотелиерката в сивата блуза и на шофьора.

— Неприятности ли?

— Не знам. такова нещо никога не се беше случвало. Шефът е побеснял и псува като каруцар!

— Какво ще правите сега?

Останалото бе пометено от черния вятър на съня.

---

[1] Специалист по насекомите. — Б. ред. ↑

[2] Вид дълги и много хищни риби. — Б. пр. ↑

[3] Плавен испански танц. — Б. пр. ↑

Долу, от улицата, Сирс видя как светлината се разлива в прозореца на Давид. Беше ѝ студено. Чистият дъжд шибаше нейните голи бедра и водата от олуците се просмукваше в ловните ботуши с охлузени подметки. Все пак усмивка се изписа върху устните ѝ. Миг преди това беше присъствала на пристигането на изпадналия в паника шофьор, обърнал фуражката си наопаки. В кафенетата край цветния парк вече се носеше слухът, че нещо нередно се е случило в пещерите! Хората говореха тихо, с натежали от недомлъвки погледи, съобщаваха си един на друг за вероятната смърт на животворната самодива и големия смут сред персонала от службата за подмладяване.

Предсказанието... Предсказанието се сбъдваше!

Това бе критичният миг! В същия този момент Пазителите на Словото се съвещаваха — силуети, стегнати в червена кожа, лъхаци на козметика.

Можеха да решат и да предприемат наказателна акция. Да изпратят по спешност своите наемни убийци или нинджи в пансиона. Хотелиерката щеше да си затвори очите. На маскираните мъже щеше да им бъде достатъчно да се качат в стаята на Давид и да го прободат в съня му... Да, точно тук се криеше опасността. но тя знаеше как да я отблъсне. В ръкопашния бой за нея нямаше тайни. За седем години ѝ се бе наложило да изтърпи хиляди битки с останалите затворнички. Трябваше да се бие, за да се нахрани, за да си осигури завивка за през нощта, за да не бъде изнасилена с бирена бутилка, за да...

Сирс знаеше как да го защити. Сега думата беше у него, блъскайки се като обезумял прилеп в лъча на прожектор. ХОМАКАЙДО.

Утре, когато отвореше очи, той вече щеше да бъде не само човек, но и поклонник. И смело да се впусне в издирването.

Ритуалът се бе осъществил, машината щеше да подхване своето второ завъртане на колелото.

Тя се усмихна. Не чувстваше повече нощния студ. Ръката ѝ стисна ръждивата дръжка на меча. Престана да се плаши от

Пазителите на Словото. Очакваше ги непоколебима, уверена.
Говорещи или неми, тяхната кръв щеше да бъде червена по острието
й...

За първи път Давид се събуди без никакво въртене в крайниците. С голяма лекота разкърши ставите си, сухожилията се огъваха на воля, без да се разгаря ни най-малката болка, без да изниква неизбежното изтръпване. Заровил лице във възглавницата, гостът опита загребващо движение с ръката, плувайки сред твърдите чаршафи с подема на юноша. „Всичко мина чудесно!“ — заключението го изпълваше изцяло, изгаряше го. Той беше успял! Искаше му се да скочи, да изтича пред огледалото над мивката. Но се овладя. Не, трябваше да се наслади, да задържи по-дълго удоволствието.

Затворил очи, Давид се повдигна леко, подпирац се само на дланите. Мускулите му се свиваха, подчиняваха се мигновено на двигателния тласък: бицепси, трицепси, рамене... Големите набраздени топки се издуваха и спадаха с гъвкавостта на вътрешна гума. Той се отпусна отново, разтърсен от нервен смях. Обръщайки се по гръб, докосна набързо кожата с връхчетата на пръстите си. Беше гладка. Адски гладка. Кожа на момиче: еластична плът, изпъната, без никакви гънки... Ласката раздразни зърната на гърдите му, които набъбнаха, членът му, разголен, веднага се втвърди. Той беше спечелил! Този път се огледа спокойно, на воля, сякаш бе страничен човек. Като воайор^[1]. Откриваше тяло, което му се струваше чуждо, тяло на непознат. И само при тая единствена гледка настръхваше от възбуда. Опипваше се със същата ненаситност, с която се опипва сексуален партньор. Харесваше се, искаше се, изпитваше желание да се обладае, да проникне в себе си... Щеше му се да е достатъчно гъвкав, за да напъха члена в устата си и да погълне собственото си семе. Да бъде едновременно този, който взема, и онзи, който отдава... Вълнението караше бузите му да се разгарят в пламъци. Засрами се и възбудата изведнъж секна. Успокоен, почти равнодушен, Давид се приближи до огледалото и внимателно се взря. Видя лицето на непознат, на около трийсет години, може би неговото. Вече не си спомняше. Лице с ясно изразени скули, високо чело, обградено от руси коси. Нито красиво, нито грозно. И все пак по-скоро приятно!

Едва тогава задиша по-непринудено.

Неочаквано осъзна, усети студа, който цареше в стаята, и целият се разтрепера — от главата до петите. Въпреки това не му достигаше смелост да се реши и да се облече. Гърдите, раменете, коремът го хипнотизираха. Бе се влюбил в своя образ, в своята младост. Кихна три пъти и изтича да се сгуши под завивките. Сега не беше моментът да пипва тежка простуда! „Подмладен с четирийсет години за една нощ, на другата вечер той умира от болест, прихваната в леглото на животворната самодива!“ Прекрасно заглавие, за вестниците. Той глупаво се изхили, доволен от себе си. Беше красив, беше забавен. Щеше да поднесе своите благодарности за дълговете, наложени му от живота. Щеше да изиска онова, което му се бе полагало! Жесток глад дълбаеше стомаха му, неговия стомах, който довчера се хранеше само с готови зеленчукови супи! Отиде, разрови се в мукавения куфар, разхвърляйки демодираните дрехи. Трябваше да се облече, да си купи нещо друго, различно от тези парцали, да обиколи магазините... ДА КУПИ? И осъзна, че от днес вече няма нито пукнат грош! А понеже лечението бе приключило, щяха да го помолят да освободи мястото до обяд, той щеше да се озове на улицата с празни джобове и с евтин багаж в ръка...

Сви безразлично рамене. Балнеолечебните градчета изобилстваха с всякаква работа, все ще намери нещичко, с което да се захване, няма нужда да се тревожи и да му побеляват косите!

Слезе в трапезарията, като дебнеше собственото си отражение в огледалата с постоянство, с каквото някой ухажор нахално се втренчва в своята красива избраница. Жената със сивата блуза го обслужи сдържано, без да му продума, и той забеляза, че някои от почиващите го наблюдават крадешком с вдървени от омраза лица. За миг си помисли, че новата му външност предизвиква ревност, но аргументът не бе убедителен. Всички, които го заобикаляха, бяха дошли тук, за да получат същото. И напротив, успехът, чието живо доказателство бе Давид, би трябвало да ги успокоява... Не, нещо не беше наред. Нещо незайно се беше обърнало против него. Буца се надигна в гърлото му, намествайки се направо в ларинкса и спъвайки дишането. Почти нямаше спомени от предната вечер. Несвързани, непоследователни картини, откъслечни кошмарни видения, непонятни думи...

„Хомакайдо.“

Името се загнезди в неговото съзнание с огнени букви. Хомакайдо. Венерианката беше надала този вик, в това бе сигурен, после...

После вече не си спомняше. В паметта му се бяха уталожили някои усещания: влага, грапавина, горещо, студено, умората, блаженството... Но нищо друго, никакви конкретни събития.

Задъвка втората кифличка, превърнал се в жертва на смътно, мъчително безпокойство.

За няколко минути цялата зала беше престанала да закусва, за да следи всеки негов жест. Проблясъци на омраза пробягваха във втренчените зеници, ръцете притискаха конвулсивно роговите дръжки на ножовете, лицата се обагряха в червено и по оголените слепоочия на мъжете синкавите венички издуваха напред своите пулсиращи разклонения. Давид никога досега не се бе сблъсквал с толкова надвиснала неприязън. Бързо стана от масата и се затвори в стаята си, неспособен повече да се преструва. Терзан от нарастващия страх, потърси укрытие в ъгъла до прозореца. Ала веднага трябваше да отстъпи: разхождащите се с цветните шапки, които обикновено спокойно крачеха и се подхилваха тъпо, сега отмъстително сочеха с бастуни завесите, където се бе сгушил. Вечните им усмивки на задоволство бяха сменени от язвителни, разкривени гримаси, очертаващи зъбите им в полумесец, колкото пожълтял, толкова и заплашителен...

Давид им обърна гръб, за да смъкне от плещите си бремето на тяхната омраза.

Както беше предвидил, хотелиерката го изхвърли на улицата още преди да е ударило обяд.

Намери се на тротоара със смешното куфарче в ръка, без да знае какво да предприеме. Сигурен бе, че ще му се наложи да изтърпи злощастиято, докато стане време за вечерния влак, но когато на гарата пожела да се настани в чакалнята, двама контрольори с изпънати от ярост лица го помолиха да напусне.

Не му трябваше много, за да открие, че хората по пътя се извърщаха след него с отвращение или ненавист и винаги, щом се качеше на единия тротоар, тълпата зяпачи бързаше да пресече платното, та да отиде и закрачи от другата страна на улицата, сякаш той бе приносител на кой знае какъв болестотворен микроб, страшно

заразен. Най-накрая, в средата на деня, някои деца взеха да го замерят с камъни, които, за щастие, успяха съвсем леко да го засегнат.

Капаците на прозорците се затваряха при преминаването му, разговорите се променяха в неодобрителен шепот, а на няколко пъти забеляза, че групички враждебно настроени панаирджии го следват на десетина метра отзад с явното намерение да му скроят някой лош номер.

От напрегнатия мъчителен страх потта не закъсна да рукне по челото му. Задиша тежко, гърдите му като че ли бяха склещени от невидима броня и трябваше да призове на помощ всичкото си самообладание, за да не си плюе на петите и така да даде сигнал за гонка на глутницата, следваща го бавно стъпка по стъпка. При вида му някаква жена, която излизаше от една странична врата, рязко се дръпна назад и той съвсем ясно я чу да пошепва: „Убиец!“ Това разкритие осветли нещата от коренно различен ъгъл.

Убиец? Не му трябваше никакво време, за да види как в съзнанието му се оформят основите на твърде противоречива хипотеза. *Животворната самодива вероятно беше умряла в края на церемонията, и населението от Града на Оракулите го смяташе виновен за това нещастие!* Направи гримаса. Отлично си спомняше пропадането на чудовищното тяло край него, онзи стон на предсмъртна агония, онзи страховит рев на животно, застигнато в своя бяг от летящия порой сачми. И малко по-късно — паниката на мустакатия, ужаса на шофьора, изумен от станалото. Да, Давид беше готов да се обзаложи: венериаиката е умряла, възвръщайки младостта му!

Ето че го заболяха краката. Съгледал скромна градинка, той реши да поспре там и пи вода от чешмичката, преди да се отпусне на една пейка. Беше вървял повече от час. Хвърляйки поглед над чемширите, откри двамата си преследвачи. Внезапното му спиране тук ги бе сварило неподготвени и сега те подозрително се бяха вгълбили в съзерцание на редуващите се улични витрини: висок мъж в червена кожена пелерина, с бръсната глава и напудрени в бяло бузи по японски маниер и млада жена с ъгловато котешко лице, оградено от черни като абанос плитки. Носеше роба от необработено твърдо сукно с връзки, жилетка от вехт марокен и ловни ботуши със силно напукани токове, които беше обула на бос крак.

Двамата сякаш не се познаваха. Давид въздъхна. Перспективата да дочака вечерта, като осуetyава плановете на постоянно нарастващия брой на преследвачите си, никак не го очароваше. Реши отново да си опита късмета на гарата, но бързо трябваше да се върне назад: група въоръжени с палки мъже се бе разположила на площада с явното намерение да не му позволи да напусне жив Града на Оракулите!

От тази минута нататък той действително взе да се страхува. Онова, което бе смятал за временна проява на лошо настроение, с всеки изминат час започваше да се превръща в истинско линчуване, съвсем по правилата, и ако някой не му се притечеше на помощ, съществуваше огромната опасност да види как целият град се преобразява в смъртоносен капан.

Изпаднал в ужас, той се върна обратно, шмугна се в запустялата градинка. Мъжът с червената пелерина и жената с пристегнатите плитки все така вървяха подире му. Вече дори не се опитваха да се крият. Давид се освободи от куфара, който можеше излишно да го забави, събу се и накваси с хладка вода своите отмалели крака. Беше зает да стяга връзките си, когато чакълът изхрущя зад гърба му. След необуздан, лошо пресметнат скок той забеляза, че младата жена неусетно се бе приближила и сега стоеше на два метра от него. Инстинктивно затърси с очи някакво оръжие: камък, парче дърво... Ала нямаше нищо.

— Успокойте се — произнесе тя с безизразен глас, сякаш отгатнала настроението му. — Аз не ви желая злото. Дори вероятно съм единственото същество в този град, което иска да ви помогне! Наричам се Сирс. Знам какво се случи. Вчера животворната самодива умря върху вас и всички си мислят, че вие сте виновен за станалото. Но това не е всичко...

— Смятате, че не е достатъчно?

— Не, искам да кажа, че смъртта на венерианката е само претекст и се втълпява на жителите в града, за да ги настроят зле, да ги накарат да ви обесят или изгорят жив. Това обаче не е истинската причина...

— Не е ли?

— Не, това е просто прикритие. Начин да се насочи религиозният страх на хората срещу вас. Онова, което е от значение, е думата. Знамението.

— Хомака...

— Замълчете! Точно затуй те искат да ви убият!

— Но кои са ТЕ?

— Пазителите на Словото. Питията ви посочи и сега вие представлявате опасност за тях. Вие сте един нов поклонник. Те не могат да ви оставят жив и на свобода. Ще се опитам да ви помогна, обаче трябва да ми се подчинявате безпрекословно. Знаете ли къде се намира медният параклис? Елате при мен там след половин час. По-добре е да не се появявам с вас, това би могло да разпали тяхната ярост и да ускори нещата.

С лека походка тя напусна градинката, понесла се на дългите си гъвкави нозе, вмъкнати на голо в тесните ловни ботуши. Замаян, Давид остана така един миг, коленичил с връзки между пръстите. Развоят на събитията никак не го въодушевяваше. В какъв мистичен мочур беше затънал? Знаеше, че в навечерието на войната силите на религиозния нов ред бяха придобили голямо влияние над някои слоеве от населението, а после се бяха увеличили монасите-бойци и враждуващите помежду си ордени, без да се забравят прелатите^[2] самураи. Не, цялата тази история не му вещаеше нищо добро.

Изправи се. Мъжът с пелерината беше изчезнал. Той се възползва от това, излезе от градинката и като се луташе, пое към параклиса, чиито медни кубета се извисяваха над покривите на околните сгради. По пътя срещна две или три групички с ненавистни погледи, но никой не направи опит да се намеси. Насилието вероятно щеше да дойде с падането на нощта, когато влакът за връщане навлезеше в гарата, и тогава щяха да предприемат всичко, за да му попречат да стигне до него.

Макар че не искаше да си го признае, ставите му се бяха отпуснали, а коленете — омекнали. Дълго напруга слюнчените си жлези, докато успее да овлажни езика, който нахлуващият страх бе превърнал в късче картон.

Медната църква го посрещна потънала в аленочервени отблясъци и с неприятна миризма. Той прекоси преддверието, стараяйки се да не тропа с токовете. Веднага щом мина под сводестата двойна врата, някаква ръка го сграбчи и дръпна към стара изповедалня, обслужваща последователите на уртхмела^[3].

Трябваше да се наведе, за да се промуши в тясната ниска кабинка, тапицирана в овъглен корк. Сирс залости входа с помощта на мандало, което, изглежда, беше поставено неотдавна.

— Това е интеркултова църква — обясни тя накратко. — Опит за симбиоза, който не донесе нищо. Днес тук вече никой не стъпва.

— Казвам се Давид — глупаво се обади той.

— Знам — прекъсна го младата жена, — сега във всички кръчми се говори само за вас и за вашето „престъпление“. Пазителите на Словото отреагираха с образцова бързина. Не, те няма да ви докоснат! Ще оставят простолюдието да се заеме с тази задача, но за вас то е едно и също.

— Бих искал да РАЗБЕРА!

Тя се взря в лицето му. Очите ѝ блестяха студено. Имаше много бяла, мъртвобледа кожа и без суровото изражение, което налагаше на чертите ѝ твърда, непоколебима маска, Сирс можеше да бъде красива. Стори му се... ненаситна. Да, „ненаситност“ бе думата, която се откри в съзнанието му. Смразяваща ненаситност и малко лудост.

— Ще се опитам да бъда кратка — отвърна тя търпеливо, — но все пак това ще продължи доста и *ти* няма да разбереш всичко. Някога съществувало поклонничество — поклонничеството на Хомакайдо. В своите редици то групирало известен брой избраници, търсачи. Тези хора, посочени чрез окултно знамение, предприемали дълго пътешествие, за да стигнат до място, където били посвещавани в тайната на *думата, която побирала в себе си цялата вселена*. Така те ставали Пазители на Словото и притежавали огромни правомощия. Един ден, оттогава е изминал повече от век, кастата им била разтърсена от вътрешни противоречия, за които никой не узнал нищо и които продължили с многобройни отлъчвания от ордена. От този момент поклонничеството било забранено. Наемните убийци на Пазителите се заели да избиват всички знайни водачи и превеждащи лодкари. Изгорени били всички архиви, всички литературни произведения, вдъхновени от странстванията. Били заличени фреските и рисунките. Накратко, следите на пътя, водещ до мястото за посвещение, били унищожени. От този ден титлата Пазител на Словото започнала да се предава от баща на син, без да са необходими никакви обредни ритуали и окултно знамение, без никакво поклонничество. Едновременно с това маршрутът за Хомакайдо бил

напълно изтрит от съзнанието на хората. Целта на пътуването, крайното място на странстването вече никъде не се помнели. Ето как успели да заличат част от картата на земния глобус, разбираш ли?

Давид поклати глава машинално, замаян от този мистичен порой непонятни истории, които му се струваха — специално на него — напълно несмилаеми.

— Говориш ми за окултно знамение — отбеляза той с надеждата да покаже, че е заинтригуван, — но за какво по-точно става въпрос?

— Всеки път се уповавали на нещо различно: глас в нощта, забулено от плътния прозорец лице, надписи с кървави букви. Ала посланието винаги било едно и също. Една дума, една-единствена. Хомакайдо.

Неочаквано на Давид му стана адски студено и образът на венерианката, пропадаща край него с вик, мина бегло в съзнанието му.

— Искаш да ми кажеш, че... Сирс се сви.

— Да! — задъха се тя и натъртено продължи: — Близо сто години след забраната на поклонничеството, след клането на водачите и поддръжниците на традицията един нов поклонник беше току-що посочен. Ти! Ти си първият странник, който получава посланието от век насам, първият, който е чул къntenето на сигнала за тръгване...

Давид отстъпи, блъсна се в корковата тапицерия на изповедалнята.

— Не е възможно! — замънка с пресъхнало гърло. — Нищичко не разбирам от тези истории. Дойдох тук заради лечението, това е всичко. Сега искам да си тръгна...

— Ти вече не можеш да си тръгнеш, не го ли схващаш? Ти трябва да стигнеш до края, да отидеш, да чуеш и прочетеш *думата*, която *побира в себе си всичко*. Ти на свой ред трябва да узнаеш тайната на Пазителите на Словото, да станеш техен равен и по най-добрия начин да се възползваш от случая. Ти трябва да намериш изгубения път.

— Гробището на слоновете?

— Дори и така да е, ако ти харесва! Всичкото това беше написано, значи е възможно, предопределено.

— Кое всичко?

— Твоето идване в Града на Оракулите, знамението... Не ми ли вярваш? Ела! Ще ти покажа нещо.

Тя освободи мандалото и го поведе из преддверието. Между колоните от двете страни на галерията симетрично бяха разположени мъртъвци от масивна мед, оплитайки в едно човекоподобните раси с тези на най-необичайни племена. Сирс заобиколи нечий мавзолей и опипа гравираните върху надгробен камък рисунки в търсене на тайна пружина. Давид се чувстваше зле, пристъпваше от крак на крак, неспособен да намери своето място в тъканта на ситуацията. Бе раздвоен, наблюдаваше действията си отстрани като през изкривяваща призма. И ако религиозната страна на случая го караше да остане съвсем равнодушен, една фраза все пак пробуждаше у него вълнуващи трепети, необуздани и до днес: ДУМАТА. КОЯТО ПОБИРАШЕ В СЕБЕ СИ ВСИЧКО.

Да. думата, която побираше в себе си всичко... Изглеждаше толкова сродно с неговата „вселена в чекмедже“! Гостът се стегна, помъчи се да бъде по-твърд. Някакво скрито пано пред него вече преставаше да се върти, разкривайки вертикална ниша, подобие на витрина... Щом проникна отвъд, той разбра, че в действителност става въпрос за саркофаг от плексиглас, където за вечни времена бе заспала вкочанена мумия с розовееца, сякаш жизнена кожа.

Разпуснатата и втвърдена плът подчертаваше порестите форми на скелета, които напомняха гънки на прекалено тясна, впила се дреха.

— Последният от водачите — прошепна младата жена. — Били са необходими стотици жертви и хиляди рискове, за да измъкнат тялото му от кладата. Той е бил пророк. Погледни гърдите му.

Давид се наведе. Пергаментовата кожа притискаше плътно гръдната кост с точността на анатомична шина.

Разчете първите думи на някаква татуировка, подредени в строфи, почти изличени.

*D'hogon dugoz hanap
Wardon agrez fletr'uz
Marlec orev a'traph
Fi don, Kale'k oruz...*

— Какво е това? Бретонски?
Сирс намръщено го изгледа.

— Не — отвърна леденостудено. — Това е корпоративният език на водачите от Хомакайдо. Криптодиалект, който никой досега не е успял да преведе. Вероятно аз съм последната, която може да разгадае смисъла на тази татуировка. Става въпрос за пророчество. Разказ за видение, споходило водача по време на най-жестоките преследвания. Но по-добре слушай.

Тя затвори очи, съсредоточи се и започна да рецитира:

*... Ще дойде ден, във който старец, ще върне пак
безгрижната си младост
в обятията на животворна самодива с натезжала,
едра гръд,
ще я изпива той, изгарян в нейния плам и в нейната
лудост,
преди навеки във леглото да срещне тя пък своята
смърт.
Трагедии и мъка той в бран и сълзи ще е опознал,
ала към краища с веселие ще го зове далечен път за
карнавал.
И по главите на джуджета в морето им с вълни
необуздани
безспир ще дири той следи за друм към твърдини на
великани
и ще добие словото, що знае как цял свят да омае,
съгради.
Говорещи и неми ще се мъчат да му сторят хиляди
злини,
за да остане твърда крепост Хомакайдо
и да брани тя вещанието свое тайно.*

Давид направи гримаса.

— И смяташ, че във всичкото това се говори за мен? Ръката на Сирс се стовари върху рамото му. Ставите ѝ бяха втвърдени. В момента от младата дама се излъчваше такава заплаха, такава опасност, че гостът начаса преглътна сарказмите, надигнали се на устните му.

— *Старец ще върне пак безгрижната си младост!* — отчетливо произнесе тя. — Не се ли разпознаваш? От вчера твоята история се носи из всички кръчми в града, разтръбявана от секретарките в службата по подмладяването. *Трагедии и мъка той в бран и сълзи ще е опознал?* Дори гибелта на венерианката е описана: *Преди навеки във леглото да срещне тя пък своята смърт!*

Смутен, Давид се освободи.

— Да приемем, че е така. Но останалото? Непонятно е!

— Не всичко. Става въпрос за маршрут.

— *Ами говорещи и неми?* — Пазителите на Словото. Ордент наброява множество братства, като всяко от тях се отличава с характерно поведение спрямо употребата на речта. Има неми и венстрилози^[4], за които тя е нечистотия, доброволците афазиици^[5] се уединяват в обожание на една единствена дума, а циклиците (или говорещите) възхваляват словесния потоп, който пречиствал страстите. Привидно те образуват доста твърда, дори непроницаема каста, но зад кулисите се отдават на жестоки борби, войни за влияние. Само едно нещо ги обединява: тайната на забраненото поклонничество, загадката на Хомакайдо. Техният общ интерес е никой да не разбули мистерията, да не достигне и обсеби истината.

Тя натисна пружината и паното отново тихо се спусна, като закри отвора на погребалната ниша. Давид се поколеба, прехвърляйки думите върху езика си:

— Те знаят ли за него... за това...

— За това предсказание? Нямам представа. Ако нещо са предусетили, значи животът ти вече виси на косъм.

Те никога няма да ти позволят да изтръгнеш от забравата един запретен обичай, още повече че времето го е изтрило от съзнанието на хората.

— Тогава какво трябва да се направи?

— Да вървиш напред, да станеш също така всемогъщ като тях. Ето единствения ти шанс, за да оцелееш. Ако допуснеш и крачка назад, ако се вкопаеш между стените на някоя хотелска стая, те рано или късно ще те намерят, техните шпиони са навсякъде...

— А какъв е твоят интерес в цялата тази история? Не поемаш ли прекалено много рискове?

— Моят праядо беше водач и аз пожелах да продължа неговата борба. Пазителите на Словото ме плениха. Седем години прекарах в килия зад решетките. Избягах преди шест месеца.

— За да се върнеш отново тук?

— Заради предсказанието. То посочва приблизително датата на твоето идване чрез система от децентрирани точки и запетайки. Благоприятният период започна преди три дни.

Давид прехапа устни. Изпитваше неприятното усещане, че се е озовал катапултиран в живота на друг. Насилваха го да поеме върху плещите си съществуването на чужденец! Сменяйки своята кожа, той сменяше и ролята, но не му позволяваха сам да избере пиесата. Коя беше в действителност Сирс? Член на религиозна секта? Луда? Или находчива комедиантка с двулични намерения?

— Няма да бъде лесно — отбеляза младата жена, като възприе неразположението на Давид за размисъл, — пътят е напълно заличен, загубен. Когато бях малка, възрастните често използваха една поговорка, напомняща за тази ситуация. По адрес на някой, който се нагърбваше с някаква непосилна задача, казваха, че мечтаел да намери пътя към Хомакайдо. За хората това бе все едно да се търси игла в копа сено или да пожелаеш да свалиш луната. Виждаш ли, не те лъжа!

Тя направи пауза, после допълни с поверителен тон:

— Носят се слухове, че животът ти е, отишъл в преследване на напразна мечта, вярно ли е? Че си искал да побереш вселената в едно?

Давид сви глава между раменете си. Защо не бе успял да се овладее, защо не бе престанал да бълва спомените си пред магнетофоните в агенцията по подмладяването? Старческа мания! Отвратителна прищявка на старец, която сега в очите на всички го правеше прозрачен като стъкло.

— Колекционирах — измънка той насила, — исках... Една синтеза... Един... Ох! Всъщност какво значение има?

— Има голямо значение! Ти не си бил избран случайно. Твоят минал живот твърде вероятно е бил само някакъв вид тренировка за това, което ще последва. Умствена подготовка... Аскетизъм. В известен смисъл ти си „специалист“. Опитът на мъдрец в тялото на младеж. Идеалната комбинация.

Давид избухна.

— Аз не бях избран! Въобще не разбирам всичките тези истории. Колекцията ми не беше нищо друго, освен низ от неуспехи, от фалшиви следи, от...

— Това не е важно! Било е просто репетиция. Упражнение за пъргавина на мозъка. Истинската игра ще се развихри сега. Едва сега ти ще намериш отговор на въпросите, които някога си си задавал.

Той рухна. Нямаше никакво желание да се впуска в словесен двубой. Обърна глава към преддверието на църквата. Витражите потъмняваха, вечерта се спускаше.

— Не мислиш ли, че те ще нападнат параклиса? — запита обезпокоено.

— Не. Медната църква вдъхва страх у хората от улицата. Била е построена от почитатели на мълнията. Пирамидалните ѝ части, кубетата и стрелите по тях са замислени да привличат огъня на небесата. Някога, предимно в буреносни вечери, вярващите са се струпвали в преддверието и са чакали мълниите да ударят отгоре, да се разпрострат по цялата метална площ из постройката и да ги поразят точно наред някой псалм. Затова и много от статуите са наполовина разтопени, затова камбанарията има такъв вид, преливащ в цветовете на дъгата. За тази вечер прогнозата вещае буря — виждаш, че не съм избрала терена без предварителен умисъл. Никой няма да посмее да стъпи тук, преди да настане утрото, на сигурно място сме...

Давид изпита усещането, че краката му ще се огънат под него.

— Аз ще тръгна — продължи Сирс. — Трябват ни коне, оръжия и припаси. Ще се върна към полунощ, тогава ще се опитаме да се измъкнем през портите на града. Докато ме чакаш, не излизай оттук и не си подавай носа на прага — стрелата много бързо прелита през улицата.

Преди да успее по някакъв начин да протестира, той се озова сам.

„Думата, която побира в себе си всичко“... Фразата танцуваше в съзнанието му. Искеше му се да запуши ушите си, да остане глух за тази песен на сирените, обаче нещо дълбоко у него се беше пробудило. Странен вътрешен плам, изпепеляващ и разкъсващ. Първата искрица на клада, чието единствено желание бе да се разгори. Да, религиозните и политическите интриги на търсенето му бяха съвсем безразлични, но крайната цел...!

Дланите му се овлажниха. Той изруга, седна на една скамейка. Беше готов, знаеше го. Примамката се бе забола в езика му и колкото и да се съпротивяваше...

Изведнъж нечия сянка го покри с тежко изшумоляване. Давид вдигна очи. Мъжът с червената пелерина беше застанал пред него непоколебим, напудреното му лице не издаваше никакво чувство.

— Държах честно да ви предупредя, че тази вечер изобщо нямате шанс да се качите в обратния влак — заяви той с *чудноват глас на момиченце*. — Гарата е обкръжена отвсякъде. По улиците на града кръстосват патрули. Само след малко ще ви бъде невъзможно да се промъкнете през брънките на мрежата.

— Вие сте... Пазител на Словото? Така ли?

— Точно така — отвърна другият с *тържествен тон на патриарх*, — аз принадлежа към братството на циклиците. Към онези, които народът вулгарно нарича говорещи...

Давид се изправи, но мъжът продължаваше да го надвишава с една глава.

— Дори и тази църква няма вечно да ви закриля — додаде човекът в кожената пелерина с *гърления изговор на лукав селянин*, — буреносните облаци се струпват, стихията се задава. Когато мълниите подпалят камбанарията, вие ще бъдете принуден да излезете...

В същия дух той глаголства дълги минути пред изумения Давид, изреждайки хилядата и една опасности на капана, който се подготвяше, променяйки гласа си според настроенята, които се опитваше да изрази. Състраданието се процеждаше през устните му с пискливото гласче на момиченце; наивността и невинността го караха да се олюлява на сричките като шестгодишно дете. Ставаше съблазнител с топлия, кадифен тон на телефонна проститутка, сериозен и наставнически с астматичния, треперлив тембър на старец. Честта изтръгваше от него снобски излияния на аристократ, докато яростта хрочеше осакатени и провлечени слова на уличник. За съвсем кратко време през устата му се изредиха цели съсловия. Давид твърде бързо забеляза, че спокойният разговор възстановяваше хармониите на семейното ядро: таткото произнасяше думите на авторитета, майката — тези на нежността и доверието, децата — онези на радостта и изобилието...

Като истински виртуоз, мъжът с напудрените бузи боравеше брилянтно с всички известни тоналности, преобразяваше гласа си така, както Давид би го направил при инфлексия^[6]. Възрастта, полът, социалното положение — всичко бе пуснато в действие, за да се очертаят нюансите на неговата мисъл. Съчетанията се наслаждаваха едно в друго, допълвайки се, променяйки се в обратен ред...

И тъй като Давид продължаваше да е сякаш от мрамор, раздражението започна да обзема странния му събеседник. След неистовите писъци на мъжкараните последва грубостта на хамалите.

Младежът се запита, дали някои проблеми или психиатрични смущения не се изразяваха чрез превъзходството на едни тембри над други. За миг си представи хомосексуалист, издаван най-вече от употребата на женствени тоналности в гласа; педераст, изобличен от заекванията на правещи се на глупаци момченца!

— Не искате ли да се предадете? — за последен път настойчиво попита горещият шепот на момиче, тръпнещо за проникване. — Не мога да ви гарантирам, че ще останете невредим, далеч съм от подобна мисъл, но във всички случаи смъртта ви ще бъде по-малко ужасна от тази, която ви очаква в това кръщелно, когато мълнията разтопи олтара и лицата на статуите!

Давид отрицателно поклати глава и направи крачка напред. Леко отегчен, цикликът повдигна рамене.

— Както ви е угодно! — изрече с въздишка на агонизираща старица. — Постъпката ми бе продиктувана единствено от състрадание.

Той отстъпи заднешком на повече от шест метра, а после се извъртя в бърснещ полет на пелерината, спускайки се по стъпалата на преддверието.

Бе осеял простора след себе си с парфюми, странно нееднородни: мирис на кожа и сладникав дъх на козметика. Давид пое глътка въздух — неизбежната буря витаеше в атмосферата. Копнееше само за едно: Сирс да се върне с конете! Под свода в рижи отблясъци горещината се бе покачила с градуси. Потта на вади се стичаше по тялото му.

Въпреки явните признаци на опасността, която с течение на времето ставаше все по-осезаема, той още не можеше да се вмъкне в реалността на своя нов живот. За една нощ бе заменил застиналия и

ограничен свят на старец със света на интриги и заговори, лъхашц на пот и оръжейна смазка. Замяната беше прекалено голяма, за да се надява, че ще привикне с нея за няколко часа. Въпреки това, повече или по-малко съзнателно, Давид се радваше на тоя водовъртеж, който сега вече не му оставяше време за размишления. Действително във влака, носещ го към Града на Оракулите, на два или три пъти го застигна съмнението. Всъщност съмнение не бе подходящата дума. По-добре да се каже увереността, че няма да знае какво да направи с тази своя нова младост и че този нов живот, който щеше да си предложи, съвсем скоро ще зейне пред него като бездна, като неплодна пустиня. И ако бе имало само още едно допълнително и ненужно отклонение, той — просто за миг — щеше да се откаже, дърпайки аварийната спирачка, за да изскочи от вагона насред полето. Обаче не посмя да го стори.

Сега съдбата решаваше на негово място, подаваше му вече написаната роля, насилваше го да облече костюм, прекалено голям за тялото му; с ритник го изхвърляше на сцена, ужасно препълнена и точно в разгара на драма, чието първо действие той бе пропуснал. Страхът от бездната се стопяваше, а мисълта, че си служат с него, че го използват за марионетка, на която някой друг тегли конците, честно казано, все повече започваше да му харесва.

Тропотът на дъждовните капки по кубетата го изтръгна от размишленията. Най-сетне беше заваляло като из ведро, стихията плющеше по параклиса в стегнати, звучни порои. Кресчендо от скърцащи метални шумове бързо обхвана предната част на църквата и Давид изпита усещането, че е затворник в камбанария, бомбардирана от градушка и стоманени гюлета. Първият грохот на мълнията прокара епилептичен гърч по гръбнака му. Отвън нощта бе разсечена от синкаво зарево, но нищо не се случи. Ударът беше пропуснал камбанарията. Той хукна към вратата и изскочи на прага с твърдото намерение да избяга от сградата, която след няколко минути напълно рискуваше да се превърне в гигантски електрически стол.

Не бе направил и три крачки, когато обкичена с червени пера стрела се счупи сред глезените му, изравяйки в медта по пода бляскаща драскотина, изтъняваща като тресчица. Други две стрели изсвистяха, насочени от съседните улици, ала за щастие бяха отвейани от пороя и вятъра. Давид успя само да се хвърли назад. Измокрен до кости, огледа

напречната галерия, отчаяно търсещ с поглед някакъв начин, за да се изолира от металния под. Напразно. Всяка табуретка, всеки стол, всяка скамейка бяха от мед, тоест — проводници на електричество. Обзе го ужас, той се разфуча, заблъска култовите фигури. В момента, когато ритна вратата на стаичката, в която съхраняваха църковните одежди и принадлежности, близък пукот на гръмотевица разтърси стегнатата чрез болтове конструкция на параклиса. Водопад от светлина в магнезиевобяло със съскане се посипа по витражите, като озари и най-отдалеченото кътче. Давид захълца с разкъсани от яркия светлинен порой зеници, който го срази на място, и почти ослепял, го накара да залита сред преобърнати молитвени пейки. Той опита да се предпази, но раздра кожата си в остриите ръбове на седалките. Вече не можеше да се овладее — още няколко секунди и тичешком щеше да се втурне обратно във външната галерия на църквата, изскачайки навън срещу стрелите...

Най-накрая се препъна в нещо, приличащо на малък дървен подиум, отрупан с аналои^[7], които запокити с опакото на дланта. Тракайки със зъби, издърпа проядения от червеи паралелепипед възможно най-близо до вратата, освободи се от подгизналите си дрехи и се подсуши с помощта на някакъв балдахин, избродиран в злато. После клекна, свит в средата на тясната дъсчена поставка, повтаряйки благоговейно, обзет от лудост: „Дървото не е проводник!“ Едва беше успял да се сгуши, когато небесната стихия порази стрелата на кръщелното. Цялата конструкция прогърмя в оглушителен пукот и светна. Оловото по витражите начаса потече в струи, като надигна лавина от разноцветни късове стъкла. Всички розетки се пръснаха подобно на частици мозайка, разпилени от невидима ръка. Воцениците започнаха да се огъват, а накрая закапаха в кипящи локви. Статуите, намиращи се в близост до мястото на удара, до една изгубиха своите благородни черти. Устите им зейнаха, брадичките се удължиха, медните носове се заусукваха като серпентини от прегрята алтея^[8]. Ужасен, Давид видя някакъв светец да се превива, сякаш беше акордеон, който сгъва меха си.

Явлението продължи за част от секундата, не повече. Стените на параклиса веднага се покриха с парцали от сажди, а въздухът се изпълни с отвратителната миризма на озон. Давид остана застинал на място, космите и косите му бяха опърлени. Огнени езици болезнено го

заблizaха по бедрата и като капак на всичко забеляза, че долната част на подиума пламваше.

— Слава Богу! — разнесе се неочаквано гласът на Сирс. — Жив си!

Тя се бе появила в очертанята на портала, прикривайки се от стрелите зад нещо, което приличаше на голям меден щит.

— Трябва да излизаме! — кресна жената, за да надвика грохота от вихрушките изливаща се вода. — Можеш ли да тичаш?

Той нямаше ни най-малка представа, ала беше готов да побегне и на четири крака, само и само да напусне медната църква. Скочи на пода и жестока болка го опари в ходилата. Сирс ясно му показа, че трябва да се долепи до нея и да се придвижват под прикритието на щита. Стиснали зъби, те заслизаха по стъпалата на преддверието, а стрелите се пръскаха край тях, станали безполезни и неефикасни, издухвани от поривите на бурята.

Давид никога не разбра как го беше направил, но в един миг неочаквано се озова на дъното на друсация се по неравните павета каруца, докато просторът отзад ехтеше от крясъците на измамените им преследвачи.

Продължението бе пълен хаос, от който младият човек успя да запомни само безумен и виещ се път сред лабиринт от улички, които нощта и тъмнината обезличаваха. Сломен от вълнение и умора, най-накрая той заспа. Когато отново отвори очи, денят и мъглата бяха заменили дъжда. Далече зад гърба им градът рисуваше в призрачни сенки своята дантела от кули и покриви. Една дълга, много дълга страница беше обърната.

---

[1] Индивид, който задоволява сексуалните си потребности чрез наблюдение на голи тела или чужд полов акт. — Б. ред. ↑

[2] Висши духовници. — Б. пр. ↑

[3] Индуски ритуал, свързан с аскетизма и водещ до пречистване на душата. — Б. пр. ↑

[4] Хора, които създават впечатлението, че говорят посредством корема си. — Б. ред. ↑

[5] От афазия — загуба на речевата способност. — Б. ред. ↑

[6] Изменение на тона при говор. — Б. пр. ↑

[7] Масички с наклонена площ, върху които се слагат църковни книги или икони. — Б. ред. ↑

[8] Дървесна ружа. — Б. пр. ↑

Цели два дни те се лутаха в пейзаж от развалини, завладени от ниска растителност. После на свой ред и тези урбанистични скелети изчезнаха и каруцата пое в коловозите на стар коларски път, очертан по краищата с обикновени каменни блокове. С известно учудване Давид забеляза, че много от градовете се бяха стопили, а на мястото им в тъканта на равнините продължаваха да съществуват единствено светли петна. Оголени скалисти кръгове, подобни на гигантски образувания като от рана. Човешките противоборства бяха скроили нова география в плътта на континента, отваряйки долини, заобикаляйки големите реки, запълвайки езерата. Планински вериги се бяха изпарили, главозамайващи върхове се извисяваха там, където преди време бе имало индустриално селище, крайбрежни градове се бяха изместили със стотици километри навътре в сушата... Давид вече нищо не можеше да разпознае. Освен шепа редки островчета, в които кипеше някаква дейност. целият този свят бавно се връщаше към средновековието. Възраждаха се дребните занаяти, микроскопични хранителни култури се съпротивяваха тук и там на буйното нашествие на типично екваториална растителност.

Всеки път, когато се спираха да нощуват, бяха връхлитани от глутници бродещи кучета, които трябваше да отблъскват с камъни и разпалени главни. Сирс особено се страхуваше от набези на грабители и разбойници, но — за голямо успокоение на Давид — съмненията й се оказаха неоснователни. Една вечер младежът, когото тези скиталчества тревожеха, я запита дали следват някакъв точно определен маршрут, или...

— Петте месеца след моето бягство използвах, за да установявам контакти — прекъсна го тя студено. — взех необходимите мерки, ключих „договори“. Ще събираме сведения, ще измъкваме откъслечни изречения и думички за пътя от упълномощени лица, от град на град ще крадем нови и нови парченца от пъзъла. Ще търпим и несполуки, има ли смисъл да го премълчаваме? Ние сме слепци, напредващи опипом; слепци, загубили се в лабиринт. Нашето

издирване вече не е вписано в нито една карта; целта на нашето поклонничество е един забранен център и въпросите ни ще накарат много от тези, които все още знаят нещичко, да стиснат здраво устите си. За останалите ще бъдем просто двама смахнати; двама, хранещи се с илюзии, отровени от злонамерена поговорка. Не се учудвай, ако някой се изсмее зад гърба ти. Трябва да се продължава напред. До момента съм се придържала към маршрута според плана на предсказанието. Спомняш ли си татуировката на последния водач? *Трагедии и мъка той в бран и сълзи ще е опознал, ала към краища с веселие ще го зове далечен път за карнавал...* Това е директен намек за Града на Празненствата, град на удоволствията, към който етап след етап ни се налага да вървим. И пътъом ще се мъчим да изтръгваме някаква информация...

Давид се задоволи да поклати глава. Можеше ли да се надява на нещо по-разумно? Беше се забъркал в механизмите на обезумяла машина. Довчера изнежен колекционер, днес той се събуждаше в кожата на поклонник, лишен от своята Мека или от своя Свети мъченик Христос! И не му оставаше нищо друго, освен да ги търси. Да се придвижва напред, без да се насилва много да разбере какво бе онова, което там, зад хълмовете, ги гонеше по петите...

ДВА ЕТАПА ПО ПЪТЯ ЗА ХОМАКАЙДО

Малко преди зазоряване Давид беше събуден от гръмнали продължителни ръкопляскания. Тътнежът препускаше, ехтеше, издуваше се като кълбящи се пламъци в камина. Изпита усещането за хиляди редуващи се една след друга плесници — ту сухи, ту приглушени, те валяха отмерено в ритъма на недоловима за слуха музика. Звуковата вълна, в началото далечна, бързо приближаваше, за да избухне зад възвишенията в суматохата на шибана плът, на натъртени длани.

Давид се надигна върху седалката и задебна Сирс с крайчеца на окото. Младата жена незабелязано бе преbledняла, устните ѝ сега се бяха свили в твърда, обезцветена линия.

— Джуджетата — прошепна тя, за да разсее безмълвния въпрос на своя спътник, — царството на джуджетата...

Без повече обяснения Сирс изплющя по животните с опакото на дългия ремък и пришпори право към долината. Обкованите с желязо колела на талигата изтръгваха искри от кремъка под тях, очертаващи пътя на колата с ивица колкото светла, толкова и мимолетна. Най-сетне те стигнаха до стръмния бряг на широка река. Утринната мъгла се напластяваше по дълбокото дъно на планинския проход, затулвайки повърхността на водата. Давид забеляза, че невероятни вихрушки във въздуха като че ли размесват мъглата, чиито валма не преставаха да се диплят. И докато скачаха на земята, изведнъж се разнесе нов гръм от аплодисменти, тътнеща мълния, кавалкади отгласи, блъскащи се в стените от гранит. Почвата трепереше, предавайки своите трусове на глезените на пътниците, а по склоновете се сринаха камъни, които увлякоха след себе си лавина от прахоляк и чакъл. Затиснала ушите си с ръце, присвила очи, Сирс правеше физиономии. После бурята премина, понесе се към морето. Сред пелената от изпарения изплува някакъв кей — мостче с разединени, отковани дъски и халтави, крехки колове като крачета на насекомо. Големи дълги лодки бяха довлечени на брега, предлагащи на погледа гладък кил^[1], чист и блестящ, сякаш никога не се е потапял във вода. Давид бе изненадан. Приближавайки

още напред, той забеляза, че лодките до една бяха останали без гребла и кормило. В момента, когато щеше да отвори уста, за да поиска обяснения, дребно човече се измъкна от паянтова каменна колиба, нагребало въжета в ръцете си. Щом зърна пътешествениците, то пусна товара на земята и си освободи ушите от восъчните тапи, с които ги беше запушило.

— Накъде сте поели? — извика им, като се загледа в младата жена.

— Към Хомакайдо.

— Не го знам. Сигурно искате да преминете? Ех, сега не е най-подходящият момент. От вчера ТЕ са доста нервирани. На ваше място... А после трябва да изчакаме и да се вдигне мъглата. Ако ТЕ са решили да си скръстят ръцете, нищо не може да се направи!

— Но за кого ни говори? — Давид се ядоса и стисна за китката своята спътница. Тя раздражено сви рамене.

— Ама че си чудак! Още ли не си разбрал? Дръпна го настрана и му посочи коритото на реката.

— Гледай! — нареди му. — Мъглата скоро ще се разпръсне.

Те седнаха върху корпуса на една ладия и дълго не си проговориха. За пореден път Давид се увери, че лодките, закърпени криво-ляво, бяха напълно негодни за употреба. Разпуканите им бордове предлагаха на водата толкова пролуки, колкото и черпак за изгребване на пяна. А може би просто се касаеше за отломки от разбити съдове?

— Надявам се, че няма да преплуваме на нещо такова! — заяви той, като наложи кърмата с длан.

— Разбира се, че ще преплуваме точно на такова нещо! — отвърна му Сирс. — Някакви недостатъци ли откриваш в тях?

Младежът неопределено махна и извърна глава, отказвайки се да проумее. Под изгряващото слънце мъхестите воали, застилащи дъното на долината, изтъняваха с всяка секунда. След няколко мига Давид съзря между високите брегове пъстротата на странно гъмжило. Потрепери и от обзелия го панически ужас челото му се покри със ситни капки пот. Сега вече съмнението бе невъзможно...

Пресъхналото корито на реката се оказа запълнено от огромна тълпа. Човешки приливи и отливи на джуджета от двата пола, прави, наблъскани лакът до лакът, цяла армия от пигмеи, чието вълнение от

глави се люшкеше между бреговете. Бяха притиснати плътно — от старото русло чак до делтата в морето. Напомняха разбиващи се многобройни кохорти, ходилата им чезнеха в тинестото дъно. Вкоренени до половината на прасците, те не помръдваха тела, не говореха: странни, вкаменили се в немислима поза „мирно“. Хиляди, милиони същества, рамо до рамо, изпълващи речното корито, издълбано някога от течението на водите. Кошмарна върволица, лъкатушеща по дължината на канала, простираща се докъдето стига погледът. Море от голи розови черепи, които първите зари на деня караха да проблясват в леката мараня.

— Това е реката на джуджетата — задъха се Сирс с неочаквано приглушен глас, — никога ли не беше я виждал?

Давид не успя да отговори, някаква топка болезнено се бе запречила в гърлото му. Изведнъж, без да е имало нещо, което да го предвещае, наблъсканата в краката му тълпа поднесе към небето разтворени длани и започна да ръкопляска. Аплодисментите отново отекнаха сред хълмовете. Изумен, замаян, Давид не можеше да откъсне очи от множеството надигнати крайници с пъплещи, танцуващи пръсти, като че морска пяна по гребена на талази; от дланите, поклащащи се в ритъм, сякаш загребващи в шум, притъпен от обилно изсипал се дъжд. И тяхната вълна се носеше, хриптеше, сриваше се и кипваше, очертавайки съразмерни течения, водовъртежи, маелстрьоми^[2] от аплодисменти. Той не виждаше нищо друго освен този порой от събрани или раздалечени ръце, порещи въздуха, тъчащи над главите костелив покров от нокти и стави, жива река от линии на живота и пръстови отпечатъци.

— Но какво правят там? — успя да промълви най-сетне, когато пак се възцари тишина. Сирс сбърчи вежди.

— Сложна история. Най-общо може да се каже, че се хранят с утаечни сокове, съдържащи се в тинята на някои реки. Епидермисът по ходилата им предлага широки площи за директно поглъщане. Някога, на тяхната родна планета, те се препитавали, като ходели боси. Всяка крачка била за организма им нов приток на калории. Тук единствено в калта на пресъхнали водни басейни, те сполучили да намерят хранителни вещества. Тинята и торфените наноси са богати на органични частици, на най-различни гъбообразни израстъци. По подобие на растения, които пускат корените си в хумуса, джуджетата

ги изсмукват. Впрочем, ако се наведеш по-отблизо и ги огледаш, ще забележиш, че са лишени от уста и само жените имат коси, руси, а понякога бели като сняг...

— Ами ръстът им?

— Рахитизъм, дължащ се на нередовно хранене. Утаечните сокове на Земята се оказали слабички и това довело до израждане на расата.

— Защо аплодират?

— Ръкопляскаат, за да изразят своето недоволство и постоянния си глад...

Тя не можа да продължи, тъй като гръм от аплодисменти удави гласа ѝ. Наложил се да си запушат ушите и така да се изтръгнат от олелията. Затворил очи, Давид си представи, че се е заблудил сред зрителите на гигантска опера. Цели народи пляскаха с ръце в зала с космически размери и тяхното плющение заглушаваше трясъка на природните или военни катаклизми. Пробуждаха се вулкани, земята разтваряше тръпнеци недра, за да изтръгне своята болка, да погълне палати и сгради, бомби разравяха сушата, без да успеят да надделеят грохота на размаханите длани!

— Ако искате да преминете, ще трябва да ги умилостивите! — изрече човечето, след като спокойствието се възстанови. — В лошо настроение са. Вчера ми катурнаха една лодка и повече не видях никого от пътниците!

Давид се обърна към младата дама.

— Те ще ни пренасят, така ли? — засрича несвързано той. — Ще прехвърлят ладията ни от ръка на ръка? Ще плуваме над главите им, носени на длани от единия до другия бряг? Значи затова лодките нямат нито гребла, нито кормило!

Сирс направи безпомощна физиономия.

— Не можем нищо друго да сторим!

Давид напредна с няколко крачки към стръмния бряг, спря. Осъзна, че го е страх да доближи повече. Ами ако неочаквано изникнеше някоя ръка. ако неочаквано припълзеше по чакъла, за да го сграбчи за глезена и завлече в бездните на реката? Той отстъпи, унижен, че не може да овладее паниката си.

— Щом им дадете необходимите дарове, няма от какво да се боите! — извика пазачът на лодките. — Просто не трябва да бъдете

стиснати, това е!

Давид се отпусна върху туловището на ладията, което бе избрал за седалка, и хвърли въпросителен поглед към своята спътница.

— Обичаят изисква по време на пътуването да им се дават през борда планктон, синтетични утаечни сокове и гъбообразни израстъци — обясни тя. — Само на такава цена джуджетата се съгласяват да ви превозят между бреговете, да ви обслужват като гребци в известен смисъл...

— И реката най-сетне става плавателна! — присмя се младежът, стиснал юмруци.

— Точно така!

— Кога тръгваме?

Сирс се вторачи в него, после сви рамене.

— В края на краищата има ли смисъл да чакаме? — въздъхна тя. — Утре пигмеите ще са по-гладни, отколкото днес, а това ще направи преминаването доста по-трудно.

И те отидоха при моряка в колибата.

Още щом прекрачиха прага, отвратителна миризма на разложено ги блъсна в ноздрите. Давид забеляза, че каменните стени бяха покрити с торби от груб плат. всичките еднакви. Зловонията на гниеца плът, носещи се от тях, навеждаха на мисълта, че някой ги бе натъпкал със смлени трупове. Сирс трябваше да се пазари.

— Пет парчета — роптаеше търговецът, — не по-малко! Ако по време на пътуването храната ви свърши, ТЕ ще преобърнат лодката и ще ви извият вратовете!

Давид изтръпна. На тезгяха Сирс изсипа шепа искрящи монети. В замяна човечето й връчи пет смрадливи торби, както и една платнена чанта, която тържествено назова „медицинска“. Когато младият мъж бръкна в нея, намери там чук и изключително добре наточен сърп. Видял изумлението му, стопанинът се зае подробно да му обяснява начина на употреба на тези необичайни вещи.

— С чука удряте по пръстите, които се вкопчват в бордовете с намерението да ви разклатят; със сърпа косите ръцете, които ви сграбчват за дрехите и дърпат към дъното! Повярвайте ми, винаги се намират един или двама мръсници в тълпата, способни да ви погодят някой лош номер. Така че дръжте здраво сечивата и не се колебайте да ги използвате!

Поразен, Давид прехвърли ремъка на чантата през врата си и последва Сирс, която избираше лодка, преговаряйки разгорещено. Беше се спряла на някаква с метално дъно, но човечето не искаше въобще и да чуе, понеже ставало въпрос за собствената му ладия.

Останалата част от речните съдове не беше никакво въодушевление. Повечето корпуси жалостиво простенваха под натиска на подметката, а през раздалечените им дъски струеше светлината на деня. Най-накрая успяха да подберат една истинска антика-дълга и тясна китоловна лодка.

— Правите грешка! — започна да мърмори водачът, прибирайки се в колибата си. — ТЕ не обичат прекалено тежките туловища. Смятайте, че съм ви предупредил!

Двамата нахвърляха торбите със зловонния прах между пейките за гребците. В продължение на няколко минути останаха неподвижни, вперили очи в реката.

— А ти минавала ли си през нея? — запита Давид, като се мъчеше гласът му да прозвучи равнодушно. Сирс отрицателно поклати глава.

— Не, не и тук, на това място! Минавала съм през други реки, други блата. Но никога не съм преодолявала толкова широк ров.

— Хм, колко ли достига? Петдесет метра, шейсет? Може би сто?

Тя сви устни в гримаса, изпълнена с досада.

— Има ли смисъл да го обсъждаме?

Той не настоя. Жената се страхуваше, беше очевидно. Опръ слабини в носа на лодката и отпусна погледа си отново да се зарее в хилядите ненаситни ръце, които хапеха въздуха със звучни и влажни приплясквания.

— Разправят — зашепна Сирс зад гърба му, — че най-добрият начин да се премине е да се вземе врачка на борда. През цялото пътуване циганката чете бъдещето в изпънатите длани и джуджетата — странно, нали — веднага забравят агресивните си инстинкти. Но туй е само легенда!

Младежът не намери какво да отвърне. Напрегнатият страх замъгляваше и объркваше съзнанието му.

— Когато наистина са в лошо настроение, те кръстосват ръце — подзе пак Сирс, — като едновременно с това отказват всякакво

преминаване. Тогава даренията трябва да се умножат, за да ги склониш да протегнат длани...

Говореше, без да я е грижа дали има аудитория, пускаше тирадите си насечено, дъвчеше думите, също както набързо се изрича или по-скоро шепти молитва. Продължаваха да стоят на едно място, неспособни да се решат и изблъска китоловната лодка към стръмния бряг. Накрая Давид се раздвижи. Ремъкът на „медицинската“ чанта прорязваше врата му.

— Хайде да вървим!

Тя сякаш изплува от някакъв сън. Впивайки пръсти в кърмата, започна да тласка напред, докато спътникът ѝ, вкопчен отстрани, дърпаше с всички сили, опитващ се да улесни хлъзгането на кила по плътната като гума трева. Когато първите ръце напипаха туловището на ладията, двамата бяха плувнали в пот.

Сирс пъргаво скочи вътре, проби една торба и с широки махове взе да изсипва органичното семе. За няколко секунди вонята достигна границата на нетърпимото и Давид, възпрян в устрема си, замалко не се прекатури в реката в момента, когато прекрачваше планшира^[3]. Вяли плясъци раздрусаха лодката под нозете им, тя за миг се заклати напред-назад, сякаш бе въртележка с кончета, която не се решава да потегли. Сетне движенията навлязоха в синхрон и от длан на длан ладията се плъзна към отсрещния стръмен бряг, подхвърляна над главите като трофей или победител от някаква битка. До средата на речния басейн всичко вървеше нормално, след това операцията се забави, за да замре в шумно тъпчене с крака. Под носовата част на возилото ръцете експлодираха в безпорядъчни плясъци, най-напред умолителни, после много бързо превърнали се в раздразнени и гневливи. Хищни течения; от алчни пръсти се издълбаха в тълпата, опитвайки се да дръпнат лодката в други посоки, да я върнат обратно по пътя или насочат надолу по реката.

„Всички са сърдити!“ — ужасен си помисли Давид, докато наблюдаваше как Сирс разпаря четвъртата торба. Прахът бе полепил лицето и предната част на ръката ѝ с коричка скорбяла, беше я напудрил с отвратително вонящ грим, който на някои места струйките пот бяха разпукали. Тя дишаше тежко, но продължаваше да загребва и ръси, без да спира — това обаче не им помогна да се придвижат напред. А после внезапно ладията се извъртя настрани, сякаш искаше

да се преобърне с кила нагоре, и Давид забеляза цяла върволица от пръсти с нащърбени краища, които се вчепкаха в планшира. Грабна чука и заудря със стиснати зъби, мъчейки се да не гледа изригванията натрошена плът, нокти и размазани стави. Лодката се изправи за миг в първоначалното си положение, ала веднага след това атака от разярени юмручни удари разтrese дървеното туловище. Разединените дъски застанаха. Отломки се разлетяха на всички страни и една ръка изскокна от дъното между пейките за гребците: дланта ѝ беше разпъната от набучени тресчици. Преди младежът да успее да се намеси, тя подскочи между бедрата на Сирс, изтръгвайки от спътницата му болезнен писък. Сърпът тутакси се стовари, разсече плътта и сетне застърга в кокала с притъпено хрущене. Бордовете на китоловната лодка се обляха в кръв, а ръката се отдръпна като ранено животно. Отдихът бе кратък, защото почти веднага ладията се надигна отвесно. Симулираше корабокрушение, но толкова реално, че пасажерите се изтърколиха назад през глава, за да спрат в сандъка за хранителни припаси.

Продънената торба изсипа праха си във вид на пороен кос дъжд и протегнатите длани посивяха. Возилото се върна пак в първоначалното положение, после бе подето от други течения. На моменти килът тежко пропадеше, сгромолясвайки се върху черепи, които мигом изчезваха. Давид внезапно установи, че стои изправен на носа, грабнал оръжията в двете си ръце, готов да удари. Напълно обзет от ярост, той трошеше костите без никакви угризения. До него Сирс се задъхваше, дрехите ѝ бяха потъмнели от натеклата пот, а косите — засипани с утаечни сокове, сякаш бяха перука за тържествени случаи. Цялото ѝ тяло бе полепнало в засъхнала кал, имаше вид на удавница, която току-що са измъкнали на сушата. Последната торба се изчерпваше, но сега вече бяха поели в правилната посока. И младата жена пестеше шепите синтетична храна, примамваше хитро теченията, милваше закоравелите пръсти. Най-накрая бяха изхвърлени на брега. Лодката заседна и се разтърси, повали се на една страна, като че ли пътуването бе изцедило и последните ѝ сили.

— Свърши се! — прошепна Давид, рухвайки на тревата.

Затвори очи, тръпнещ от страх при мисълта за онова, което би могло да се случи само преди малко. Представи си, че бе катурнат през планшира, че стотици пръсти и нокти се бяха вкопчили в него, че е

разкъсван от незначайната тълпа, вкоренена сред тинята. Излегнато възник, Сирс се опитваше да разсъблече дрехите си. Сълзи на изтощение разравяха дълбоки бразди в гипсовата маска на нейното лице. Давид забеляза, че ръцете и бедрата ѝ са осеяни с драскотини.

— Така значи! — прогърмя висок, плешив мъж, нарамил въжета. — В крайна сметка не беше чак толкова зле! Ония вчера извадиха по-малко късмет. Ако искате да се измиете, зад наемателния пункт има душ...

Помагайки си взаимно, те се изправиха и закретаха към колибата на лодкаря. Разбира се остарялата кабинка с душа вече не можеше да се ползва и трябваше да се задоволят с голямото дървено ведро, напълнено догоре със студена вода. Четка от трескот бе вързана с мръсен канап за една от дръжките му. Сирс изглеждаше толкова изтощена, че се наложи той да я доразсъблече и пак той да я изтърка. От допира с течността наносният прах се превърна в тъмна каша и много скоро двамата зашляпаха по дъно, застлано с лепкава кал. Изцелението се оказваше по-лошо, отколкото болката. Най-сетне, подир цял час и след нееднократни изплаквания, те се измъкнаха от заслона със зачервена от търканията с четката кожа. Провесиха дрехите си на един простор, после се излегнаха върху плътната като гума трева, а клепачите им сами се затвориха. В мига, когато пропадеше в съня, Давид още веднъж долови отвратителната миризма на разлагащи се остатъци и така проснат, гол, му се стори, че е труп, захвърлен в общ гроб. Инстинктивно потърси хълбоците на младата жена, които за негова радост бяха топли.

---

[1] Долна надлъжна греда на плавателен съд. — Б. пр. ↑

[2] Маелстрьом е голям водовъртеж в Норвежко море. — Б. ред.

↑

[3] Греда, минаваща по горния край на борда. — Б. пр. ↑

Докато навлизаха навътре в земите, на два-три пъти минаха покрай бентове в ремонт, запречващи коритата на реки или пресъхнали потоци. Вържени с ловни пушки мъже стояха на пост по покривите на здания, други обхождаха поверените им обекти с нервна крачка.

— Опитват се да възпрат придвижването на джуджетата — кимна Сирс. — да попречат на разпространението им край старите водни басейни, само че не е лесно.

И действително, щом приближиха, той можа да долови страховитата врява, носеща се от юмручните удари на пигмеите, ритмично стоварвани върху стената от дърво и камък, която се проточваше от единия до другия бряг. Напомняха тълпа размирници, блъскащи се пред вратата на цитадела, където не ги пускаха. От време на време някой селянин отиваше да донесе голям леген с вряло олио, чието съдържание изливаше от другата страна на укреплението. И ето че за няколко минути атаката стихваше, за да се разрази отново, стократно умножена от яростта.

— Рано или късно бентовете поддават на натиска — поясняваше младата дама, докато продължаваха пътя си, — после идва внезапният прилив, наводнението. Обезумели от глад, джуджетата изскачат по бреговете и заливат полята. Тогава се налага нашествието да бъде спряно с изстрели, а пигмеите — отблъснати обратно в коритото на реката, което нерядко става след смъртоносни двубои и за двете страни.

Същата вечер те стигнаха до крайните квартали на Града на Вентрилозите. Давид многократно бе слушал Да се разправят истории за психическите отклонения, сполетели жителите на този град, но досега винаги беше приемал такива разкази като бабини приказки. Сирс обаче го убеди, че се е лъгал. Народът от равнините съвсем явно хранеше непреодолимо физическо отвращение към всичко, отнасящо се до устната реч и преките контакти.

— Форма на колективна невроза — обобщи младата жена, като го поведе към някаква луксозна сграда. — Арседрик дьо Колф продава

информация — пошушна му в момента, в който натискаше звънеца, — остави ме аз да се оправям, а ти се въздържай от всякаква словесна употреба. Обичаите тук са твърде сурови.

Отбягвайки очите им, един слуга ги въведе в стая от розов мрамор, гледаща към градините. На малка табуретка седеше гол дебел мъж, настойчиво обърна им гръб. Огледалце за обратно виждане бе закрепено на плувналото му в мазнина рамо с помощта на кожени ремъци, подобни на онези, с които се придържа кобур. Най-различни предмети изпълваха стаята — вази, порцеланови гърнета, мраморни статуетки с превъзходен вид и изработка, бюстове, издялани от необикновено чист кристал — и всичкото това бе подредено направо на пода, сякаш приготвено, за да му се направи бърз опис. Стиснал в ръка сребърен чук, прислужникът, който ги беше въвел, се настани в един от ъглите. По символа, красящ табелката му за идентификация, Давид разбра, че ставаше въпрос за ням. Сирс на свой ред обърна гръб на събеседника си и отиде пред огромното овално огледало, окачено над камината.

— Готова съм! — прошепна тя с едва доловим глас.

При тези думи Колф отвори очи и наклони глава към стъкълцето за обратно виждане. Наклонът му бе изчислен тъй, че да улавя и най-малкото отражение на гостенката, вместило се в дървената рамка на голямото огледало, докато самата тя оставаше извън полезрението. Въпреки това непрякото двойно изображение накара дебелия да подскочи така, сякаш го удари електрически ток. Той спусна клепачи, изчака няколко мига, а после, превъзмогнал отвращението си, благоволи да хвърли бърз поглед към насочващото се огледалце, застопорено на рамото му.

— Видът ти е все още прекалено... агресивен, скъпа ми Сирс. Прекалено брутален. Не би ли могла да направиш по-банална своята външност? Може би да си сложиш някаква маска?

Давид се стресна, когато разбра, че гласът на техния домакин се разнасяше от ниска, синя керамична урна, поставена върху плочника. Колкото до устните на мъжа, те не бяха заченали ни най-малкото движение. Всъщност, вглеждайки се по-внимателно в тях, лесно можеше да се види, че бяха съединени и съшити с дебел конец в една-единствена плъстена ивица. Младежът едва не нададе възклицание на изненада, но успя да се овладее *in extremis*^[1]. Слугата вече

притичваше. С отмерен удар на чука той строши урната на парченца, после се върна и застана отново на мястото си.

— Необходима ми е твоята помощ — пое дъх Сирс, обърнала лице към земята, — искам да се запозная с човек, който да е имал достъп до старите картографски архиви. Някой, който днес е в нужда и не би се отказал от възможността да спечели малко пари...

— Оооо!

И понеже междуметието беше последвано от тягостно мълчание, прислужникът подскочи и разби мраморната статуетка, от която токущо се бе изтръгнал гласът на вентрилока. Дълги минути разговорът протече по същия начин. Колф увърташе, като всеки път се изразяваше чрез посредничеството на някаква вещ: ваза, бюст или дребен предмет за украса. Неговият домоуправител веднага бързаше да ги надроби на парчета, преценявайки вероятно, че всичко, до което словото се е докоснало, вече безвъзвратно е омърсено. С нарастваща нервност Давид виждаше как запасите от скулптури и грънчарски изделия намаляват, без разговорът да е напреднал значително. Бе сигурно, че след като и последната керамична вещ бъде разбита, Колф щеше да сметне срещата за приключена и да нареди да ги изхвърлят на улицата.

— Нищо не мога да направя за теб — кухо отекна кратуна от яркочервена песъчлива глина, украсена с разкошна гравюра на ловна сцена, — но може би...

Тишина. Удар на чука.

— Може би?

— Може би Оналд дьо Бливие ще успее да ти помогне — подхвърли една кристална ваза. — Той е симбиот и преди да изпадне в немилост, известно време работеше към службите за надзор на пътищата. Нищетата сега го кара да преживява от ден за ден, кърпи я някак. Понякога прави дребни услуги...

— Къде да го намеря?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна старинната купа от леко оцветено стъкло. — Въобще не съм поддържал връзки със симбиотите. Не обичам екстремистите.

Поредното стоварване на чука.

Давид се чувстваше неразположен. Естествено никога не е приятно да бъдеш смятан за генератор на нечистотии. Спомни си какво беше слушал навремето: първите пристъпи на болестта се

характеризират с появата на натрапчив вкус по езика, субектът прекарва часове в изплакване на устата с най-разнообразни ароматизиращи тоалетни води, после — за съвсем кратък период — е завладян от мисълта, че словото и единствено словото е онова, което увонява устната му кухина, Тогава той се превръща във венстрилок, за да могат думите да изригват от други отвори, а не от него самия. От този момент нататък човекът е обречен да се храни с бавно преливане, тъй като религиозната практика на венстрилокството изисква устните да бъдат защитени. Малко след това забелязва, че вече не може да понася и прекия визуален контакт с нещата, които го заобикалят. В началото черни очила, полупрозрачни платове, разполагали между света и субекта, са достатъчни, за да смекчат впечатлението за безвъзвратна мръсотия. Някои стигат дотам, че си избождат очните ябълки, ала повечето се задоволяват да наблюдават само отражения. Основно правило за тях е отвращението от всякакъв директен контакт.

Взеха си сбогом веднага след като Сирс даде на дебелия мъж предвиденото възнаграждение, а пречистващият чук се стовари за последен път.

— Преди венстрилозите използваша кукли или марионетки — започна бързо да му обяснява младата жена, щом се озоваха на улицата, — но понеже след всяко изречение се налагаше да ги изгарят, заводите за играчки в областта не достигнаха. От няколко години са се нахвърлили на дребни предмети. Обикновено материалът и съвършенството на жертвените вещи определят степента на почитание, отдавана към събеседника. Доста неприятно е да видиш, че те посрещат с двойна редица от гипсови делви или нощни гърнета от изпечена пръст. Колф познава добре обичаите, постара се да не ни обиди.

— Имаше твърде малко предмети — възрази Давид, — сякаш му се искаше да съкрати срещата... Сирс навъси чело.

— Възможно е. Това, с което сме се захванали, е изключително опасно и въобще не вълнува клана му... Поне засега.

— А какво представлява симбиотството? Тя снижи глас:

— Един вид религиозен екстремизъм. Фанатизъм. Симбиотите считат, че венстрилозите не отиват достатъчно далеч в своята практика за пречистване.

— Тоест те са свръхвенстрилози?

— Точно така.

Обядваха в някакъв хан, избягвайки да говорят публично. Всяка пряка реч беше таксувана като порнография и подлежеше на наказание. Така например някои чужденци, малко запознати с обичаите на местния край, се бяха намерили в градските ровове с прерязан до сливиците език и черна копринена маска, защита за кожата на лицето, заради това, че очи в очи безразсъдно бяха побъбрили със себеподобните си на пазарния площад.

Преди да се отправят към квартала на симбиотите, те си купиха две огледала за обратно виждане, които застопориха върху дясното рамо, и качулки от лек, ефирен плат, с намерението да спестят на минувачите непристойната гледка на своите голи физиономии. След като тия предохранителни мерки приключиха, двамата хлътнаха в лабиринт от улички без прозорци по къщите: тук и най-малкият отвор бе заплаха за окото. Над мястото цареше гробна тишина, нарушавана само понякога от приглушено шептене, бързо сподавяно.

Под сводовете уличните фенери и лампи оставаха решително угасени, като по този начин осигуряваха на вярващите полумрак, пропит от чистота.

Щом забеляза първия симбиот в живота си, Давид насмалко не изригна в ругатни и проклетия. Макар че спътницата му се бе погрижила да го подготви, той не можа да обуздае повдигането, когато се появи най-странният екипаж, съдено му някога да наблюдава. Гол мъж, чието гърло бе набраздено с кръстове от ужасни разрязвания, седеше върху раменете на втори, с когото бе свързан чрез подобие на пъпна връв от еластична пластмаса.

— Ездачът е глухоням — беше му казала Сирс, — операцията окончателно го е лишила от очите и гласните му струни. Така той не може повече да съгрешава. Ще забележиш, че ръцете му също са атрофирали и превързани, все едно крака на китайка, и е напълно неспособен да си служи с пръстите. По такъв начин не съществува опасност да пипа омърсени предмети. Пениса си например. Биоенергетична тръбичка го обвързва в симбиоза с онзи, който го носи. Всичките му функции са премахнати. Един вид той живее като паразит, хранейки се с онова, което носачът поема в стомаха си, пиейки онова, което и другият пие. В замяна „ездитното животно“ трябва да уринира и изхвърля фекалии заради него. По същия начин то

става едновременно перископ и рупор на своя господар: устата му се превръща в проводник за думите на човека, който го язди, а очите му предават образите като обикновени лещи. При подобен тип съдружие собственикът е пречистен от всякакъв род унизителна дейност. Всъщност не неговите, ами органите на слугата са тези, дето се омърсяват. Симбиотите предпочитат да си направят харакири, отколкото да хванат в ръка пениса си, за да уринират. Внимавай обаче да не им се присмееш, те са опасни същества...

Докато постепенно затъхваха в лабиринта на вътрешния квартал, срещнаха и други двойки, съчетани по същия модел: дребно човече с атрофирала физика, стискащо между кльоцавите си бедра врата на един роб, жестоко нарязан, носещ се весело в тръс по мазния калдъръм.

Като използваше огледалото за обратно виждане, Сирс на два пъти пробва да получи някаква информация, но всеки от опитите ѝ бе заплатен с изплюти презрителни храчки от страна на носача или с употребата на камшични удари по тила.

— Няма да е лесно! — философски отбеляза тя, щом се върна под прикритието на сводовете. Косите ѝ бяха посипани със звездички от слюнка.

Ала привечер някаква възрастна жена, която яздеше дебела матрона, се съгласи да им покаже къде е къщата на Оналд дьо Бливие.

— И му предайте много поздравии от Жюдис! — завърши даматa през устата на своето ездитно животно, като се отдалечи.

Те продължиха. Ориентирайки се по ръждясалите железни табели, окачени в ъглите на улиците, най-сетне се спряха пред прага на градина, която бе оградена от високи бели стени. Мастиленочерна вода застояваше в дъното на басейн, направен от окислен метални конструкции. Мъртвешка тишина тегнеше по коридорите на къщата. Огледаха множество стаи, обаче напразно. Накрая откриха проснато напреки стъпалата на стълбището, водещо към терасата, безжизненото тяло на някакъв роб носач. Пластмасовата пъпна връв висеше между бедрата му, прорязана с явно усърдие. Малко по-нагоре ги чакаше още един студен труп — този на стопанина на дома. Неговите хилави ръце се бяха сгърчили около неизползваемата вече тръбичка, а устата му, черна паст, бе зейнала, във вик, който никога нямаше да изскочи.

— Те са го убили! — побесня Сирс, прокарвайки пръсти по разкъсаното и лепкаво отвърстие на пъпната връв, от което се подаваше тънко снопче блещукащи жички. — Било е лесно: отделен от своето ездитно животно, симбиотът е бил неспособен да му предава заповедите си. Оказал се е просто осакатен. Религиозните убеждения са му забранявали да се храни самостоятелно, а слепотата му е попречила да извърши необходимото възстановяване. От страх, че ще трябва да бъде омърсен, той се е оставил да умре.

— Ами носачът?

— Те никога не надживяват своите господари. Биологична предпоставка, замислена, за да се избягнат всякакви метежи.

— Защо са го убили?

— Сигурно е знаел много неща. НЯКОЙ се е уплашил, че ние ще го намерим и ще го накараме да проговори. ТЕ ни изпревариха с няколко дни, сякаш са разбрали къде отиваме. Занапред трябва да бъдем по-внимателни! А сега да изчезваме по най-бързия начин.

— Това убийство ще ни бъде приписано! — забеляза Давид. — Цял следобед разпитваше за адреса на Бливиe, а колкото до Арседрик... Надали ще им е нужно повече, за да си направят изводите.

— Арседрик няма интерес да проговори — отвърна спътницата му. — Що се отнася до другите, качулката донякъде прикриваше лицето ми. Все още нищо не е загубено, ела!

Те напуснаха града през вратата за просяци и чужденци. Слънцето клонеше към заниз, денят си отиваше. Когато настана тъмна нощ, двамата смъкнаха маските и огледалцата за обратно виждане и навлязоха сред възвишенията.

— Имам друга връзка — прошепна Сирс, — но ще се наложи да повървим. Освен това финансовите ми запаси вече се изчерпват. Арседрик здравата ме оскуба!

---

[1] В последния момент (лат.). — Б. пр. ↑

— Къде отиваме?

Въпросът изгаряше езика на Давил още от предната вечер, откакто пътят, по който бяха поели, без да разменят и една дума, се бе размил в прахоляка, загубвайки всякакви успокоителни очертания.

— Къде отиваме?

Описанията на Сирс не му изглеждаха съвсем ясни. Беше започнал да се опасява от затъвания в безконечно младежко лутане, от въртене в затворен кръг, в чийто капан — поради липса на определена цел — изпадат пътешествениците, за да свършат в застиналостта на някоя хотелска стая, озовали се неочаквано на края на света.

Тя го загледа с присвити очи, сякаш го преценяваше през някакъв невидим измервателен уред.

— В Града на Празненствата — подхвърли, — наричан още Обар-Еба, Шака-Кандарек. Наонамеа и с хиляди други прозвища, всичките колкото мелодични, толкова и непонятни... Сега научи ли повече?

Младата жена му се присмиваше. Той се направи, че не го забелязва.

— Веселият град — изрецитира тя, — страната на удоволствията... Ще са необходими цели годишни справочници, за да се запишат всички наименования, с които така странно са го нарекли...

Давид се помъчи да приеме сведущ вид, ала усети, че чертите му се изпъват в глупава физиономия, и се отказа.

— Градът на Празненствата — замечтано повтори Сирс, — това е почти легенда, мит. Докато цялата Земя затъвала в един от най-кървавите конфликти, тоя град обявил войната извън закона. Осъдил насието и оръжията на насието... Разпуснал армията, полицията. Неговата обществена структура се свела изцяло до организационната схема на безкраен празник. Най-мощните корпорации са тези на продавачите на маски, на дегизировки и карнавални дрехи, на гилдията за закачки и уловки, на лобитата на фабрикантите на конфети. Но тук са също и музикантите, декораторите, танцьорите... От всички краища

се стичат в Града на Празненствата, за да прахосват парите си. И то до такава степен, че съседните селища хленчат и се възмущават от подобен постоянен прилив на валута. Тук не продават нищо друго освен спектакли, танци, шествия от обкичени с цветя колички, банкети, народни веселби... и само тези дейности пълнят общинските хазни много по-сигурно, отколкото каквато и да е индустрия, наречена сериозна... Точно в това е чудото!

— Значи най-общо може да се твърди, че те са превърнали родното си място в гигантски увеселителен парк? — запита Давид.

— На пръв поглед, да. Но ще видиш. Градът на Празненствата е като сочен плод с горчив привкус. Дори май трябваше да го нарека „отровен“. Трийсет години карнавал са докарали някои хора дотам, че са развили у тях странни неврози. Чувал ли си за фарандолата^[1]?

— За фарандолата ли? Искаш да кажеш някаква по-необичайна фарандола? Не, не съм чувал...

— И все пак е любопитен феномен. Типичен симптом за онова, което от известно време вече назрява. Злокачествена болест.

— В такъв случай защо отиваме там?

— Защото именно тук преди всяко заминаване са се събирали поклонниците на Хомакайдо. Защото именно оттук е започвал първият етап от пътуването, в този град е и първото квадратче от нашата игра на дама... Символичният замисъл бил ясен: единственото убежище на радост и мир в света да служи като отправна точка на търсачите, зажаждали за истината... Схващаш ли?

Той схващаше.

— Там имам една връзка, която може да ни насочи по следа. Някой, който ще ни продаде качествена информация.

— Пак ли ще се наложи да заплатим?

— Да, но не в пари. Ще трябва да направим услуга на този човек. Опасна услуга... Искаше ми се да не бяхме стигали дотук, ала след като вендрилозите не ни помогнаха...

Тя не каза нищо повече и Давид усети как мъчителната болка, която го бе стиснала в тила още щом бяха напуснали пределите на Града на Оракулите, се усили допълнително.

Сирс реши да се движат нощем. Така според нея щеше да им е по-лесно да се изплъзнат от бдителността на евентуалните шпиони, служещи при Пазителите на Словото. През деня изкопаваха укрития

сред храсталаците или се връзваха в разклоненията на някой по-дебел ствол, където да поспят. Такива предохранителни мерки далеч не ускоряваха тяхното придвижване, заставяйки ги да предприемат многобройни завои из местност, осеяна със скали и лиани. Животни срещаха изключително рядко и за да се хранят, трябваше да се нахвърлят на всякакви попаднали им месести плодове, чийто горчив вкус по цели дни разяждаше стомасите им. След седмица изпаднаха в такова състояние на изнемощялост, че Сирс предложи да направят престой в първото появило се село.

Една сутрин — тъкмо се бяха настанили в някаква скална дупка — земята изтътна и глуха вибрация сякаш от рупор пропълзя в гранитното гърло, в което се свиваха. Огромна група приближаваше насам, вплитайки в тропота на тъпчещите си крака тънката мелодия на невидима флейта. Сирс преbledня като платно и ръката ѝ се вкопчи в китката на Давид.

— Фарандолата — простена тя с отпаднал глас.

Надникнал внимателно във от скривалището, младият мъж успя да забележи проточилата се колона танцьори, която се свличаше по склона на едно бърдо и се извиваше с бързината на змия, гмурнала се в локва. Ходилата се спускаха в ритъм, разравяха земята, вдигайки облаци от пръст и чакъл. Главите отмерваха такта, устите се разтягаха в песни и смехове... На пръв поглед като че ли ставаше въпрос за дълга върволица веселбари, идващи от някакво селско тържество, или за комедианти от предната част на пътуваща трупа. Ала веднага щом човек се вгледаше по-внимателно във веригата, лесно можеше да установи, че лицето на всеки трети се гърчеше от болка, че краката им бяха окървавени, а ръцете — разчекнати от наобиколилите ги танцьори. Внезапно застанал нащрек, Давид се зае да изучава ръкомахащата колона. Успя много бързо да наброи трийсетина души с разкъсани обувки и некоординирани движения на шутове, чийто външен вид необичайно контрастираше с този на хората, които ги дърпаха в хоровода.

— Разбра ли сега? — прошепна Сирс, пропълзяла до рамото му. — Фарандолата е капан! От всеки трима танцьори двамата са андроиди! Роботи! Благодарение на празниците те пленяват своите човешки жертви, протягайки им ръка! Пърстите им отделят сок, чиито прилепващи качества са такива, че едно обикновено ръкостискане е

достатъчно, за да извърши окончателно кожно спояване! Истинско срастване! Жертвите, превърнати в сиамски близнаци, биват въввлечени във фарандолата, сякаш им надяват вериги. От този момент, разпънати между два неуморими робота, несретниците танцуват без отдих до пълно физическо изтощение, до смърт! Защото андрондите се хранят с енергията им. като кибернетични пиявици изсмукват и смилат техните въглеродни атоми ден след ден. Вгледай се по-внимателно — пред себе си наблюдаваш една от най-ужасните клопки, усъвършенствана докрай от принцовете на карнавала!

Давид потрепера, впил поглед в смъртоносната верига, криволичеща сред полето. Тъмничари и затворници подскачаха, приковани един за друг така здраво, като че ли хванати с белезници; подвижна, забавна каторга, щастлива стоножка, пъплеща сред концерт на пронизителни флейти! Стоманените танцьори! Младежът вече бе сигурен, че техният лик завинаги ще остане запечатан в паметта му: доспехи със сложен механизъм, прикрити под тънък пласт омекотена плът, повлекли в своята кавалкада нещастници с измършавели тела и окървавени крака, разкъсани от седмици непрестанно тъпчене.

— Кой ли би могъл да се усъмни в тях? — промълви Сирс. — Та те са тъй млади, безгрижни, заредени с толкова жизненост!

Давид инстинктивно отърка навлажнените си длани в скалата. Фарандолата се отдалечаваше и това го изпълни с такова облекчение, като че ли бе видял змия да се пъхва обратно в дупката си сред зида.

— Когато заловят някого, никой вече с нищо не може да му помогне — обясни младата жена. — За да се освободи затворник, трябва с топор да му се отсекаат китките...

Те дълго не си проговориха, настръхнали от дълбок органически ужас, обзети от неизбежната погнуса, на дигаща се винаги след някоя непоносима за окото гледка.

Този ден двамата решиха от предпазливост да преустановят своя ход, не искаха да поемат риска и още веднъж да пресекат пътя на фарандолата. Давид потъна в тежък сън, населен с кошмарни видения, в които той с разнищени чак до глезените крака се клатушкаше в ритъм с железните танцьори, докато роботите, всеки дърпащ го в различни посоки, изтръгваха ръцете му. Събуди се с крясъци.

На другия ден пред погледа им се появиха укрепленията. Градът на Празненствата царствено се бе разположил сред равнина, потънала

в знак. Старите крепостни зидове бяха боядисани в ярки цветове и украсени с недодялани фрески, чиято реализация, без съмнение, беше изисквала истински лабиринт от надигнати скелета. Жирафи, копиеносци, трироги газели препускаха устремно по дължината на стените, надупчени от бойници и процепи, излезли вече от употреба. По ъгловите кули розови слонове изпъваха схематично нахвърляни силуети, препъвайки се върху стъпалата на обходните патрулни пътища. Една огромна рисунка заобикаляше града, измъкнала се кой знае от коя книжка с приказки и пресътворена под моливите на гигантско дете, драскало направо по зидарията на укрепленията.

Ескадрила от управляеми балони беше надвиснала над улиците като таван от надути, лъскави гуми и бавно, лениво се полюляваше. Давид бе затаил дъх, с крака, сраснали се със земята, и уста, зяпнала в почуда.

— Градът на Празненствата — кимна Сирс. — Както винаги бляскав и великолепен... Поне отвън.

---

[1] Провансалски танц, наподобяващ българското хоро. — Б. пр.

↑

ЖЕЛЕЗНИЯТ КАРНАВАЛ

Конфетите застилаха улиците и покривите с дебел многоцветен слой. Давид шляпаше в този хартиен снежец вече почти цял час и мускулите на прасците започваха да го болят. Всяка крачка изтръгваше облак от сини, жълти и червени миниатюрни колелца. Всяка затръшната врата, всеки захлопнат капак на прозорец изригваха в олуците ръмжаща лавина — тя го поръсваше с точки от главата до петите, сякаш надупчвайки косите и одеждите му с картеч от кръгчета, пъстри и неприятно полепващи.

Сирс и Давид бяха влезли в града един час по-рано благодарение на мъглата от конфети, която разстилаха три аеростата, едва-едва преместващи се, подредени във формата на триъгълник. Бяха се възползвали от онова, което младата жена нарече „неочаквана димна завеса“, за да се вмъкнат в предградията.

Пороят с цветовете на дъгата много бързо успя да прелее през покривите и да наводни улиците със свилен поток, напомнящ пясъчна буря. Ураган от шарени хостии^[1], големи колкото нокътя на кутрето, бе обгърнал изненаданите минавачи, нахлувайки в устите, ноздрите и очите им. Младежът веднага се беше разкихал, защото конфетите бяха изпълнили дробовете му, и се бе наложило Сирс да го влачи като мъртво туловище през пухените картечни откоси. Сега те боксуваха в скърцащата пелена с лица и ръце, осеяни с причудливи, пъстри многоточия. Неразположен и притеснен, Давид си мислеше за щетите, които би могъл да предизвика кибрит, злонамерено драснат и хвърлен върху този килим, готов мигновено да пламне. Нямаше да са необходими и няколко секунди, за да може цял един булевард да си проправи пурпурна дияра сред града, като разкъсва със същия нажежен до червено апетит всякакви зяпльовци и гуляйджии, замаяни все още от фееричната бомбардировка.

Сянка на управляем балон легна над него и го изтръгна от пироманските^[2] му видения. Аеростатът се беше захванал да извайва елегантна крива, премествайки в нова посока своя гумен бледолилав кренвиърш, служещ му за обвивка. Давид надигна глава. Закачен така

към корема на летящото латексово^[3] дебелокожо, плетеният тръстиков кош изглеждаше миниатюрен и щеше да бъде наистина безполезно да се опитва да съзре силуета на пътника от подобно разстояние. Все пак младежът забеляза там мълниеносен светлинен отблясък; отражение, което можеше, да е предизвикано или от слънчев лъч в къс обикновено стъкло, или... от увеличителна леща. Думите на Сирс веднага изплуваха в съзнанието му: „Бъди нащрек с балоните — беше му разяснявала тя предната вечер, — те постоянно браздят небето под предлог, че вършат най-разнообразни дейности, свързани с игрите и развлеченията. В крайна сметка човек дотолкова е привикнал, че не им обръща внимание. Това е груба грешка, защото в повечето от тях се крият шпиони на Пазителите па Словото.

Глухонеми, които от своя кош с далекоглед в ръка се стараят да четат по устните на минувачите! Когато сме навън, ще трябва да говорим колкото е възможно по-малко или да си приказваме за най-банални неща!“

Работници от службата по поддръжка, пременени като смешници, превиваха гръб, за да изчистят улицата с лопата. Ала вятърът, който внезапно подухваше на пориви, систематически изпразваше съдържанието на ръчните им колички, принуждавайки ги все така да започват от нулата. Гротескни, те се въртяха в самото сърце на цветния облак, сякаш бяха селяни, нападнати устремно от рояк скакалци.

— Какво правят с всичката тази хартиена маса? — запита Давид. — Изгарят ли я?

— Не, съвсем не. Онова, което успеят да съберат, се хвърля в гърлото на сортировач. Там оптически разчитащи устройства идентифицират конфетите една по една и ги разпределят по цветове. На сутринта наличните запаси вече са преобразувани, пакетирани и готови отново да влязат в употреба.

Те продължиха криволичещия си ход. В центъра на един площад поривите на вятъра, нахлуващи от съседните артерии, бяха струпали истинска камара от конфети. Хлътнал до гърди в края на тази планинска грамада, нечий полудял кон неистово риташе и се мъчеше да се освободи; кожата и гривата му бяха засипани с безброй точици във всякакви багри. Уплашените изцвилвания на животното създаваха впечатлението, че безобидните късчета хартия, които го заливаха

отвсякъде, всъщност принадлежат към някаква кошмарна хищническа порода. С нотки на нарастваща тревога Давид се запита дали конникът не беше погинал, погълнат от грамадата, или пък представляваше все още живото ѝ ядро, подобно на сгърчен човек, по когото се полепват и срастват с него рояк от обезумели, побеснели оси... Но преди да успее да формулира своя въпрос, Сирс го бе издърпала в прикритието на полегата уличка.

Измъкнали се от блатото на конфетите, те се гмурнаха в джунглата на серпентините. Развивайки се от върховете на покривите и сводовете, милион лентички в преливащи цветове бяха изтъкали около всяка сграда подобие на шумоляща, непроницаема пелена. Гора от крехки лиани, които трябваше да изтръгват с пълни шепи, ако искаха да си проправят път. Давид се потапяше в сърцето на този необикновен порой, протегнал слепешката ръце. Уж лесно смачкваща се, завесата с всяка секунда ставаше все по-плътна и твърда, за да се преобрази накрая в истинска сбита и еластична преграда. Озовал се в плен на сноп розови гирлянди, той за миг се поддаде на паниката. Косият постоянен дъжд от хартиени ивици по лицето му, в началото нежен и изпълнен с ласки, се беше превърнал в болезнен допир, а след това — в разрязвания. Когато Сирс се втурна да му помага, челото и скулите на спътника ѝ бяха набраздени с драскотини.

— Ще ни трябва мачете! — прокле той, засрамен от неспособността си да преодолее примките на карнавала.

Малко по-късно забеляза друг ругаещ човек, който със замах кастреше лентите с ножица, за да разчисти от тях вратата на дома си.

След три безплодни опита Сирс най-сетне успя да наеме миниатюрна стаичка в сумрачен и мръсен хан. Мансардата, разположена току под небето, имаше капандура с ръждясали и проядени черчевета.

— Великолепен изглед, всичко се откроява като на длан! — подкрепи доводите си ханджията. — От вашия прозорец ще можете директно да наблюдавате бала! Шанс, за който всички ще ви завидят! Само си помислете!

Щом се озоваха в стаята, Давид пожела да изрази своето възмущение, обаче младата жена постави пръст върху устните му, като с жест му показва, че мястото не е сигурно. После го отведе под стряхата, където беше повдигната синкавозелената капандура.

— Гледай! — прошепна тя, посочвайки равнината в околностите на града. — Приготовленията за банкета!

Цяла армия от каторжници подреждаше масите за пиршеството една до друга, като внимаваше да ги намества ръб до ръб, сякаш са участъци от релсов път. В крайна сметка тази върволица от плоски повърхности образуваше своеобразен насип, който се проточваше по билото на възвишенията подобно наниз от костени плочки върху гръбнака на гуцер. Същинска змия от излъскано дърво, причудливо насекомо със сплескан гръб и хиляди прави крачета, гигантската маса, учленена от стотици съединения, се извиваше през полето, съчетавайки се с формите на релефа. Тя бе последователно права, крива, полегата, в зависимост от това дали преминаваше през равнина, дали щурмуваше хребетите, или се гмуркаше в някоя долина. Човек можеше да си помисли дори за самото материализиране на понятието граница, за някакъв осезаем екватор, разполовяващ планетата по цялата ѝ окръжност. Давид трудно успяваше да повярва на очите си. Забързани групички тичаха от единия до другия край на местността, носеха на рамо или дърпаха пълни каруци с нови жалони, с нови прешлени, които веднага наставяха към предишните, изтегляйки с още мъничко чудовищния гръбнак, който пресичаше селищата, без да спира в тях, катереше поляните, обкръжаваше града... Колко ли километри бяха опасани така? Колко ли хиляди столове трябваше да се наредят от двете страни? Колко...

След малко се появиха жените, превити под товара на покривките. Омагьосан, Давид ги наблюдаваше как разгъват този огромен булчински воал, с който методично застилат пировата трапеза. Струваше му се, че пред него се разперват всичките платнища на цяла една армада: марсели, крүйсели, кливери^[4]... стотици квадратни метри тъкан. И въпреки това знаеше, че няма нищо такова.

— Чаршафи — бе му подсказала Сирс, — събрани от всички градски бордеи и от околностите, съшити ръб за ръб, за да образуват тая умопомрачителна покривка. Омачкани, неизпрани чаршафи, носещи все още белезите на интимните нощи, които са обгръщали.

Давид присви клепачи, сякаш от мястото, на което се намираще, би могъл да забележи петната от сперма, колосали плата със своето възсолено, нишестено лепило, и ореолите от пот с миризма на оцетена киселина...

Любовното покривало се разстиляше, замяташе излъсканото дърво на масата-змия, призовавайки за едно-единствено причестяване всички коремни удоволствия. На равни промеждутъци някакъв дърводелец скланяше гръб и с отмерено движение на китката забиваше по няколко пирона, за да разпъне на кръст материята, намачкана от толкова тела, от толкова сексуални пози и откази. Притъпени от разстоянието, оглушителните удари на чука достигаха до зрителите от капандурата като звънтеж на камбанки, напълно нереални, което само засилваше усещането за съновидение. Церемонията протичаше без никакви спънки. Гигантският чаршаф захващаше своето дълго криволичене през местността, очертавайки в нея път, който с отдалечаването си сякаш ставаше все по-чист и неопетнен.

— Съдовете! — задъха се Сирс с пръст, насочен към нов контингент от хора, пъплещ по петите на жените, които разпъваха покривката.

От равнината се беше надигнало дрънчане на желязо и Давид си помисли, че докато премига, ще види появата на маневрираща конница с блеснали саби и спуснати шлемове, готова да влезе в бой. Ала се излъга. Конете, препъващи се в жилавата трева, дърпаха само високи каруци, отрупани със стоманени сервизи, чаши, стомни и кани. Железни съдини, масивни и тежки, удивително непрактични. Съдини символ.

— Разтопили са целия свой арсенал — разказваше Сирс с уморен глас. — Изпразнили са пирамидите за саби и шпаги, въобще всичко, което е било в наличност. *Защото след като няма да има вече война, няма да има нужда и от оръжия, нали?* Втечнили са остриетата, ризниците, дори доспехите на животните, за да ги превърнат в домакински прибори, чинии, супници... И от това видоизменение са си изградили политическо верую.

Давид се наведе още малко, взрян в тези чудновати слуги, прегърбили се под тежестта на дрънчащи паници и блюда за сос със смъртоносни отблясъци. Представи си високите пещи, които поглъщаха броните, каските, релефните щитове. Те смилаха възлестите защитни ръкавици и лентите, преобразуваха в единна каша, най-напред алена, а после искрящобяла, топовете с муцуни, обагрени от горещите залпове. И леярните се задъхваха, налапвайки отново гибелното желязо, избълвано години по-рано, сдъвквайки тази магма

от болтове и щикове, преди да я изхратат калъп по калъп, превърнали саблените остриета в ножове за риба, късите мечове — във вилици, ризницата — в купа за дивеч, каската — в кана, шлема — в салатиера... Оръдията, сеещи смърт, оръжията, носещи слава, поемаха пътя към шкафовете и кухненските долапи, подреждаха се в дъното на чекмеджетата, струпани на дузини. Валцованата тел се беше размекнала в нежни криви и шарки, кинжалът беше приел формата на голяма супена лъжица. а рапирата — на малка гарафа... Същото желязо, което бе усетило разяждащите пориви на барута, ръждата на кръвта, окислението на потта, сега кротко спеше в кухините на умивалниците. И нямаше да чуе повече друго звънтене освен това на вилиците; нямаше да се напои с друг сок освен с този на домашните птици, изцяло опечени... Давид примига, замаян от видения. Чиниите се редяха, очертавайки покривката, като че ли бяха крайпътни камъни, жалони, обозначаващи някаква посока. Купите и каните разцъфваха в бляскави, твърди букети. Приборите за празненството намираха своето място — солидни, масивни. Заплашителни? Младият човек почувства, че е завладян от отвращение и в същото време от ужасяваща сигурност. Върху искрящата белота на чаршафите наистина се струпваше цяло бойно поле — мерзки вещи, грамада от разчленени скелети, начупени остриета, раздърпани дълги ризници. Железария, която можеше да влее във виното единствено привкус на кръв... Сега вече той беше уверен в това. Обречена завинаги да има претопена плът, стоманата трябваше да промени своя зверски апетит, кошмарното си призвание...

А на следващия ден гостите, които щяха да се тъпчат, опрели кореми в ръбовете на масата, с разхлабени колани и разкопчани панталони, просто щяха да гуляят над остатъците от минали битки и сеч, запазили в своите атоми спомена за други тела, за други рани...

Съдовете се трупаха шумно, претоварвайки трапезата. Давид се запита дали дървената конструкция щеше да се окаже с толкова як гръб, че да издържи тази разстлала се железария, тази грамада с разрязващи крайници, чиито отражения нараняваха очите така хладнокръвно, както и блясването на посичаща сабя или острието на стрелнала се брадва в зенита на своята крива.

Той отстъпи назад в стаята, болки бяха избили под клепачите му, вратните прешлени го стягаха мъчително. Изтегна се на леглото. Беше

тясно и твърдо, осеяно с оплели се едно в друго перца, които го пробождаха в слабините.

— Скоро ще има бал — започна като че ли на себе си Сирс. — Светата троица в Града на Празненствата: банкетът, балът и фойерверките... Дотогава трябва да търпим и да внимаваме да не ни виждат много-много... А после...

Но Давид вече не я слушаше.

На сутринта те бяха изтръгнати от кревата от страхотна врява, заливаща улицата. Глашатаи биеха тъпани на всяко кръстовище, изреждайки с монотонен глас списъка на тържествата, часовете и местата, където щяха да се проведат многобройните допълнителни балове, предхождащи вечерния.

Двамата се пребориха с умората и слязоха на площада. Да се остава в стаята, и то точно в деня на карнавала, би се сторило на всекиго извънредно съмнително. Дирижаблите кръстосваха небосвода, блъвайки от облаците конфети или плетеници от серпентини, които се разнищваха в пространството на рояци, сякаш бяха мътило, пъплецо от влечуги. С цялата енергия на своето мълчаливо упорство Сирс го отведе в покрайнините при крепостните стени и го покачи върху билото на старите укрепления — за горчива подигравка те бяха боядисани с розов лак, поръсен с бели грахчета. Оттам тя го накара да огледа цялата равнина. Кратери като кръгли петна надупчваха гъстата трева с голотията на утъпканата си почва, сякаш издълбани с пробой в растителния килим на полето. Всяка окръжност имаше диаметър приблизително от около стотина метра и всяка дупка все същия вид — опустошен, безводен, сух...

— Това са местата, където са се провеждали предишните балове — изрече Сирс с равен глас, — земята там е толкова пресована, че нищо не никне. Някъде дори се подава скала...

Тя се извъртя на сто и осемдесет градуса и му посочи друг сектор от полския пейзаж. Давид потрепера. В момента трийсет хиляди души се събираха, за да затанцуват в центъра на голямата източна равнина. Балът все повече придобиваше размерите на човешки прилив. Стекли се от четирите посоки, излели се като водопад по склоновете на възвишенията, танцьорите бяха започнали да се струпват там — жива локва в непрестанно вълнение, гъмжило от намазани с бои глави, напомнящи трескавото въртене на разноцветни

топчета, изплъзнали се от своите гнезда. Както обикновено, оркестрите летяха на гроздове досами облаците. Аеростатите им от бледолилава или розова гумирана материя описваха хилави дъги, докато музикантите настройваха инструментите си и се опитваха да запазят равновесие, хлътнали в гигантските ракитови кошове.

— Всеки балон си има собствен специалитет — отбеляза младата жена. — Танго, валс, блус. И трябва да маневрират, за да се представят последователно над танцьорите. Е, стават и сблъсъци, които повреждат обвивките им. Нерядко се случва някой дирижабъл да експлодира току в самия разгар на кадрила^[5], заливайки носещите се дами и кавалери с дебел пласт пламнала гума, но шумът от фанфарите е толкова оглушителен, че никой не обръща внимание на инцидента...

Дъжд от неблагоприятни акорди се изсипа преди първите тактове на валс, после музикалната вихрушка се извя със сила — думкане на барабани и взривове от медни инструменти. Противно на това, което можеше да се очаква, акустиката беше великолепна.

— Трябва да помислим как да се пременим! — изкрещя Сирс в ухото на Давид. — Тази вечер карнавалът ще бъде в разгара си. Знаем едно сигурно магазинче. Ела!

Той се намръщи в гримаса. Запита се какво ли разбираше под „сигурно магазинче“ неговата спътница?

Изглежда, че за търговията с фусты тя използваше речник, обикновено запазен за опасния пазар на трафикантите на оръжие! Не се реши да ѝ иска обяснения и я последва в плетеницата от улички, които приближаването на празненствата изпълваше с истерично и опиянено гъмжило. От едно миниатюрно павилионче, затънало под лабиринта от сводове, те си купиха два съвсем семпли костюма с цвят на индиго, чиято кройка не предизвикваше такава недоверчивост, както класическото облекло на „хотелските крадци“. Колкото и банална да бе покупката, тя се осъществи едва след изкусната размяна на опознавателни знаци. Това допълнително увеличаване на предпазвателните мерки, което на пръв поглед можеше да се възприеме като гротескно, само засили нервното напрежение на Давид. Всичко се развиваше така, сякаш някакъв неясен и заплашителен свят постоянно се множеше в сравнение с другия от празника: пъстър и шумен.

Продавачът — старец, скрил лицето си зад тъмните сенки на изтъркана качулка — с широк жест им посочи разнообразието от вехти и износени дрехи, струпани на витрината му...

— Виолетово, синьо, зелено — гърлено занарежда той. — Тази вечер хороводите на фарандолата ще се организират според съответния цвят. Не хващайте за ръката танцър освен в индигово, спазвайте разпореждането. Различните кортежи ще се групират един след друг, започвайки от площада пред кметството. Така ще образуват паралелни линии, които ще възпроизвеждат цветовете на призмата: жълто, оранжево, червено... Да, тази нощ в града ще танцува небесната дъга, ще се разлива на вълни по улиците и булевардите. Чудесен спектакъл за всички щастливци в балони...

Той завърши своето търговско представяне с бегло намигане и се върна в прашното павилионче. Давид отново се озова под сводестия тунел, измъчван от огромна празнота в стомаха.

— След малко ще хапнем — успокои го Сирс, прикривайки се с длан. — После ще отидем в квартала на майсторите пиротехници, там се намира моята връзка... Трябва да сме предпазливи...

Обядваха в мръсна кръчма, където им сервираха някаква лоясала и недоварена помия, назована с подходящо име в тон с карнавала. Единственото им утешение бе да разберат, че храната се даваше безплатно от общината и че в такъв случай те нямаше нищо да платят. След като тези формалности бяха приключени, двамата се оставиха на тълпата да ги повлече към центъра. Въздухът бе напоен с миризмата на пот и на пържено. Купи, преливащи от гъсто като смола вино, се подаваха от ръка на ръка. Давид избягваше да се докосва до тях. Прахолякът, шумът и горещината натежаваха в атмосферата и я правеха непоносима. Най-сетне те се измъкнаха от хаотичното движение по големите артерии, за да свият по сенчестия скат на уличка с влажни павеа. Докато се спускаха, почти студените пориви на вятъра довяха до ноздрите им горчивия мирис на тиня. Криволичещата пряка ги изхвърли пред идеално кръгло езеро: бистра водна повърхност, определяща центъра на града с тръпнещото си петно, около което стъпаловидно се разполагаха сгради и къщи. Изправил се на стръмния бряг, Давид се чувстваше обграден, хванат в капан, сякаш бе гладиатор, който — в мига, когато трябва да затъпче върху пясъка на арената — повдига глава и обхожда с поглед

концентричното множество на скамейките, чийто пленник се е оказал. Градът се сключваше около езерото, сковавайки го, обуздавайки го, превръщайки го в скъпоценност, в накит.

Десетина души работеха по брега: избутваха ладии във водата, нагъваха мрежи. Едър мъжага с кожена набедрена препаска и старателно обръсната глава ги подканваше с жестове и викове да побързат. Сирс направи към него дискретен знак с разтворена длан и присвити пръсти, сетне държането ѝ стана смирено — нещо, което контрастираше с обичайната ѝ суровост. Флотилията пореше езерото, браздеше повърхността му в дълги, пенливи гънки. Върху предната част на всяка лодка се разстиляше надпис с червени букви:

Компания на майсторите пиротехници от Града на Празненствата.

Момчета и момичета се гушеха по пейките за гребците голи, намазани с мас, а лицата им бяха стегнати в сини гумени маски за гмуркане, в чиито стъкла на наочниците от време на време заиграваха слънчеви отблясъци.

Надзирателят с лъсналата глава най-последе благоволи да ги удостои с поглед. Мускулестото му туловище и китките бяха осеяни с белези. Беше се вмирисал на риба.

— За работа ли сте дошли?

Младата жена кимна.

— При гмурците е пълно, но ми трябват хора за дупките в скалите. За змиорки. По пет гроша на ден. Ако това ви устройва, минете през командорията да си получите екипировката. Там ще ви дадат и подробности.

Сирс едва доловимо отправи поздрава за високопочтена благодарност, последвана две секунди по-късно от Давид, който бе решил вече на нищо да не се учудва. В командорията, където раздаваха снаряжението, ги накараха изцяло да се съблекат, преди да връчат на всекиго гърне с мас, източени щипци, чиито съединени челюсти се разтваряха в края на дръжка, дълга приблизително колкото дръжката на метла, както и торба-шамандура, явно за да прибират в нея плода на своя улов.

— Броят се само живите екземпляри — излая водачът на групата, — нормата е петнайсет парчета на ден. За всяко липсващо, мъртво или ранено животно ще ви се реже по един кредит от надницата. Не

съсипвайте работата в желанието си да увеличите темпото. Всеки разполага със своя територия, не дълбайте дъното на другите. Иначе ще си навлечете неприятности. Това е, действайте!

Изблъскаха ги на песъчливия бряг сред лабиринт от черни и хлъзгави скали. Тинята беше натекла по земята — мазен, олигавен килим с дъх на вкиснало. Давид се олюля, замаян от светлина у миризми.

— Маста! — нареди младата дама. — Трябва да си натриеш кожата с мас против слънчевите удари и заради съвсем ниската температура на водата.

Той с усърдие се подчини, като се опитваше да не обръща внимание на лъскавите форми на Сирс и движещите се сочни кълба на гърдите ѝ, които взаимно се отъркваха в последователни сблъсъци.

— Какво е това сдружение? — запита я, за да мисли за нещо друго. — Риболовци? Или консервна фабрика?

С остър поглед спътницата му провери дали на небето не се люлее някой балон шпионин.

— Не — прошепна с лице, обърнато към земята. — В момента ние работим за майсторите пиротехници от Града на Празненствата. Ще ловим муниции за фойерверките утре... Ела, сред скалите ще ни е по-удобно да разговаряме...

Поеха по една изключително хлъзгава котловина, подобие на естествен басейн, застлан с водни треви, които образуваха под краката им шуплив и гниещ мокет. Въпреки царящата наоколо горещина водата беше студена и през цялото време, докато нервната му система се приспособи към резкия спад на температурата, Давид бе вдървен и възбуден. И ужасно се притесняваше от това. Сирс обаче продължаваше да бърби, съвсем безучастна.

— Преди време пускали птици-фойерверки. Великолепни хвъркати с изключително гъсто оперение. При полета над определена височина перата им пламвали вследствие на триенето с въздуха и гърмящата субстанция, отделяна от някои жлези на епидермиса. Така в апогея на своето извисяване те се превръщали в горящи главни, като различните видове птици определяли цвета на експлозията. Но злоупотребата покрай празничните церемонии довела до изчезването на тези твари и се наложило да използват нещо друго.

— Рибите?

— Да. Сега фойерверките се извършват под водата, а зрителите им се наслаждават от небето, настанени удобно в кошовите на своите балони. Публиката от аеростатите твърди, че да гледаш надолу е много по-приятно, отколкото да си извиваш врата, за да се вираш в облаците; положение, което в края на краищата е *адски неестествено...*

— Значи рибите — повтори Давид, леко замаян.

— Ела! — приключи Сирс. — Трябва да работим, наблюдават ни.

Тя му показва как най-ефикасно да си служи с дървените щипци и да улавя змиорките на излизане от леговищата им, как да се предпазва от острите и режещи удари на опашките, как да повдига животното с рязко извъртане на китката, без да му изтръгне главата...

С нацупени устни Давид я слушаше, предварително убеден в малкото си умения за такъв вид спорт. След това му се наложи да премине към дела и да прикове полека едно от дългите и извиващи се вретена, които пореха водата. Създанието се бореше, шибаше дръжката, докато я нарязва. Той едва не загуби равновесие. Отстъпи и опря гръб в скалата, полагайки отчаяни усилия да избегне ританията на живия ремък... Задиша отново спокойно едва тогава, когато жертвата му беше всмукана от подскочилият търбух на торбата-шамандура.

Така те се стареха повече от час. Дебнеха вълнообразните тласъци на бягащите змиорки, пазеха се да не ги ухапят и мамеха бдителността на водача на групата, чийто поглед изгаряше гърбовете им. За пореден път Сирс показва, че действа много по-сигурно. С резки, отмерени движения тя последователно пълнеше и двете торби, наваксвайки натрупаното от Давид закъснение.

— Нищичко не разбирам от тази история с подводните фойерверки! — беснееше младият мъж. — Технически погледнато, това е немислимо!

— Напротив! — отвърна спътницата му търпеливо. — Ти не разполагаш с всички доказани научни истини и тъкмо тук се крие причината за твоето недоверие. За голяма разлика от човека рибите могат да произвеждат светлина, без да има термично изпускане. Такава студена светлина се получава благодарение на две субстанции, отделяни от техните клетки. Едната служи като гориво, а другата предизвиква реакцията. От своя страна кръвта пренася кислорода, без

който не е възможно никакво горене, и така захранва процеса. Плътни мрежести тъкани, тъй наречените „естествени лампи“, разпръсват този хладен блясък по повърхността на епидермиса^[6]. Всъщност става дума за жлези, подобни на кристални лещи, увеличаващи собственото си лъчение чрез пигментни отражатели. Но това не е всичко. Трябва да споменем и многобройните джобове със слуз, с които са снабдени тия риби. Когато те я изхвърлят, при допира ѝ с водата се получава химическа реакция: тя превръща субстанцията в светлинна мъгла, в истинска водна светкавица! По такъв начин животните могат да завоалират своето бягство (по примера на октоподите и техния прословут мастилен облак!), да сплашат някой неприятел, като го заслепят, или напротив — да привлекат вниманието върху себе си при сексуална игра. Както и да е, всички уловени от нас мостри ще бъдат пуснати в рибарници с разтвор, ускоряващ появата на фотолуминесценция. Дрога, която ще ги подлуди и ще отприщи химическия им обмен. И когато по време на спектакъла ги освободят, самият стрес от бягството ще бъде достатъчен, за да предизвика тотално нарушаване на равновесието. Разрив в налягането и клетките им ще се всмучат от околната среда... а животните ще експлодират в снопове светлина.

Давид прехапа устни, разкъсван между очарованието и ужаса. Представи си как рибите се втурват извън кошовете и плетените мрежи, как порят чистата вода на езерото с дълги движения на перките, с изпъната муцуна и прилепнали от бързината хрилни гънки. Той ги следваше, поднесъл лице към сребристите изблици, докато те променяха своя маршрут с обикновено трепване на гръбнака — мигновен еластичен картеч, изплъзнал се от рибарниците, от развъдниците за стриди и змиорки. Започваха ритмично да се извиват и спускат, едва докосвайки повърхността на водоема, за да могат да се гмурнат още по-надолу в шеметните дълбини, където тяхната естествена светлина им проправяше пътя. Смесили се в породи и видове, рибите бягаха и само за няколко секунди братя по свобода, рязко пикираха. Тогава зарядът неочаквано се освобождаваше! Изумително сътресение, стремително всмукване — те експлодираха в пределите на своите тела. Нямо възпламеняване ги разпиляваше; сноп пръснали се вътрешности, възвеличавани от флуоресценцията; букет от дървоподобни органи, изсипващ се в плавен светлинен дъжд. А

отгоре, надвесени от кошовете на балоните, мъже, жени и деца изпадаха в захлас, очаровани от забавения каданс на взрива. Ето че вихрените течения се изпълваха с останки, увеличаха натрошените скелети в своеобразен балет, изтъкан от грациозните арабески на плътта. Фосфоресциращата гора протягаше своите клони, разцъфваше в цветове от рибени кости и вътрешности. Съединителни капачета, опасни перки, плавателни мехури и хриле се разбъркваха в искрящ пъзъл и глухото пращане на подводния пожар озаряваше и най-дълбоките бездни на езерото, не оставяйки нищо скрито от техния релеф, сякаш отломки, почиващи в тинестото си легло. Водовъртежите размесваха багрите и кръвта се разстиляше по повърхността в блещукащи петънца...

Една змиорка се отърка о прасците на Давид, разбивайки канавата на неговите видения. Той отскочи встрани и все пак успя да я склеци в челюстите на щипците. Студът наливаше оловна болка в костите на краката му, кожата му беше добила отвратителен виолетов оттенък. Направи опит да се разтърка, но плътта остана безчувствена въпреки масажа. Сирс се мръщеше, терзана от същите симптоми. Помогнаха си взаимно, покачиха се върху скалите и там седнаха, като изпружиха вкочанените си крайници под слънчевата топлина.

— Можете да стоите, извън водата не повече от десет минути! — излая някъде от брега гласът на водача на групата. — Държа ви под око. И не ми симулирайте!

Те дори не благоволиха да обърнат глави. Зашеметяването отминаваше, заменено веднага от непоносимо изтръпване, сякаш бяха прободени от безброй обезумели иглички.

— Обикновено експлозията на дадена риба разпръсва почти музикални трептения — прошепна Сирс, която следваше потока на неговата мисъл — и някои церемониалмайстори са се досетили как да използват този своеобразен феномен. Пристъпили към хармонично групиране и стриктно установяване на времето за взривовете. Освобождавайки видовете по предварителен, точно определен ред, те стигнали до създаването на истински симфонии. Всеки умирац екземпляр е нова нота от мелодията на подводния оркестър. Гигантският златист сиприн^[7] при разлагането си дава до, рибата пирогона — ла, и така нататък... Практически е възможно да се

напишат партитури за риби, ако човек притежава старанието и необходимия талант за такова едно изкуство.

Давид разтвори широко очи, неспособен да възприеме очарованието на симфония от херинги и пасажи тон^[8], изпълващи редовете на петолинията, плуващи около ключове сол, извиващи се около бемоли и бекари^[9], за да се разляят в още по-ослепителни ивици...

— Във водата! — изкрещя надзирателят. — Край на почивката!

Те наскачаха в клоаката, изригвайки огромни пръски тиня. Уловът ставаше все по-труден. Подплашени от предните залавяния, змиорките бяха станали предпазливи и се укриваха на дъното в своите скални дупки или се спотаяваха надалече. Сирс се възползва от това, за да се придвижи неусетно към един остър каменен връх, който на десетина метра от брега пронизваше огледалната повърхност на езерото. Давид заплува в разгъналата се след нея бразда. Не бе пропуснал да забележи честите погледи, които неговата млада спътница отправяше към тези останки от разломен пейзаж. Беше се досетил, че шилестият гранитен стълб вероятно скоро ще се включи при разпределението на ролите в пиесата, която се опитваха да играят от сутринта.

Ниско, набито човече, чийто корем бе нашарен във виолетово от студа, прегради пътя им с протегнати щипци.

— Хей! Внимавай, красавице! След шест разтега вече няма да имаш никаква земя под краката си! Тук изведнъж пропада: петдесет метра право надолу...

— Но в скалите се навъртат повечко животинки! — протестира Сирс, внезапно започнала да се преструва. — Щеше ми се да видя по-нататък...

— Дивеч винаги има — отвърна другият. — Трябва само да проявиш търпение, в това е цялата магия! А ако някога наистина намериш нещо повече, ела да ми се обадиш! Ще ти покажа аз някоя малка змиорка!

И той се отдалечи с гръмогласен смях, подсвирквайки си гневливо, досущ като водач на група. Сирс стисна устни и заплува към брега. „Спукана работа!“ — помисли си Давид, без да знае към какво да прикачи този епитет. Продължиха своите занимания, докато се върнат лодките. Засмените и шегуващи се момчета от сутринта се бяха

преобразили в зъзнеци удавници с посиняла кожа и изтръпнали устни. Няколко момичета кашляха до задушаване, омотани в дебели завивки. Зад ладиите се влачеха пълните кошове и мрежи, които щяха да издърпат към рибарниците. Ловците на змиорки трябваше да застанат в редица, за да предадат своята плячка в командорията. Броенето на монетите правеше чакането безконечно. Най-накрая ги запитаха, дали искат веднага да им се плати, или смятат да работят и на другия ден. За голям ужас на Давид Сирс заяви, че те действително възнамерявали да се включат и в следващия лов. Набитото човече фамилиарно потупа младата жена по рамото.

— Имаш право, малката! — захърка то гърлено, като замачка с поглед гърдите ѝ. — Змиорките са по-слабо платени, но пък в открито море е доста студено. Веднъж опитах, на някои места е не повече от десет градуса. За тая работа трябва да си трениран!

Надзирателят ги отведе до застлана с плочи зала, където на една линия бяха подредени чучурите на душеве. Раздадоха на всички по калъп мокър, олигавен сапун и им препоръчаха хубаво да се отъркат от маста, която ги покриваше.

— И без много тупурдия, разбрахме ли се? — измърмори ръководителят на групата.

Дръпната бе някаква ръчка и водата рукна през ръждясалите и кълколеци тръби, изпълвайки залата с облаци пара. Давид побърза да се напъха под врялата струя, подскачащ от крак на крак, за да устои, на захапванията на горещината, зачервила раменете и туловището му. Изнурените мъже и жени се заобикаляха с безразличие, асексуални. Пет минути по-късно им наредиха да се подсушат, след което им нахвърляха комбинезони от жълто сукно. Младежът навлече облеклото с гримаса — дебелият грапав плат жареше половите му органи. Издърпа ципа догоре и се остави на тълпата да го понесе към столовата. Бяха като безлично стадо с натежали нозе. Неразборията го отдели от Сирс и той се озова лакът до лакът с набитото човече, чието шкембе провесваше дрехата му на механик.

— Симпатията е твоята приятелка! — пошушна му дебелакът. — Гадже ли ти е? Не? Така ли, личи си! А аз се казвам Корк...

Давид отговаряше с едносрични думи и ядеше, без да може да определи естеството на различните ястия, които поставяха пред него.

След тези премеждия те хлътнаха в сводеста изба без прозорци, по чиито стени един над друг бяха окачени нарове.

— Ще видиш — захили се Корк, — всичките са пукявали от умора като теб и като мен, но все ще се намерят някои, дето да се изчукат! Така е, момче, трябва да има практика!

Разравяйки под възглавницата си, той измъкна оттам малка кутийка от бяло дърво и отхлупи капачето ѝ. Десетина цигари се гушеха на дъното.

— Тук съм само от три дни, а един пазач вече ми продаде ей това! — засмя се шишкото. — Готови са на всичко само за да откопчат малко мангизи. Ето, вземи си!

Давид не пушеше, обаче изтощението му отнемаше всякаква сила да се впуска в полемика. Напипа една от навитите цигари и бе изненадан от необичайната ѝ твърдост. Масурът, черен като абанос, приличаше повече на морков от набита земя, отколкото на грижливо свит лист тютюн. Корк отново избухна в гръмогласен смях.

— Сигурно се питаш какво е това? Изсушени изпражнения, приятел! Лайна на Ганиал, иначе казано! Скотовъдците събират животинския тор и го оставят на слънце да се втвърди. Десет пъти е по-добър от марихуаната преди време! Можеш да пробваш!

Съпровождайки тези думи с жест, той беше тикнал една от фашкиите между зъбите си и я припалваше с помощта на малко огниво с прахан. Давид направи като него. Още с първите клъбца хладен дим усещане за свежест изпълни устната му кухина, замрази езика и небцето му. Младежът се излегна на нара и загуби съзнание, преди да е изпушил дори половината от цигарата.

Когато се събуди часове по-късно, спалното помещение бе потънало в мрак. Шумът от дишането на спящите тъчеше монотонен напев, странно ритмичен. Давид забеляза, че е съвсем гол и че капчици сперма са полепнали по устата и по брадичката му. Щом поиска да се изправи, остра болка го преряза в ануса. Опипвайки се с трепереца ръка, той откри, че сфинктерът му е подут. Семенната течност, смазала бутоните и колосала кожата му, беше започнала да засъхва. Младият човек преглътна мъчително и скочи на пода. Жестоко главозамайване веднага го отхвърли на лекьосаните чаршафи, докато сърцето му се възпламеняваше с повече от двеста удара в минута. Легна по хълбок, като хапеше въздуха подобно риба на сухо. Кой го бе изнасилил? Корк?

Разтрепера се от отвращение. Четвърт час по-късно предприе нов опит да се изправи, без да постигне по-сериозен успех. Пак изпадна в лунатична изнемощялост, която неусетно го отведе пред дверите на съня.

С голяма мъка сирената съумя да го изтръгне от небитието. Тълпата работници вече беше потеглила. Той отново навлече комбинезона и си проби път сред навалищата. Затърси с очи Корк. Напразно. Бомбардиран с въпроси, надзирателят в крайна сметка повдигна рамене:

— Дебелакът ли? Замина на разсъмване. Почувствал се кофти. Поиска си парите и изчезна. Удържахме му за сутрешната закуска, както си е редно.

Давид побесня. Набързо изгълта горещото кафе, надявайки се да заличи вкуса на мая, наслоил се по устните му.

Намери Сирс на брега, застанала срещу скалистия връх. Вече се беше натъркала с мас и държеше щипците в юмрук. Реши да не ѝ споменава за случилото се през нощта. И като че ли нещата внезапно се бяха наговорили да тръгнат зле, защото позволи на една змиорка да го ухапе по дланта.

— За няколко дни ръката ти ще остане фосфоресцираща — каза му Сирс. — Но не е отровно... Ще трябва да си намажеш раните с олио от Сараз. Ще купим веднага, щом успеем да се измъкнем оттук. Утре, надявам се...

— Без приказки! — развика се надзирателят. — Бачкайте! Ще си правите любовните обяснения по-късно!

Множество балони кръстосваха над езерото. Малко по-нататък яйцевиден аеростат изсипваше порой от конфети над предградията. Давид се замисли за хилядите риби, натикани в мрежите и плетените кошове, пръснати по цялата периферия на водоема. Майсторите пиротехници умело ги бяха сортирали, после тествали, измерили. Голямото празненство на светлината щеше да се състои тази вечер, веднага щом езерото — огледало на небесата — се превърнеше в бездна, в непроницаема и непрогледно черна тъма... Празникът на светлината... *и ни смъртта.*

По обяд нещо прошава откъм розовия гранитен връх. Някаква бяла сянка, витаеща по повърхността на водата.

— Бързо! — извика му властно Сирс. — Разтвори ми торбата, празна е, и виж хубаво дали някой не гледа в нашата посока...

Балоните се отдалечаваха, а надзирателят ругаеше един неумел ловец, счупил щипците си, докато се опитвал да хване мурена. Давид развърза джоба-шамандура. Разклонената сянка пълзеше към тях — октопод, който се носеше елегантно, подкрепян от гъмжилото на своите пипала. Младата дама го посрещна с отворени обятия, притисна едрата пихтиеста глава на мекотелото към гърдите си и го отнесе в торбата. Операцията не бе продължила повече от десет секунди. Сирс въздъхна и разтърка с върха на показалеца розовеещото засмукване, оставено от някаква вентуза по плътта на хълбока ѝ. Давид се прокашля.

— Какво беше... това? Твоята среща ли?

— Штт! Тихо!

Тя се извърна към надзирателя и замаха с ръка.

— Шефе! Шефе! Голям улов!

Мъжът се приближи, заобикаляйки, устните му бяха презрително увиснали.

— Е, какво има?

— Октопод! — изписка Сирс, симулираща истеричен възторг. — Здравата се потрудохме, докато го пипнем!

Заинтригувани пламъчета просветнаха в очите на водача на групата.

— Добър улов, малката! Със сигурност си спечелила премията! Идете да го оставите във вивариума^[10] и вземете оттам един касов бон. За тази вечер няма да имаме време да подготвим животното, но за следващите фойерверки то ще бъде напълно във форма!

Сирс се покатери върху скалите и хвана дръжките на торбата. Давид побърза да ѝ помогне. И като теглеха с общи усилия, те поеха по пътя за командорията. Вивариумът се намиреше в третото подземие, сред зле осветена и влажна стая. Разочарован от живота лаборант прие доставката на все още опакованото главноо, после им написа касов бон от бележник с талони.

— Внимавайте да не го загубите! Повторно не издаваме!

С навъсен поглед Давид проследи всяка една операция, примирил се, че не разбира нищо от онова, което ставаше около него.

Час по-късно майсторите пиротехници обявиха кампанията по улова за приключила, а запасите — за достатъчни. Онези от гмурците, които не бяха прихванали пневмония, изтичаха под душовете, крещейки от облекчение.

Щом се нахраниха, получиха позволение да се изтегнат под слънцето върху крайбрежната трева, докато домакинът привърши своите сметки. Сирс и Давид се бяха отказали от дрехите си на пътешественици, за да се вмъкнат в костюмите на хотелски крадци, купени два дни по-рано. Градът се населяваше с маски и домина^[11], които преливаха по лъчезарните улици, а после се скупчваха около езерото. Голям брой бъчви, отпуснати от общината, бяха отпушени и купите с черно вино кръстосваха над главите, като пръскаха по паветата виолетови цветя. От време на време се извиваше вятър, завихряйки прахоляк от конфети, снижавайки изблиците смях.

„Ами сега?“ — запита се Давид. Небосводът се превръщаше в огромен грозд от балони. Трясъците на оркестрантите приближаваха. Младежът се надигна на лакът и огледа своите другари в труда. Докато те бяха превивали гърбове над лепкавите дупки или бяха зъзнали сред ледените води на езерото, някъде в покрайнините на града празненството се беше разгаряло, за да привлече стотици и хиляди участници; нов бал бе издълбал в равнината кратер, където тревата никога нямаше да поникне. Колкото до фойерверките...

Горещината на слънцето чезнеше, вечерта приближаваше. Появи се надзирателят и отмина замаян, следван от залитация водач на групата. Широки винени кръгове бяха изцапали ризите им.

— Ела! — прошепна Сирс. Давид изтръпна. Заровете бяха хвърлени... Няколко минути те се разхождаха безцелно нагоре-надолу, сетне поеха по стълбището, водещо към вивариума. Мускулест пазач ги спря пред прага на железния портал, сега затворен.

— Къде сте хукнали така? Достъпът вътре е забранен, докато трае приготвянето на фойерверките. Би трябвало да го знаете!

Сирс порови в клина си и измъкна оттам къс хартия, който изшумоля, търкащ се в космите на половия й орган.

— Касовият бон! — изохка. — Счетоводителят каза, че трябвало да вземем и подписа на служителя. Колегата ви е забравил да парафира. Моля ви... Иначе няма да ни бъде платено преди тържеството!

— О'кей! — изръмжа другият. — Но побързайте!

И изчезна. Сирс и Давид се вмъкнаха през откренатата решетка. Меандрите на застлания с плочи коридор ги отведоха до остъклената зала. Самотна нощна лампа пръскаше светлик из високата сводеста изба, придавайки ѝ странен вид на запусната църква. Вклинени един в друг и снабдени със система за вътрешно осветление, аквариумите разплискваха сред редиците си локви зеленикаво блещукане. Мъжът в бяла престилка сновеше пъргаво край зарешетените капаци и изучаваше поред обитателите в коритата им. От време на време почукваше нетърпеливо с нокът по стъклото, вероятно опитващ се да предизвика рефлекс за бягство у някое апатично, замаяно животно. Тънки медни тръбички мъждукаха, усукали се една в друга из рибарниците, изхвърляйки в тях капка по капка смъртоносната дрога. Давид внезапно разбра, че лъчението, идващо от аквариумите, не се дължи на някакво осветление, както си беше помислил в началото, а чисто и просто на естествената луминесценция на рибите. Сирс се изкашля, с което накара лаборанта да подскочи.

— Какво правите тук? — извика той без никаква приветливост.

— Касовия бон — простена младата жена, — забравили сте да...

— Моля? Какво?

Тя пристъпи напред, размахала къса хартия. Мъжът сведе очи и започна да чете талона, като се мъчеше да открие някаква грешка в него. В този момент разтворената длан на Сирс изплющя между озадачено надигнатите вежди на човека, рязко и силно отхвърляйки тила му назад. Ужасяващо пропукване се разнесе от вратните прешлени и лаборантът се олюля с обърнати зеници. Сирс го прихвана за полите на престилката, за да пресече падането му, след това плавно го излета на влажния зарешетен под.

— Бързо! — запъхтя се. — Провери къде е октоподът!

Давид трескаво обходи редиците. Без затруднение намери остъклената килия, където се бе свило мекотелото — залинял букет от апендикси и вентузи. Резе с катинар блокираше капака, захлупил аквариума. Жената раздрънка връзка ключове — беше ги открила в единия от джобовете на бялата престилка. За няколко секунди подвижната плоскост бе вдигната и освободена от пантите. Октоподът разгъна пипалата си, а голямата му пихтиестообразна глава слабо се подаде над повърхността.

— Ела — каза Сирс, като дръпна Давид за ръката. — Работата ни още не е приключила.

И го вкара в допълнително построена галерия, където се бе наслоила остра миризма от химически продукти. Пътеката ги отведе до центъра на кръгла конструкция, която обаче нямаше вход. На това място върху поставка се издигаше цилиндър от кована мед. Десетки тръбопроводи се съединяваха, изтъкали в пространството около себе си истинска планина от спирали и ръкави.

— Ето го резервоара за антиметаболична^[12] дрога — кимна младата дама, дишайки учестено. — Същата, която насилва рибите да експлодират, като предизвиква разграждане на техните клетки. Изработката ѝ струва цяло състояние на Града на Празненствата, още повече че нейното приготвяне отнема много време. Кулата пред нас представлява плода на петгодишен труд. Ако смогнем да я унищожим, ще лишим карнавала от фойерверки поне за две-три години... За такъв период понастоящем запасите от продукти успяват да узреят...

— Защо ще правим това?

— Размяна на услуги. Ще разбереш. А сега ми помогни!

Тя откопча колана на костюма си, разпори го на две и отвътре се появи пласт полупрозрачна кашичка, мека на вид. Спътникът ѝ стори същото, но лепкавият слитък в неговия колан се оказа доста по-различен. Сирс го взе и започна да мачка тези съставки, като броеше с тих глас. На сто и дваисет изтича да залепи смолата върху медния резервоар, разплесквайки я досущ като обикновено парче дъвка.

— Да се махаме оттук! Бързо! И затвори вратата след нас!

Давид побягна, без да пита за друго.

— Това е термореактивна смес — благоволи да му разкрие Сирс, докато се връщаха във вивариума, — само след минута силна горещина ще се натрупа по степените на резервоара, ще го превърне в котел. Химическият разтвор ще закипи и ще се преобразува в газ. А след четвърт час няма да остане и капка дрога, нищичко няма да може да се отцеди в рибарниците! Пет години научни разработки ще се изпарят като дим...

Младият мъж изхълца. В аквариума октоподът вече окончателно възстановяваше контурите си. Тръпнеща желатинова топка, в чийто център се надигаше човекоподобна сянка с ръст на дванайсетгодишно

дете. Давид уплашено понечи да се отдръпне, ала ръката на Сирс го стисна за рамото.

— Това е просто една изкуствена форма, протоплазмен макет, който автоматически се разгражда след половин денонощие. Ето защо бяхме ограничени във времето. Представяш ли си каква физиономия щеше да направи надзирателят, ако материализирането бе започнало пред очите му?

— Кой е този? — реши се да попита младежът, като с треперещ пръст посочи застиналия силует в средата на топката от безформени лепила.

— Посланик или шпионин, по избор! Майсторите пиротехници биха казали, че е шпионин. Но това е жител на езерото! *От дълбините на езерото*, за да бъдем съвсем точни...

— Значи водите се обитават от разум?... Хм, в такъв случай... Фойерверките?

— Фойерверките го избиват, всеки път малко повече. Разбираш ли сега причината да унищожим антиметаболичния разтвор?

— Добре де, защо тъкмо ние?

— Защото в замяна ще получим сведения за пътя, който трябва да следваме. Архивите от дълбините са останали непокътнати, нито една цензура не е пипнала техните досиета.

Сирс млъкна. Някаква жена бавно се открояваше сред втечнената маса на октопода. Жена с много нисък ръст, ала с хармонични пропорции, по чието тяло — с учудваща снежна белота — не личеше никоя от безформеностите, така характерни за нанизма^[13].

— Тя няма нито хриле, нито люспи — продължи спътницата на Давид. — Но също като мен има развити гръдни жлези. Народът ѝ се състои от студенокръвни морски млекопитаещи, подобни на древните силавари^[14]. Става дума за случайно появили се амфибии, надарени с двойна дихателна система. Единствено ръцете и ходилата им притежават плавателни ципи. Липсата на коси се обяснява от необходимостта да се плува — те само биха забавяли бързината на дълбоководното спускане...

Ниската жена като че ли най-сетне се изтръгна от своето вцепенение.

— Името ми ще ви се стори непроизносимо — учлени с голяма мъка тя, — да речем, че се казвам... Зви... Преди всичко... Ра...

Работата свършена ли е?

Съскащ шум от освободена пара се разнесе в дъното на галерията, последван от запъхтяното дишане на изтърбушен локомотив, което разтърси стъклата на вивариума.

— Аз се нуждая... — заговори, засрича Зви. — Беше предвидено... Отнесете ме, не трябва да изразходвам силите си вън от водата. Автономията ми трае само четири часа.

Давид я подхвана като дете. Нейното тяло беше неприятно лепкаво и няколко пипаловидни израстъка все още оставаха сраснати за ръцете ѝ. Наложил се да я занесат до кръглата постройка, стараяйки се да не дишат. Тежка мъгла покриваше със скреж стените по цялата им дължина. Резервоарът се бе напукал като котел, който от вътрешното налягане съвсем скоро щеше да експлодира. Доста тръбопроводи се бяха усукали странно в различни посоки, не беше останала нито капка от химическия продукт.

— Сега да бягаме! — отсече Сирс. — Изходът е само един: железната врата. Ако пазачът не се е заплеснал във фойерверките, ще трябва да се бием...

Разбързаха се. За щастие нощният патрул беше пренебрегнал поста си, за да се качи на първия етаж, където имаше прозорец. Те успяха безпрепятствено да напуснат сградата. Тълпата дотолкова бе заслепена от симфоничните експлозии, браздящи повърхността на езерото, че градът можеше да бъде подпален без никаква съпротива. Давид тичаше, превил гръб. Малките гърди на Зви бяха очертали два ледени кръга отпред на туловището му. В момента, когато понечи да се втурне с главата напред в една от съседните улички, младежът забеляза Корк, следван от група мъже в черни домина. Набитото и добродушно човече от предната вечер сега имаше суровото изражение на воин, готвещ се да щурмува. Погледът му неизбежно се спря върху женатариба. Ръката в кожена ръкавица, която той веднага насочи към бегълците, изтръгна пелерината му за част от секундата и разкри изпод плата зловещите проблясъци на ризница — доспехите на Пазителите на Словото.

— Под сводовете! — изкрещя Сирс. — По-живо! Те се гмурнаха в тунела, пробивайки си път в тълпата с рамо напред, като затърсиха някакво местенце, което да ги защити. Давид бързо се шмугна в катраненочерната тъмнина на една уличка, прекалено запустяла, за да

провесят по нея каквито и да е гирлянди с лампиони. Но странно, въпреки всичко тропотът на преследвачите им продължаваше да отеква ясно на десетина метра зад тях.

— Ръката ви! — извика неочаквано Зви. — Тя свети! Давид изруга. Десницата му бе започнала да фосфоресцира до китката и като габаритни светлини обозначаваха всяко тяхно движение. Той напълно беше забравил за ухапването на змиорката, чиято жертва стана същата сутрин!

— Увийте я в нещо! — задъхваше се езерната гостенка. — Побързайте!

Обаче младежът не разполагаше с нищичко, което можеше да му послужи вместо затъмнител. Поясът, съставляващ част от цялата дреха, не позволяваше никакво частично разсъбличане.

— В крайна сметка това изобщо няма да ни помогне — неразбрано изрече жената-риба, — тревогата ще възпламени и самата мен. Не се отдалечавайте много от езерото: ако до четири часа не се върна обратно в дълбините му, ще умра обезводнена или ще загина от налягането.

Давид се подпря на една колона.

— Не ни остава нищо друго, освен да се вмъкнем в някоя къща, макар и съвсем наслука. Тази вечер всички са излезли на улиците. Все ще намерим някаква вана...

— Градът не се охранява от басейна на езерото. А водата от реката има различен химически състав, така че ваната няма да ми бъде от особена полза...

Той изруга през зъби. Групичката се отдалечаваше. Преследвачите им се бяха заблудили, освен ако Сирс нарочно не ги беше подмамила по своите следи.

Не можеше да остане на улицата и да чака повторно да го открият. Поддавайки се на внезапен импулс, Давид хлътна под първия свод в някакво преддверие и се втурна към стъпалата нагоре. Нямаше нужда да търси опипом стълбищното осветление — Зви излъчваше зеленикаво сияние, което разсейваше мрака на повече от три метра. Той бързо се изкачи до последния етаж и с ритник изби касата на вратата. Апартаментът беше празен, подът — осеян с бутилки и остатъци от гуляй. Някакъв пиян мъж хъркаше на килима, потънал в сън, по-дълбок и от смъртта.

— Ще останем тук за момент — прошепна Давид, — от тази стая имаме поглед към целия площад.

Положи Зви върху близкото канапе, развърза качулката на плътния костюм, под който потта го обливаше като порой, и жадно изгълта шепата вода в една стомна. През щорите на прозореца виждаше отлично очертанията на езерото. Огромни сребристи букети разцъфваха и пъстреха в мраморни шарки повърхността му, озарявайки лицата на зрителите в метални отблясъци, придаващи им вид на роботи.

— С какви сведения разполагате? — запита той с отново пресъхнала уста. Зви преглътна.

— Не знам дали съм упълномощена да ви ги съобщя — учлени тя с явно притеснение. — Договорът бе сключен с достопочтената Сирс...

— Тази достопочтена дама не представлява нищичко без мене...

— Може би, но аз дори не мога да се реша. Предпочитам да изчакам.

„Използваха ни! — помисли си Давид. — Подмамили са Сирс, подхвърляйки ѝ информация от втора ръка. Нищо чудно да си тръгнем оттук така, както дойдохме. Същите невежи. Освен ако Пазителите на Словото не ни спипат дотогава!“

Обезсърчен, той въздъхна. Образът на Корк затанцува пред очите му. Корк — служител на Словото?! Още в първия момент дебелакът ги беше подхлъзнал. Сега Давид разбираше, че го бяха дрогирали само за да го накарат да проговори. Изнасилването бе просто димна завеса, камуфлаж, умело прикритие, което му попречи да прозре по-надълбоко. Защо Корк се беше заинтересувал от тях? Заради маневрите на Сирс навярно? Заради нейното странно и толкова учудващо поведение в град, в който виното развързваше езиците повече, отколкото трябва? Младежът повдигна рамене.

Симфонията изля своя последен акорд. Езерото отново потъмня. В небето гроздовете балони постепенно започнаха да се изпаряват. Тълпата се разотиваше, лампионите заблещукаха в нощта.

— Значи вие живеете на дъното? — попита той, забелязал, че от известно време жената-риба излъчва по-ярка светлина. — Защо тогава майсторите пиротехници упорито се стремят да ликвидират фауната на

езерото, щом знаят, че то е обитавано от разум? Струва ми се, че тук войната е обявена извън закона?

Зви се засмя тъжно и смехът ѝ прозвуча като изскимтяване на тюлен.

— Не сте ли разбрали? фойерверките не са нищо друго освен скрити офанзивни маневри! Усмивната маска, замислена да ни унищожи. Досещате ли се защо някога са използвали възпламеняващите се птици? Защото небето било мястото, където живеел народ, наричан *племето на ангелите*. Тяхното постоянно размножаване пречело на балоните. Прикривайки се зад веселби и развлечения, те им изпращали птиците-фойерверки — ята, които подпалвали крилата им. Военно деяние? В никакъв случай! Просто обикновена пиротехническа злополука... И въпреки това хвъркатите огньовете в шест, в осем цвята били направо като рояк стрели. Намирали труповете на ангели почти навсякъде: по покривите, набучени върху гръмоотводите или по кръстовете на църквите, натрошени, разкъсани от падането тела, с винаги овъглени пера. Злополуки. „Война ли? Каква война? — отвърщали майсторите пиротехници. — Да сте чули някъде да дрънчат саби, мечове, пики? Хайде, хайде, без кръстосани шпаги няма двубой!“ Градът на Празненствата проповядва пълното разоръжаване и държи на думата си! Поне привидно. Оттогава схватката протича под прикритието на един безкраен карнавал. Вече ги няма обитателите на облаците, ала народът от езерото все още съществува. Всяка експлодирала риба е като взривна вълна на подводно торнадо^[15]. Мнозина от нашите хора загиват, децата полудяват или загубват навика да си служат с крайниците. Повечето са с нарушено чувство за равновесие, днес имаме цяло поколение сакати, които не могат да плуват. Опитваме се да предпазим рибите, но много от тях не притежават достатъчно развити способности, за да осмислят и разберат посланията ни. Други пък не успяват да се аклиматизират към дълбините... Аз самата трябваше да премина дълга подготовка за тази мисия. Организмът ми е свикнал с по-големи натоварвания — те ще ви убият, ако се наложи да слезете долу без подходящ скафандър. Това обяснява ниския ни ръст. Мене ме обучиха да посрещна само временно външните условия. Налягането тук е толкова слабо, че моите жизнени процеси, привикнали на максимално висока тежест, ще се ускорят много над поносимото. Кръвта ми ще започне да циркулира

десет пъти по-бързо, сърцето ми ще заблъска в картечен ритъм, клетките ми ще експлодират... Да, ето какво ще се случи, ако след три часа не се върна обратно на дъното на езерото...

Тя отново се умълча и Давид долови болезнено хрипливите звуци, които в момента издаваха бронхите ѝ.

— Значи карнавалът е война — прошепна замислен той.

— Ожесточена война — натърти Зви, — макар че бойните ѝ полета са превърнати в места за увеселения, казармите — в циркове, а действащите военни — в клоуни. Безкрайният празник, който ви заобикаля, не е нищо друго освен един гигантски капан. Достопочтената Сирс ще ви обясни това по-добре от мен... Пазете се, ще се сблъскате с големи трудности, докато сте сред тези стени, особено ако ви преследва омразата на Пазителите на Словото.

И жената-риба пак потъна в мълчание, обвеяно с измамливи видения.

„Обезводнява се! — помисли си Давид, стиснал челюсти. — Тя никога няма да издържи три часа!“

Погледна през прозореца и изтръпна. Корк патрулираше край брега, а двайсетина облечени в черни домина мъже го следваха по петите. Сирс не беше сред тях. Вероятно бе успяла да се изплъзне от ръцете им.

— Обкръжават езерото — рече той с презрение. Зви се закашля.

— Нищо чудно, те ме видяха в прегръдките ви. Не са вчерашни и разбират много добре, че ще се помъчите да ме върнете обратно в съвсем кратък срок.

Давид прочисти гърлото си.

— Извинявам се, че настоявам, Зви, но разкритията, които трябваше да направите... Може би по-късно няма да имаме време... Опитайте се да ни влезете в положението. Поехме рискове...

Тя наведе глава с движение, натежало от умора.

— Знаем... Бихте ли угасили лампата? Очите ми вече не могат да я понасят...

Младият човек се подчини въпреки опасенията, че излъчваните от жената-риба светлини ще се видят през щорите на прозореца.

— Слушайте — отпусна се Зви след последен миг колебание, — Градът на Празненствата е място на сарабандите, фарандолите, на шествията с накичени в цветя коли. И то до такава степен, че вече

никой не е в състояние да изброи екстравагантните процесии, които постоянно някъде го прорязват... Това разточителство помага на съзаклятниците, и по-точно — на привържениците от сектата на Хомакайдо. Всяка година по едно и също време те възобновяват за отбрана публика от посветени Страданията на древните поклонници. Един вид опрощение, при което в символична форма се възстановяват различните етапи на пътя...

— Но как го разбрахте?

— Някога Градът на Празненствата представляваше първият етап от маршрута. Народите от небето и от водата се спускаха от облаците или изплуваха от дълбините, за да донесат сполука на поклонниците. Днес вече няма ангели, а скоро няма да има и хора-риби, обаче традицията се е съхранила записана на дъното в пещерите на паметта.

— Членовете на сектата знаят ли пътя?

— Не, те познават само символичното му представяне. На вас остава да проумеете как да го разтълкувате.

— А ще се съгласят ли да ни приемат?

— Да, ако имате поръчителството на народа от дълбините. Както някога...

— Поръчителството?

— Знамението, щом така предпочитате... Тя като че ли се замисли. Изглеждаше съвсем изтощена.

— Разкопчайте костюма си — каза накрая, — доближете дясната си гърда, бързо!

Озадачен, той разтвори полите на своята дреха и заголи гръд. Зви наведе глава, присви устни. Забеляза, че имаше зъби на риба — тънки, заострени. Жестоки. Преди да е успял да направи някакво движение, тя го беше захапала, оставяйки върху кожата му, точно над зърното — настръхнало от болката — белег от два полукръга с чудновати, назъбени, нечовешки очертания.

Езерната гостенка се изкашля.

— Това е достатъчно. Те притежават древни отпечатьци... плочки талисмани от изпечена глина. Бъдете всяка вечер край фонтана при старото рибно тържище. Там обикновено има връзка. Оставете раната си оголена, така че да се вижда.

— Ами ако попадна на шпионин, изпратен от Пазителите на Словото?

— Риск печели, риск губи.

— Съгласен съм.

— Внимавайте. Този белег ще се заличи най-много след четирийсет и осем часа. Сетне няма да разполагате с никаква парола... Не се бавете.

Давид стисна ноздри. От Зви се носеше отвратителна миризма. Миризма на разложена риба. Кожата по бузите ѝ се надигаше полупрозрачна и суха като сменящо се съблекло на змия. Той се изправи, хвърли бегъл поглед през прозореца. Край езерото Корк беше поставил пазачи — по един на всеки два̀сет метра.

— Оставете — разхълца се дребничката жена. — Никога няма да можем да разкъсаме обръча. Дори и да успеете да ме отнесете до водата, какво ще сторите, за да се измъкнете после?

— Може би съществува някакъв начин — предположи Давид, споходен от прозрение. — Сега центърът опустя, тълпата се насочи към крайните квартали и баловете. До езерото надолу улиците се спускат доста полегато... Следите ли мисълта ми?

— Не...

— Ако някой се намира в двуколка, летяща с гръм и трясък по едно от тия нанадолнища, той би имал твърде големи шансове да не срещне никаква преграда, не съм ли прав? Каручката ще полети с всичка сила, ще мине през кея и ще падне във водата... Достатъчно е да се разположим от онази страна, където брегът е стръмен.

Зви отново се засмя като тюлен.

— Идеята е безумна, но аз съм съгласна. Така че да вървим веднага, докато все още пазя малко силици.

Младият мъж я пое в обятията си, изскочи на стълбищната площадка и се спусна по стъпалата. Озовал се долу, му бе необходимо много повече време да намери кола, подходяща за онова, което беше намислил да прави. В крайна сметка успя да открие една талига, обкичена тук-там с гирлянди, а по ритлите ѝ се бяха усукали намачкани лампиони; намести в нея Зви и я изтика до билото на улицата.

— На добър час! — пошепна с ръка върху спирачката.

— На вас също!... И не забравяйте ухапването! Преди да са изтекли четирийсет и осем часа!

Той освободи талигата и стисна зъби. Возилото изгърмя по наклона с оглушителен трясък, набирайки скорост с всяка секунда. Изправила се в предната му част, Зви наподобяваше зеленикаво пламъче сред блуждаещ огън. И когато вече навлизаше в последната трета от пътя, изпод сводовете изскочи някакъв пиян, размахващ над главата си стомна. Колата го блъсна челно и се преобърна, загубвайки едното си колело — то продължи самичко да се търкаля към езерото. От своя ъгъл Давид можа да види зеленото петно, което жената-риба бе разстала по влажния калдъръм. Спусна се, но със зловецко изшумоляване на плащовете мъжете в черно наскочаха около мястото на злополуката и обградиха безжизнения блуждаещ огън. Със свито гърло младежът се дръпна в тъмата на сянката. Сякаш истински жив фар, неговата ръка светеше в нощта... А върху гърдите му зъбите на Зви като че ли бяха изваяли пламтящ ореол.

---

[1] Пресни пшеничени питки, които се раздават от протестанти и католици като причастие. — Б. пр. ↑

[2] От пироманния — душевно разстройство, при което болният причинява пожари. — Б. ред. ↑

[3] Става дума за емулсия от каучук, по-често изкуствен, с който се импрегнират тъкани, хартия и т.н. — Б. пр. ↑

[4] Различни видове платна, използвани в корабоплаването. — Б. пр. ↑

[5] Френски танц с четно число двойки. — Б. пр. ↑

[6] Въпросните две субстанции са луциферин и нейният ензим луцифераза, които заедно пораждат явлението биолъчеизпускане, като така осветяват опасните места на дълбочинните морски риби. — Б. авт. ↑

[7] Вид шаран. — Б. пр. ↑

[8] Става дума за вид морска риба. — Б. ред. ↑

[9] Различни знаци в нотописа. — Б. пр. ↑

[10] Помещение за отглеждане на диви животни в условия, близки до естествените. — Б. пр. ↑

[11] Карнавални облекла, състоящи се от дълъг плащ и качулка. — Б. пр. ↑

[12] От метаболизъм — обмяна на веществата. — Б. пр. ↑

[13] Предразположение към уродливо дребен ръст. — Б. пр. ↑

[14] Вид изчезнали акули. — Б. пр. ↑

[15] Силен вятър, циклон. — Б. ред. ↑

Давид се приповдигна на лакът. Пияни бяха налягали по моравата пред кметството, извили се кой в неестествена, кой в неприлична поза. Замрели така неподвижни и проснати сред локвите вино, те напомняха трупове, къпещи се в кръвта си. Изгряващото слънце полека напичаше миризмите, давейки жертвите от гуляя във вкиснала се мъгла, от която стомахът се преобръщаше. Давид се протегна. Понеже се опасяваше от заповед за всеобщо претърсване, той се отказа да търси убежище в сградите, изпразнени от тържествата. Действително хаосът, който цареше в близост до старите укрепления, предлагаше по-големи възможности за укриване. Затулил лицето си зад маската, младият мъж се беше размесил с празнуващите. Бе се преструвал, че пие, че залита като всички останали, които го наобикаляха. Сега, когато денят просветляваше на хоризонта, гуляйджиите щяха да се изтръгнат от дълбокото пиянство, щяха да се помъчат да се приберат по домовете си. Там щяха да се пъхнат под ледените струи на душовете, да се натъпчат с антихистамини^[1], да спят до обяд, преди да слязат отново на улицата, за да се гмурнат в друго пиршество, в поредния бал, в поредния нов запой... Обикновено жителите от Града на Празненствата си отиваха млади, изхабени от всякакви злоупотреби и крайности — по тротоарите рядко се срещаше посипан с конфети човек, чиято възраст да надминава четирийсетте.

Давид се облегна на една бъчва. Ръката му създаваше неприятности. И наистина — ако на слънце пръстите му не струяха в светлина, веднага щом случаят принудеше младежа да прекоси сенчеста зона, неговата длан се възпламеняваше като факел. А всички шпиони на Пазителите на Словото вероятно вече познаваха този необичаен отличителен белег. Хм, навярно нямаше да изтече повече от половин час, за да дойде мигът, в който нечия властна ръка щеше да се закове върху рамото му. Съгледал някакъв пиян, увил се в полите на яркожълт плащ, той издърпа дрехата от него, стегна връзките ѝ около врата си и после с бързи крачки се отдалечи. Проблемът сега бе да намери Сирс. Най-сигурният сборен пункт, разбира се, оставаше

стаичката в странноприемницата, наета два дни по-рано. Но разпитът, на който го беше подложил Корк, надали бе минал без последствия — споменатият хотел най-вероятно бе поставен под наблюдение. Въпреки ранния час слънцето прежуряше в порутените камъни на града и Давид се задушаваше под товара на тежката празнична пелерина. Избра да се придвижва в сянката под сводовете. Краката му машинално го понесоха към езерото.

Около водния басейн не се мяркаха никакви часовои. Все пак имаше някакво струпване в началото на кея — двайсетина травестити^[2] разговаряха оживено и начесто сочеха с юмруци към едно дървено табло, върху което в този час съхнеше афиш, омазан с лепило. Той се приближи, свил ръка зад гърба си; единствено нозете и главата му се подаваха извън крещящия плащ на доминото...

„Зложелателно деяние, колкото необяснимо, толкова и глупаво, беше извършено снощи — гласеше съобщението. — Нанесените щети щедадат своите незабавни последици — щастливият народ от Града на Празненствата ще бъде лишен от фойерверки за близо две години! Общината, осъзнаваща собствените си задължения, приканва всеки да прояви бдителност и да съдейства за отстраняването на онези лица, които развалят веселието на другите. Едно от тях, което между впрочем може лесно да се идентифицира, притежава отличителен белег, видим с просто око — става въпрос за лъчеструене от дясната ръка, вероятно дължащо се на ухапване от риба. И най-елементарното чувство за граждански дълг...“

Давид се дръпна назад, сърцето му бе склещено в менгеме. Около него тълпата се разгорещяваше и изрази като „комитет за бдителност“ се носеха от уста на уста. След няколко часа в града щеше да има толкоз полицаи, колкото и жители. Той направи десетина крачки встрани и внезапно почувства как стомахът му се преобръща. Върху крайбрежните скали вълните бяха изхвърлили останките от вътрешностите на рибите, принесени в жертва предната вечер по време на фойерверките. Побелели, обезцветени черва потръпваха в пяната край брега, извиващи се като гирлянди около глави и опашки. Отливащата се през люспи и разкъсани перки вадичка пяна разтегляше своята филмова лента към повърхността на водите в тънка сребриста мембрана, сред която слънцето подпалваше отблясъци. А малко по-надолу, в дупка с водорасли, той зърна тялото на Зви, разцепено и

обърнато наопаки подобно ръкавица под действието на жестока вътрешна експлозия. Единствено лицето ѝ все още можеше да се разпознае, макар че на някои места ужасно охлузване бе одрало кожата му чак до костта. Давид се олюля. Не успяваше да откъсне погледа си от трупа на дребничката жена, захвърлен сред отпадъците, и който никой сякаш не искаше да забележи.

Нечия ръка се отпусна върху рамото му и той подскочи. Беше Сирс. Позна я мигновено по твърдо стиснатите устни.

— Ела — пошепна тя, — вече нищо не можем да направим за нея. Донесла съм нови дрехи. Не бива да ходиш така опакован в горещината, която ще настане след два часа.

Остави се да го отведат в едно преддверие.

— Скъпа, как ме намери?

— Не е много трудно! Кой ще е този луд, дето ще се увие по такъв начин в тоя пек, ако не човек, който иска да скрие нещо определено?

Сирс му посочи вързопа, наблъскан зад очукана боклукчийска кофа.

— Наложил се да ги открадна от един апартамент. Магазинчето на моя търговец е под наблюдение, не разбирам как са успели да го надушат.

„Корк! — помисли си Давид. — Или по-скоро АЗ, аз под въздействието на дрогата!“

Замалко не ѝ разказа цялата истина, но в последната секунда някакъв глупав рефлекс за срамежливост му забрани.

— Как е ръката ти? — запита младата жена, без да долови неговото колебание. — Сега е невъзможно да се намери олио от Сараз — всички фармацевти ще бъдат нащрек. Успя ли да получиш сведенията?

Дума по дума той ѝ повтори онова, което му бе разправила Зви. В момента, в който вече привършваше, група смешници в пъстри дрехи прекоси прага на сградата. Сирс веднага се сети как да реагира — падна на колене и пъкна глава под плаща на Давид, сякаш беше заета с усърдно фелацио^[3]. Разнесоха се смехове.

— Хей, красавице! Не го изпразвай целия! Остави малко пяна в пожарогасителя! Ще има още огньовете да се гасят тази вечер!

Давид се бе оковал от ужас при мисълта, че другите можеха да се опитат да предизвикат кавга и в бъркотията да открият зелената му ръка, преливаща в цветовете на дъгата. Ала умората от нощта си казваше думата. Патрулът празнуващи бавно и с мъка се изкачи по етажите, където го очакваше обичайната дажба амфетамини^[4]. Без да прояви и най-слабия признак на свян, Сирс се измъкна под доминото. Огледа дали улицата е пуста, после развърза вързоп с дрехите. Бяха екстравагантни розови костюми с бухнали ръкави, общити с фалшиви скъпоценни камъни. Доукрасяваше ги яркочервен изкуствен фалос, клатушкащ се при всяко движение и подрънкващ като хлопатар. Маски с ухилени физиономии в същия цвят допълваха цялата дегизировка.

— Вземи — каза му дамата, изваждайки два чифта гумени ръкавици в крещящ цинобър. — Сложи ги! Така ще сметнат, че представляваш ритуален герой от митологията на карнавала: пурпурното човече, наричано още Дядо-ще-ти-пусне-кръвчицата. Той е архитипът на похотливия петдесетгодишен мъж. Червендалесто лице, зажаднели ръце, набъбнал член... Не е чак толкова естетически издържано, но за теб най-интересни са ръкавиците.

Младежът привърши с костюмирането. Огромният дървен пенис се мяташе между неговите бедра, натъртвайки тестиките му.

— Старото рибно тържище! — замислено повтори спътницата на Давид. — Няма да ни е лесно да стигнем дотам. Ще се наложи да прекосим целия град, а след насилническия акт снощи служителите, наети от Пазителите на Словото, ще пуснат в действие всичко, за да ни ликвидират. Ще трябва да се пазим от капаните на карнавала!

Те напуснаха убежището си. Улиците бяха почти пуста. Обедното слънце изливаше над тях огън и жупел като в леярна. Давид веднага плувна в пот.

След десет минути най-сетне се престраши да зададе въпроса, който изгаряше езика му:

— Онова, което Зви ми разказа за някаква постоянна прикрита война, вярно ли е?

Отговорът на Сирс стигна до него притъпен от картонената маска:

— Напълно вярно. Сблъсъците се развихрят навсякъде и всички хитрини са добре дошли. Всяка една фарандола е наказателна акция,

всеки бал — сражение. Знаеш ли как посветените наричат това шествие на веселието? *Железен карнавал...*

С глух и яростен глас тя му обясни някои от опасностите, съпътстващи тържествата.

— Най-напред имаме Господин Карнавал, чучело от слама, мукава и дърво, което се изгаря в края на всяка седмица. Гигант от парцали и щук^[5], който трябва да се влачи по улиците в прахоляк от конфети. Понякога представлява стражар, понякога — свещеник с ярко боядисана глава. Серпентините се изливат от прозорците и покривите, съпровождайки изкачването му към Голгота, погребвайки го полека под гора от хартиени лиани и гирлянди. Най-накрая, в един или друг момент, шутовете, дето го дърпат в количката, спират насред някой площад и тълпата се нарежда в кръг. Музиката гръмва. Нощ е, пали се факел, после втори, които се хвърлят върху талигата. Колосът от боядисан картон пламва. Започва да пращи, да се извива, а всички се смеят. Танцуват. Тогава сламата, с която е запълнен, изпуска дим. Разнася се остра миризма, наслоява се най-напред над площада, сетне се разпростира и по съседните улици. Малцина имат време да разберат, че всъщност става въпрос не за обикновена слама, ами за халюциногенен коноп. Растение, което никне недалеч оттук, в планините, и е известно като пробуждащо инстинктите за самоубийство. Около кладата танцьорите пъхтят, подскачат, пълнят своите дробове с отрова. И никой не забелязва шутовете — те тихомълком се отдръпват и злорадстват зад газовите филтри, които носят под маските си от нашарена мукава, прикриващи собствения им лик. На зазоряване ще констатират, че е имало петнайсет, дваисет мъртви. Едни са си прерязали вените с дъното на бутилка, други са се обесили на фирмата на някоя кръчма. Трети пък са предпочели да се хвърлят в пламъците или да се любят върху легло, полято с бензин, и с цигара в устата! Ех, съдебното заключение ще бъде едно и също: *прогресивна депресия вследствие на нервна превъзбуда, усещане за непоносима самота, резултат на крайно пренапрежение, ала, всичкото това ограничено във времето...* И никой няма да се опита да разбере защо тая вечер Господин Карнавал е играл ролята на троянски кон... Никога! Те са заточили войната, но за тях тя е станала основа за наслада. Опияняващ порок, който трябва да практикуват, като се крият, и който необходимостта от прикритие дори прави още по-

привлекателен... Схватката вече не се води от смътно „политическо задължение“, а за удоволствие. Тези хора са си изковали ад от изкушение, един постоянен, ала перверзен мир, дето ги влудява. Онова, което е забранено, е винаги сладко, нали така?

Намираха се на сенчест площад. Някакъв водоскок се разливаше в неравномерни, задъхани тласъци, изпълващ зеленясало бронзово корито с шум като в писоар. Група момичета пригнаха в смях, сочейки ги с пръст. Едно от тях се обърна и надигна полите си, за да разкрие пред очите им гъстото руно на своя полов орган. Веднага след това девойчетата побягнаха, сподавили кисканията си на колежанки. Давид, който бе забравил за пениса хлопатар, клатушкащ се между краката му, за секунда се стъписа. Ролята на Дядо-ще-ти-пусне-кръвчицата отново изплува в неговото съзнание, щом момичетата се загубиха от зрителното му поле. Следващия път трябваше да докаже, че е способен на повече жизнерадост. Подобна липса на дързост и плам в персонаж с направо просташки наклонности можеше да събуди само подозрение.

— По-добре ще е да не се доверяваме на продавачите на дегизировка — продължаваше Сирс. — Някои магазинчета се изхитрят и скалпват костюмите си от стари дрехи, взети от реквизита на театри, претърпели ужасни епидемии. Така човек неволно може да си купи костюм на Пиеро или Коломбина^[6], скроен и ушит от плат, измъкнат от савана на чумав. Дори съм чувала да разправят, че голям брой карнавални маски идвали направо от болницата за прокажени; че се задоволявали да пребоядисат в ярки цветове картоненосивите физиономии, които обикновено клетниците си слагат, за да прикрият обезобразените си черти, когато им се наложи да пътуват някъде... Разбира се, възможно е хорското въображение да разкрасява много от подробностите, но опасността реално съществува. Никога не трябва да сваляме гарда, иначе...

Последните думи прозвучаха като заплаха. Давид се съгласи с кимване, при което пенисът му издрънча. Предупреждението на младата жена бе надигнало нещо в стомаха му. Мисълта за маските, купени в пълно незнание, го смразяваше до мозъка на костите. Струваше му се, че вижда хубаво момиче да влиза в прокълнатия магазин, със смях да си избира полусфера от папие-маше с изрисуваното лице на ухилен клоун и да я поставя върху своето — със свежа и жизнена кожа, — без дори да подозира, че след седмица този

кух калъп, напоен с болестотворни кълнове... Едва не се разхълца от отвращение.

Стъпките на Сирс изскърцаха по асфалта. Младежът повдигна чело... Стотина метра по-надолу, излизайки от една съседна уличка, Корк се беше отправил насреща им, а свитата му в черни плащове го следваше по петите...

Без излишна прибързаност дамата свърна към входа на случаен дансинг. Краката на Давид се бяха налели с олово — стори му се, че не може да премине през портика, украсен със светещи лампички. Пред него Сирс смешно се претърколи със скок и бутна двукрилата врата. Той изтрополи по стълбището, застлано с тъмносиньо кадифе, сигурен, че отсега нататък такива недодялани хитрини нямаха никакъв шанс да измамят Корк и неговите главорези. Мъхестите стъпала ги отведоха до прага на зала с достойни за уважение размери. На тавана се въртеше голяма искряща топка и изстрелваше около себе си трасиращи картечи от злато и сребро. Повалила се в средата на дансинга, жена в костюм от полупрозрачен плат хълцаше конвулсивно. От нейните уши течеше кръв, очертавайки от двете страни на врата ѝ яркочервени линии, и пълнеше костеливите кухни над ключиците. Зашеметени мъже пълзяха на четири крака, явно неспособни да се изправят във вертикално положение, други се гърчеха по пода, заровили глави в покривки за маса или хартиени пликове. Върху естрадата на музикантите цареше истински хаос. Давид се облегна на стената и отчаяно затърси мястото, откъдето идваше опасността. Ала не видя нищо освен това стадо — объркано, подгонено от някаква непонятна заплаха.

— Звуков атентат! — помогна му Сирс. — Често срещано явление. Музиканти терористи, запушили с восък ушите си, се промъкват в оркестъра. Чрез специални инструменти, скрити в най-обикновени тромпети, те издават трептения с непоносима честота. Голяма част от танцьорите веднага рухват със спукани тъпанчета, други получават увреждания в центъра за равновесие или изпадат в ужасна криза на временно умопомрачение. Мнозина оглушават завинаги, някои даже не успяват да се изправят повече на краката си. Извадихме истински късмет, че дойдохме, след като операцията е приключила — иначе сега щяхме да ритаме по земята с безумната надеждица някой ден що-годе да пропълзим...

Ръкавицата ѝ изскрипя върху нахлузената в гума длан на Давид.
— Не бива да оставаме тук.

С известно затруднение намериха аварийния изход, който също беше запрещен от лазещи хора. Най-сетне, след като бяха прекрачили над дузина гърчещи се тела, те се измъкнаха на пустееща пряка. Патрулът се бе отдалечил. Наложиха се да вървят още един час, докато навлязат в района на старото рибно тържище.

Масивни бронзови сгради бяха натезали, по протежение на улиците. Сред издути хангари, сякаш обърнати наопаки черупки, се блъскаха отгласи, разчупващи се в безкрая. Целият квартал беше позеленял, но в зелено като върху лошо поддържана ризница. Дори по самото шосе от железни шини, стегнати с болтове, изпъкваша широки кръгли петна окисление. Вехтите хали бяха потънали в съня на ръждата, портите се ронеха от вибрациите на стъпките, а зидарията на някакъв склад се димпеше в дантела. Въздушни течения се гонеха из това запуснато място, изсвирвайки пронизителни ноти през процепите на ламарината, виеха в дупките на мъртвите заключалки и превръщаха пазарището в злоеща флейта, изпълняваща неуверена мелодия, която постоянно се импровизираше.

— Хм, нима вече никой няма тук? — учуди се Давид. — Нито продавачи? Нито купувачи?

— Не и откакто рибата стана монопол на майсторите пиротехници — отвърна Сирс. — Всички корпорации, преживяващи от фауната на езерото, се разориха.

Неочаквано изникна някакъв фонтан, възправил снага на кръстовището — барокков монумент от множество ръждиви отливки; туловище, изваяно от хромови делфини, които времето бе изпъстрило с рояк дребни черни точки. Струйка керемиденочервена вода скъпернически се изцеждаше от устата на най-горното млекопитаещо и ту секваше, ту отново бликваше като последни тласъци кръв на пресъхваща вече артерия.

— Тук трябва да е! — установи младата жена с глух глас.

Давид се освободи от туниката, като остави по себе си единствено маската, бухналия в гънки панталон и ръкавиците. От ухапването на Зви върху голия му бюст личеше само една розовееща окръжност, едва-едва подута. Нещо, което го подразни. Сирс се оттегли настрана. Изминаха час... после два. Вече губеше надежда,

когато се появи дебела залитаща жена с лице, скрито зад вехта маска, мъртвешки бяла и неприятна. Жената улови фалоса от червено дърво и започна да го мастурбира, гукайки нежно невероятни мръсотии. С огромни усилия той успя да се откопчи от нея. Малко по-късно дойде слаб и шептящ мъж, който го помисли за обратен, и взе да подхвърля със звънтене златни монети в кесията си. Вечерта се спусна, без да е осъществен какъвто и да е контакт. Давид отиде при Сирс в дъното на хангара. Беше силно обезпокоен, защото имаше опасност през нощта раната да избледнее, дори да стане неразличима. Спътницата му го посъветва да я масажира с върха на пръстите си или да я разтрие със земя, за да възбуди пак възпалението. Той я послуша, надявайки се, че неговото усърдие няма да прерасне в сепсис^[7] или пък тетанус. Те заспаха, притиснати един до друг, като напразно се мъчеха да намерят удобни пози върху железния под с продънени шини.

На другата сутрин Давид се събуди от остри бодежи в гръдния кош. Гърдата му се беше издула ужасно и от всеки белег, оставен от зъбите, се отцеждаше гной. Отличителният знак на Зви сега се разстиляше във формата на двоен лък, сякаш съживен в аленочервено. Младият човек прекара деня, седнал върху бордюра на фонтана, заслушан в дразнещия, отвратителен шум на струйката вода, разбиваща се в дъното на басейна. Треската бе запалила две горещи петна по бузите му и той с мъка държеше очите си отворени. Към залез слънце отново се дотътра до дъното на склада. Излегна се под един овехтял брезент, разтърсван от страданието. Цяла нощ Сирс прекара в попиване на потта, стичаща се по слепоочията му, шепнеше му насърчителни слова, които в устата ѝ звучаха необичайно фалшиво.

На третия ден тя трябваше да го отведе до фонтана и облегне в коритото, та да не падне. На ръба на припадъка. Давид покорно се оставяше да го направляват. Само на три метра пред погледа му светът се стопяваше, превръщайки се в мъгла от пурпурни изригвания, зарева и сияния в най-причудливи и прелестни форми.

Вече от цял час беше изпаднал в несвяст, когато почувства как някой го хваща за раменете. Пръсти опипваха неговата рана. Отвори очи, за да различи две мъртвешкобледи и свирепи лица, които внимателно го изучаваха без никаква дружелюбност. Бяха мъж и жена, облечени в тесни, вталени дрехи от люспеста кожа. И двамата имаха дълги, сплъстени коси, провиснали над раменете им като подгизнали

кожени ремъци. В съзнанието му изплуваха думи, страшно заглушени от разстоянието.

— Племето от дълбините... Теб ли търсим?... Знамението...

Размърда устни, бълнувайки нещо с всичката енергия, която още можеше да намери у себе си:

— Момичето... В хангара... То е с мен.

После земята под него се продъни. Горещ октопод бе прокопал тунел в гръдните му мускули и с всеки изминал час разпростираше пипалата си все по-надълбоко, пръскащ по цялото му тяло рой от болезнени пулсации.

— Поглъща ме — простена. — Вентузите му са огън... Ледена грапава ръка опипа челото на младежа. Ръка, която не познаваше.

— Сега всичко ще се оправи — каза женски глас, — ще ти сложим инжекция.

Поиска да им обясни, че е безполезно, че вече зъбите на Зви го раздират като хиляди игли на хиляди спринцовки. Но не му беше останала никаква сила да го стори.

---

[1] От хистамин — органично вещество с голяма физиологическа активност: разширява кръвоносните съдове, повишава тонуса и т. н. — Б. пр. ↑

[2] Хора, които се преобличат в дрехи на другия пол. — Б. ред. ↑

[3] Орална любов. — Б. ред. ↑

[4] Вид наркотици. — Б. ред. ↑

[5] Гипсова мазилка, имитираща мрамор. — Б. пр. ↑

[6] Герои от старинната италианска комедия и пантомима. — Б. пр. ↑

[7] Патологично състояние, предизвикано от болестотворни микроби. — Б. пр. ↑

Когато Давид отново дойде в съзнание, сухият слаб мъж стоеше до него в долния край на леглото. Жената, която необичайно много му приличаше, пазеше пред вратата. Телосложението и на двамата подчертаваше характера им на твърде жилави и прекалено изнервени хора: ясно оформени скули, кожа, опънала се върху изпъкналите разклонения на вените, трептяща мускулатура. Техните триъгълни лица бяха пропити с полуживотинско очарование, донякъде плашещо, ала потуляващо в забрава цялостния им облик. Той веднага осъзна, че вижда пред себе си две изключително опасни създания, два звяра на нелегалната борба, които смъртта въобще не можеше да уплаши.

— Значи ти си търсачът на предсказания! — отрони кльошавият вместо поздрав. — Аз съм Раиф, а това е моята посестрима и съпруга, нарича се Птол. Представяхме си те по-иначе!

Давид пробва да се изправи и седне, но огнено копие прободеше гърдите му. Сподави вика си.

— Недей да се движиш — нареди Птол. — Поръчителството на народа от дълбините замалко не те погуби, обаче след два дни няма да чувстваш нищо.

Раиф се усмихна тъжно:

— Сирс, която те придружава, ми каза, че си подлютил раната от страх да не се изличи. Обичам много този стил — на активните действия. Струва ми се, че ще се разберем. Естествено, ти искаш да присъстваш на церемонията като онези, дето идваха преди теб. Ще се опитам да събера нашите братя, без да те карам дълго да чакаш. Наистина това ще бъде трудно. Вече не сме толкова многобройни. От година на година Страданието все повече се притъпява, но аз се надявам, че ще успееш да откриеш някакво послание в него. Хората, които заминаха за Хомакайдо, изобщо не се върнаха. Ех, трябва да ти кажа, че и никой от тях не вървеше като тебе в сянката на знамението. А сега ме извини, ще те оставя. Птол ще се погрижи за твоето състояние.

Едва забележимо и бързо той поздрави, после напусна стаята. Съпругата му пристъпи нерешително напред. Носът и устните ѝ бяха извънредно тънки. Нейните дълги коси, вдигнати доста високо, караха и без това голямото ѝ чело още повече да изпъкне. Тя долепи измършавелите си пръсти до медната стойка на кревата.

— Раиф е недоверчив — каза, — отпратихме толкова лъжливи пророци. Но щом Сирс е с теб, нещата са наред. Никой никога не може да се усъмни в религиозната същност и добродетелите на такава жена, пък и ти имаш поръчителството на дълбините. Не се старай да разбереш къде се намираме. Сигурността на всички ни зависи от вас двамата. Ако Пазителите на Словото ви заловят, те ще се опитат да ви накарат да проговорите. На тях не им трябва мълчания — дрогите са достатъчни. След спектакъла на Страданиято братята ще ви завържат очите и ще ви отведат извън квартала. Искам да успеете, обаче никак не вярвам в това. Досега от церемонията бяха извлечени хиляди значения, хиляди гатанки, хиляди ребуси и още толкова предназначени пътища, така че цялата планета може да се кръстоса във всички посоки... И все пак аз искрено ти пожелавам сполука. Сектата ни се обезкръвява. Младежите се подиграват със старите обреди, вече не приемаме нови членове от близо десет години. Когато последният брат издъхне, няма да има кой да възпроизвежда спектакъла. Тогава и сетният ключ ще изчезне и Хомакайдо завинаги ще остане един блян, една легенда...

Давид слушаше разсеяно, беше гладен, но се опасяваше, че ще се покаже твърде прозаичен, щом изяви такова желание. Стаята по всичко приличаше на стар зимник. Триъгълни лостови системи поддържаха множество куки, които я прекосяваха от единия до другия край. Помисли си, че вероятно ги криеха в някакъв хладилен склад; привържениците от сектата на Хомакайдо се бяха настанили в студените, запуснати помещения като в каюти на кораб... или в килии на затвор.

— Къде е Сирс?

Птол присви устни:

— В съседната стая. Под наблюдение. Ще останете разделени до представлението. Бъдете разумни, възстановявайте силите си. Ако разбулите загадката, ви очакват доста мълчания. Ако, напротив, нашите танци не ви донесат никакво послание, няма да имате друг избор,

освен да се откажете и да се върнете обратно. Точно това стана с голяма част от вашите предшественици, когато бяхме по-отворени, по-либерални. Тези церемонии бяха чиста загуба за нас, отнемаха ни много време, а и увеличаваха рисковете. Ето защо решихме да правим по-внимателен подбор...

Давид измънка нещо в смисъл, че оценява усилията им. Въобще не държеше да се впуска по гребена на вълната в теологична дискусия, за каквато нямаше дори елементарни познания. И най-напред — какво търсеше тук? Какви превратности на съдбата го бяха довели на това място, в убежището на тия побъркани фанатици, чиито страдания и страсти му се струваха така далечни? За съвсем кратко време той преживя толкова много, че фактите, датите, доводите се бяха оплели в неясна съвкупност от необясними усещания. Защо беше последвал Сирс? Може би поради страха от неизвестното?... Или се бе объркал в собствената си душа? Дали затова, че по околни пътища, му бяха предложили начин да се завърне към своите стари, натрапчиви помисли? „Думата, която побира в себе си всичко.“ Действително тогава определението го срази като гръм. „Думата, която побира в себе си всичко, цяла вселена в едно чекмедже...“ Да, навярно тук се криеше отговорът.

Четири дни Давид прекара на легло в своята стая хладилник. Птол нито за минута не го изпускаше от очи, заливайки го с мистични излияния, ала той нищичко не разбираше. Стихиите на огъня в гърдите му се бяха уталожили, върху кожата му не личеше никаква следа от зъбите на Зви. И младият мъж си позволяваше да се излежава под грапавите завивки, сетне лакомо поглъщаше постните ястия, които му носеха в определен час и в които топеше дебели залци твърд хляб. Разсеяно надаваше ухо за приказките на жената, облечена в изтъркана кожа, макар че тя се впускаше в цялото си красноречие, за да го накара да съпреживее историята на сектата.

— В началото пътят за Хомакайдо бил познат на всички — монотонно разказваше Птол, — после започнали преследванията. Свещениците, които отслужвали ритуалите, били избити, както и поклонниците и техните симпатизанти. Водачите и лодкарите били прогонени, а разните писания — изгорени, докато нищо не останало в паметта на хората освен тази рицарска поема за подвизи, която ние се опитваме да съхраним за още известно време. Но тя също ще

избледнее, ако не намерим последователи. Вие трябва да успеете и маршрутът отново да бъде начертан в червено на картата. Да, трябва!

Така по няколко пъти на ден Птол се променяше — от вманиачена възбуда изпадаше в най-мрачна депресия. Ту възхваляваше Давид като нов месия, ту го обвиняваше в самозванство. Младежът не отвърщаше с никакви възражения, мълчаливо изтърпявайки да отмине ураганът, нахлул в съзнанието ѝ. И когато дойдоха да го вземат, вече непоносимо бе започнал да се отегчава. Чакаха единствено тях, за да подемат церемонията. Малка групичка, въръжена с димящи главни, увоняващи въздуха с мирис на рибена лой, ги поведе по здрачни и окислени коридори до една зала, която някога навярно са използвали за склад на месо. Два стола от бяла дървесина бяха поставени в центъра на кръга сред пентакъл. Генераторен агрегат мъркаше в очакване да подаде необходимата енергия за осветление на сцената — в момента потънала в полумрак. Давид седна до своята спътница. Подготвителна глъч се надигаше от тъмнината и той изпита усещането, че комедианти припряно сноват зад огромната завеса с цвета на нощта. Сякаш да затвърдят в съзнанието му това негово впечатление, изведнъж отекнаха три удара, които разтърсиха целия хангар, после се стрелна лъч светлина и издълба просека в чернилката. Напрегнатата Сирс беше съвсем преbledняла. Давид забеляза, че върху колената си тя бе разпънала няколко бели листа и приготвила един от онези „неизхабими“ графити, каквито използват писарите.

Надигна се слаб стон на флейта, последван веднага от тътнежа на кола, която дърпаха неравномерно. Бронзова каруца се появи в светлинния кръг, теглена от десетина голи и слаби членове на сектата. Над колелата беше закрепено огромно корито, напълнено с вода, в което през смях и закачки се забавляваха хора, преоблечени като риби. Искряща двойна колонада, отрупана със скулптури, се бе извисила над тях, а по нея бяха насядали половин дузина ангели, намазани с лепило и целите обкичени с пера.

— Народът от небето и народът от езерото — прошепна Сирс. — Въздухът и сладката вода.

Давид разбиращо поклати глава. Лично за него това беше просто една пантомима на аматьори, зле съгласуван танц с предвзети пози, нелишен от моменти, будещи присмех. Самите костюми, набързо импровизирани с помощта на повторно използвани материали,

досадно напомняха за благотворително представление — поучително, но без особена стойност, флейтата отново разпръсна своя неприятен мотив. От сянката изникнаха поклонници, в ръцете си държаха геги, а през рамо бяха преметнали кратунки. Ангелите ги обсипаха с шепи пера, хората-риби ги поръсиха с люспи.

— Благословията — обясни Сирс, — ритуалът преди заминаването.

Поклонниците грижливо събраха люспите от ламарина и ги закачиха върху късите дрехи, които се превърнаха в ризници. С перата пък обкичиха шапките си. И така, закриляни от двойния знак на небето и езерото, те имитираха натежала походка, без да се преместват дори със сантиметър. В този момент група деца наскочаха в кръга. Бяха предрешени в уродливи маски без усти и с подобия на корени, които покриваха краката им. Малчуганите се скупчиха лакът до лакът, после вдигнаха длани и отмерено заръкопляскаха. Макет на кораб затанцува по връхчетата на техните пръсти — имаше грубо издялано туловище, чиято голяма мачта и статуята на носа бяха боядисани в червено. Може би някакво *ex voto*^[1], откраднато от нечия транспортна компания?

— Морето на джуджетата — глухо изрече Сирс с неузнаваем глас.

— Солената вода — допълни Давид.

Думкане на барабан разпиля напосоки децата, които бяха заменени от мъже, покачили се върху кокили и преоблечени като великани. Дебелите им картонени глави бяха наполовина погълнати от огромни черни очила; те внимателно опипваха земята с гумените върхове на дълги бели бастуни. В долния си край панталоните им бяха зацапани с пръст. Няколко минути фигурите колебливо се извиваха в балет под акомпанимента на звучните трели, разпръсвани от флейтата.

— Земята на слепите? — предположи Давид.

— Или Земята на великаните? — замислено отвърна неговата спътница.

След като описаха полукръг, хората с кокилите и поклонниците вече се бяха насочили към меден мангал, от който се надигаха стълбове пламъци. Срегнаха се пред един надгробен камък, заблестял целия в светлината на огнището. Поредица от думи, сякаш откъс от непонятна поема, се наслаждаваха върху него:

*Птицата-риба
Небето-вода
Сладкото море
Солената земя
Тъмнината на огъня.*

В долния край на камъка бе отбелязан символ: кръг, пресечен през центъра от две прави, успоредни линии — едната черна, другата бяла. Сирс се затрудняваше, преписвайки по най-бързия начин думите от колоната. Беше изплезила език като ученичка. Равномерно подредените слова в поемата накараха Давид да си представи събиране, чийто резултат бе този загадъчен образ с контури, осветени от пламъците. Прожекторът угасна над една последна картина: обединяването на поклонници и великани пред надгробния камък.

Почтителното поведение на поклонниците сякаш придаваше на техните партньори почти божествен ореол. Флейтата млъкна, сцената се опразни, запалиха факлите. Сирс и Давид се озоваха лице в лице в центъра на пентакъла.

— Е, и? — атакува младежът.

— Има твърде много неясни неща — отбеляза дамата, трескаво проверявайки нахвърляните записки — и все пак установих редица систематични противоположности: ВЪЗДУХ/ВОДА, МОРЕ/ЗЕМЯ, ТЪМНИНА/СВЕТЛИНА, ДЖУДЖЕ/ВЕЛИКАН. Поемата сама подхваща тези противоречия. *Птицата-риба* би могла да се тълкува като хвърчаща риба, *небето-вода* — като дъжд, *сладкото море* — като пресъхнало море, тоест лишено от сол. *Солената земя* пък може да означава безплоден край или опустошена местност, а *тъмнината на огъня* — невидимо лъчение или нощно лъчение... Какво мислиш ти за това?

— Струва ми се, че не би трябвало да търсим дословно тълкуване. Както си забелязала, става въпрос за двустранни позиции, при които всички елементи се свързват с ответния им противоположен. Тук аз по-скоро виждам проявено желание за излизане извън границите на антиномиите^[2] и стремеж за обединяване на контрастните сили. Призив за космически синтез. Поемата последователно намесва онова, което се състои в предходното: небе,

сладка вода, солена вода, земя, море, тъмнина, огън... като от всичкото това прави множество от хибриди, от привидни чудовища.

Сирс сбърчи нос и се намръщи. Не изглеждаше убедена.

— Все пак има едно послание, лесно за разгадаване — настоя тя. — Морето на джуджетата и корабът с боядисан в червено нос. На компаса онази част от стрелката, която показва север, винаги е оцветена в металическосиньо; а тази, която сочи юг — в червено. Значи трябва да се отправим на юг. Към ония земи на великани, където, както ти казваш, противоположностите се събират накуп и се разрешават чрез един-единствен символ: кръга с двойния диаметър в черно-бяло. Може би това е идеограма? Графичното изразяване на *думата, побираща в себе си всичко?*

— Съществува ли някаква местност, известна под името Земя на великани или Земя на слепци?

— Ще проуча на картата.

Те останаха така неподвижни, взирайки се с тревога в очите си, и се обезсърчаваха само при мисълта, че трябва да разбулят загадката, която преди малко бяха имитирали пред тях.

Неочаквано Птол се появи в края на пентакъла. Беше гола, несръчно загърната в черна памучна пелерина. По сухите ѝ бедра личаха следи от лепило и няколко перца все още висяха от хълбоците ѝ.

— Можете да останете заедно цяла нощ при условие, че не напускате кръга — заяви им тя. — На зазоряване ще ви отведем до покрайнините на квартала. Успех!

Птол се извъртя на пети и нейната пелерина полетя, разкривайки бутовете ѝ, намазани с олио. Сирс въздъхна. Факлите пращяха край тях, дъжд от искри се изливаше върху свирепите лица на стражите, оставени да ги надзирават. Давид се запита какво ли щеше да се случи, ако дръзнеше да пренебрегне тебеширената граница, очертала се по земята в потръпваща линия? Дали щяха да отидат дотам, че да го убият?

Сирс бе разгънала карта на Юга и с прецизни, резки отмятания отбелязваше някои наименования.

— Тук се срещат всички алюзии от поемата — установи тя. — Слушай: *Проток на хвърчащата риба... Шонескава*, което на диалект ще рече място, където небето и водата са се слели в едно... Солената

равнина... *Сомбрфьо*, страната на вулканите. Онези, които са ни предшествали, вероятно са тълкували всеки стих като кодово име на даден етап.

— Никой от нашите предшественици не се е завърнал...

— А може би човек изобщо не се завръща от Хомакайдо? Това, че ги няма, не е доказателство за тяхната некомпетентност.

— Разбира се, но вземеш ли да превеждаш приблизително тези стихове, ще видиш, че за всеки са възможни десетина тълкования. Което означава още толкова градове, долини, равнини, местности... Хайде да опитаме с някакъв пример, ако искаш...

Той се наведе над смачкания план и за няколко минути обходи с поглед оцветените географски очертания на планини и пустини.

— Ето, виж! — възтържествува глупаво. — Ти тълкуваше „тъмнината на огъня“ като *Сомбрфьо*, страната на вулканите... Но аз пък съзирам други варианти: *Ноарпюисаа* — угаснал вулкан... *Ебенваал* — стара въглищна мина под открито небе, *Блекфлеш* — вътрешно петролно море... Така бихме могли да си кръстосваме по цялата Земя! Всеки стих крие хиляди комбинации, а пълният текст на поемата — милиарди и милиарди възможни решения, и то в посоки, съвсем различни една от друга.

Раменете на Сирс леко се отпуснаха.

— Какво предлагаш?

Давид навлажни устни.

— Мисля, че не трябва да изпадаме в грешките на нашите предшественици; да не се опитваме да превърнем тази поредица от думи в закодиран израз за точно определен маршрут. От значение е само главната идея: пресечна точка на противоположности; място, където парадоксът става факт, където разделенията и класификациите се сгромолясват, за да изчезнат... и изобщо всичко се смесва, превръщайки се в хибрид. Територия на пълния синтез... Като в картина на Йеронимус Бош^[3] може би...

Гласът му се разтрепера над последните срички. Затвори очи и остави Сирс да проучва картата. Кой беше той всъщност, та да претендира, че владее истината? В това издирване бе видял единствено заместител на колекцията, ненадейна компенсация, чийто път отново пресичаше този на отколешни негови проекти. И нито за секунда не се излъга относно... религиозния аспект на нещата.

Склонил брадичка върху гърдите, младежът най-сетне беше заспал, без дори да усети.

Събуди се в момента, в който губеше равновесие. Стражите бяха духнали факлите и пепелявосиво утро се промъкваше в хангара през процепите на ламарината. Чертите на Сирс бяха изпънати от безсъние. И понеже, докато размишляваше, непрестанно бе хапала изнервено бърните си, тази сутрин устата ѝ блестеше на побледнялото лице като яркочервен плод върху фона на прясно варосана в бяло стена. После Птол изплува от полумрака. Отново беше облечена в кожа и държеше в ръка две непрозрачни превръзки.

— Време е — каза тя. — Нашите братя ще ви отведат до покрайнините на квартала. Постарахме се по най-добрия начин да ви представим песента на поклонниците от Хомакайдо, сега вече разполагате с всички ключове. Бъдете и вие хвърчащи риби и нека благословията на народите от небето и езерото ви съпътства!

Сетне ухапа и двамата по дясната ръка, целуна ги по устата и завърза превръзките на тила им. Давид се отпусна, остави се да го водят, като се мъчеше да не се поддава на усещането за „преграда“, което никога не пропуска да обземе играещите на сляпа баба. Твърде бързо загуби чувството си за ориентация. Сега, когато вече напълно се беше събудил, сцената на Страданието изплуваше на приливи в паметта му, отдалечавайки се дотолкова, че той започваше да се съмнява в съществуването на Птол и Раиф. Вървяха в продължение на един час. Под обувките им желязната настилка от квартала на старото рибно тържище се замени от каменни тротоари. Тишината и ехото на запустелите складове бяха отстъпили място на далечната глъч от народно увеселение.

— Спрете!

Давид за миг усети стоманения допир на острие в тила си, разрязващо взела на превръзката. После бе заслепен от слънцето. И преди да е успял да произнесе нещо за сбогом, техните необичайни водачи вече се стопяваха в пейзажа. Бяха се озовали сами със Сирс в центъра на някакъв пуст двор. Двете алени маски на Дядо-ще-ти-пусне-кръвчицата лежаха сложени върху посивял крайпътен камък. Във въздуха тегнеше мирис на дим. Сирс първа се отърси от вцепенението.

— Трябва да напуснем града през южната врата — заяви тя, като наместваше картонения си шлем.

— И накъде ще поемем?

— Хрумна ми една идея. Цяла нощ работих, следвайки посоката на твоята мисъл. Смятам, че ще останеш доволен от мен. Но да не се бавим повече. Налага се да тръгнем към морето и да намерим кораб, на който да се качим.

Давид не изпита никакво желание да възразява. Бързаше да се махне от този Град на Празненствата, чиято двулична, измамна атмосфера му се струваше все по-обезпокоителна.

Навън нищо не се бе променило. Слънцето прежуряше, балоните оркестри едва-едва близваха върховете на покривите със своите кошове, натежали от мъртвопияни музиканти. Няколко моравочервени дирижабъла пръскаха залпове от серпентини, засипващи центъра под джунгла от оцветени хартиени лентички. Сирс се ориентира по най-прекия път, ала тълпата затрудняваше бягството им: веселби се изливаха по площадите, изпълваха улиците; жени ги спираха с лудо кикотене и се вкопчваха във фалоса, похлопващ в бедрата му. Трина мъже в траурни домина се бяха отправили нагоре по булеварда и ръсеха празнуващите с конфети, като ги вадеха направо от праметнатите през рамо дисаги. Давид се втренчи в ръцете им, облечени с черни гумени ръкавици, и в латексовите им маски, *снабдени с дихателна мембрана на устата...* Кръвта му кипна; втурна се настрана, за да предупреди дамата, но отрупаните хора ги бяха разделили. Пускайки лактите си в действие, той започна да си пробива просека сред тълпата, впил очи в катранените длани, които се вдигаха и спускаха, сякаш насмешливо подражаваха движенията на сеяч. И всеки път изсипваха дъжд от конфети, подобни на миниатюрни златни наполеони. *Защо носеха ръкавици? Защо имаха дихателни маски?* С всичка сила той изкрепя името на Сирс, ала музиката заглуши вика му. Жълтият порой се размесваше с останалия ситен хартиен снежец, поръсващ главите на танцуващите. Давид отстъпи назад и се гмурна под някакъв свод, заслонен от пъстрите „куршуми“... Траурните домина се отдалечиха. Изчака още дълги минути, докато не се посипаха и последните колелца, сетне се осмели да надзърне... Покачила се на една бъчва, Сирс го търсеше с поглед. Махна ѝ да дойде при него. За щастие веселбата се ориентираше на друго място,

нахлувайки в мраморния двор на луксозен частен дом. Без особени затруднения младата жена успя да пресече улицата. Още щом я видя, Давид стисна зъби. Множество искрящи конфети се бяха полепили по костюма и *две върху кожата ѝ*, на височината на сънната артерия — там, където съединението между маската и туниката оставяше голо пространство.

С няколко думи той ѝ обясни необичайната клопка на сеячите на смърт. Тя се разтрепера.

— Това е дяволски опасно! — запъхтя се с неузнаваем глас. — Сигурно става въпрос за срастващи се пластинки, напоени с химически разтвори или с микробни култури. Силни наркотични вещества, способни да разбудят и най-потайните инстинкти за самоубийство, да хвърлят в панически страх дори най-уравновесените хора... А може да са концентрирани бацили — например на сънната болест, некрозанти^[4] и ракови образувания, които да породят в мястото на попадението огнища на шанкър^[5] или пък меланоми^[6]... Трябва час по-скоро да се изчистят от тях!

Беше започнала да разкъсва на парцали засегнатия от коварните частици костюм, когато Давид ѝ каза за двете искрящи точки, впили се в нейното гърло. В процепите на маската очите на Сирс се разшириха от ужас.

— Веднага ги изтръгни! — задави се тя. — Не се тревожи, че ще се наложи да ги изрежеш, те са кожносрастващи се и нищо не може да ги отлепи — нито спирт, нито какъвто и да е разтворител... Бързо, действай!

Плъзна длан под сакото си на травестит и извади оттам кинжал с безукорно наточено острие. Сетне смъкна шлема от папие-маше и приклепна. Въртящ неуверено в ръце този скалпел, Давид се поколеба, пристъпвайки от крак на крак.

— Побързай! — замоли го тя.

Той събра смелост, затаи дъх и прихванал оръжието като молив, описа по един пурпурен кръг около всяко хартиено колелце. Кръвта бликна тутакси и опръска оперативното поле. На ръба на припадъка младият човек издълба два дълбоки кратера от плът и мазнина, а после изхвърли кожните капачета с опакото на острието. Те изпаднаха на земята, отнесли със себе си своя товар от бавна смърт. Пребледняла като платно, Сирс накъса хастара на костюма. Доколкото можа, той

натъкми от него временна превръзка, която веднага разцъфна в големи червени цветя.

— Кърви! — разхълца се Давид. Тялото му плувна в ледена пот.

— Ще мине! — прошепна дамата. — Провери дали няма още!

Той основно започна да я преглежда, молещ се да не му се налага пак да проявява уменията си на хирург аматьор. Ала по Сирс нямаше други попадения. Почисти я от конфетите, полепнали върху дрехата, изрязвайки в плата дупчици с големината на монети, След което на свой ред се подложи на изпитателния оглед на младата жена, но се беше изплъзнал от картечните откоси — по него не личаха никакви признаци на зараза.

Решиха да се измъкнат от друга улица и започнаха да се придвижват с наведени глави, вперили очи в земята, дебнеци с нарастващ страх за появата на златистите точици с идеална окръжност. Превръзката от извехтял памучен плат около врата на Сирс се беше превърнала в яркочервено шалче. Наложиха се нейният приятел да я прихване подръка, дотолкова походката ѝ бе станала колеблива. С почти недоловим глас тя го насочваше по пътя, който трябваше да следват. Така прекосиха един опустял квартал и можаха малко да си отдъхнат край някакъв фонтан. Възползвайки се от случая, Давид се вмъкна в близката къща, откъдето донесе провизии и чантичка с всичко необходимо за първа медицинска помощ. Това му позволи да направи вече твърде прилична превръзка, отговаряща на изискванията на съвременната асептика^[7]. Няколко болкоуспокоителни допълниха този лечебен престой.

— Не мисля, че улучилите ме конфети са имали време да си свършат работата — рече Сирс с бледа усмивка, — но просто ми се размина на косъм. Говори се, че използвали и някакви серпентини от неразкъсваща се изкуствена материя. Те се усуквали около себе си под въздействието на човешката топлина и душели своите жертви като примката на бесило.

Десетина минути по-късно тя усети главозамайване. Давид реши да отдъхнат, докато се спусне нощта. Разби друга врата и се нанесоха на първия етаж в сграда, опразнена от карнавала.

— Малко вероятно е обитателите да се върнат до утре — обясни той. — Ще танцуват, ще пеят, ще пият и ще се натръсват до пълно

оскотяване. После пиянството им ще ги изхвърли на някоя морава в общинската градина. Е, това ни предоставя известен шанс...

Изтощена от безсънната нощ, отслабнала от раните си, Сирс бързо заспа. Младежът я пренесе върху леглото на стопаните, а самият задебна в засада. Оттегли се в ъгъла до един прозорец, за да наблюдава лицата. Час по-късно изтръпна, когато отдолу мина Корк, съпровождан от своя вечен патрул в домина. Инстинктивно сдържа дъха си през цялото време, докато групичката не прекоси площада и не потъна в съседната пряка.

Щом вечерта се спусна, Давид отиде да провери шкафа в кухнята. Лакомо погълна резени шунка и студено месо. На равни интервали ходеше да се надвесва над Сирс, която все още спеше. Дали бе действал достатъчно бързо, или нейният организъм вече не можеше да противостои на ужасяващата сила на отровните конфети?

За щастие към полунощ тя седна в кревата и заяви, че е гладна. Той ѝ приготви нова превръзка и обилно поръси двете кратерчета с шепа сулфамиди^[8]. Кръвоизливът бе спрял. Сирс охотно се нахвърли на храната, не отказа и вино. Когато се засити, пъкна ръка под ризата и издърпа оттам картата, която винаги носеше до тялото си.

— Погледни! — повика го, след като разпъкна долната част на плана, вмирисан на пот. — Ето тук!

Сочеше едно оплюто от мухи местенце в Морето на джуджетата, миниатюрна, едва забележима област с неясно име. С голяма мъка той разгада нещо като *Остров Вортсо* и повдигна глава, свил вежди в недоумение. Дамата се подразни от липсата му на ентусиазъм. Грабна графита и надраска в своята длан няколко срички.

— *Вортсо!* — задъхвайки се, обясни тя. — *Вортсо* е точно обратното на думата *остров!* Виж!

Разтвори широко пръсти, дланта ѝ изпъкна още повече. Давид обходи с очи буквите, които слабо изпотпяване от треската правеше нечетливи и разлети:

ОСТРОВ ВОРТСО

— Срещата на противоположностите! — ликуваше Сирс, разгорещена от изпитото вино. — Точно там ще отидем. И това е единственото място в целия пустинен Юг, което се подчинява на този механизъм! Разнищих всички наименования...

Поздрави я с оживление, но някак си неестествено. Мисълта, че отново ще им се наложи да прекосяват пресъхнал воден басейн, превзет от ония отвратителни племена джуджета, далеч не го изпълваше с радост. Беше се надявал на по-спокойно пътешествие, престоят в Града на Празненствата почти не им даде възможност да възстановят своите сили.

Реши да се примири и си легна. Спа дълбок, безпаметен сън, от който на сутринта го изтръгна шумното завръщане на домакините. Нахълтаха четирима: трима мъже и една жена, всичките полуголи и на практика неспособни да се държат на краката си. Бяха толкова пияни, че дори не забелязаха присъствието на натрапниците. Впрочем, едва влязъл, единият от тях отвори вратичката на долапа и започна най-старателно да се облекчава върху чекмеджето с хляба.

Давид отиде да помогне на Сирс. Заделиха хранителни припаси, измъкнаха куп дрехи пред слисаните погледи на празнуващите, сетне наместиха маските си и слязоха на улицата. Почти цял час им бе необходим, докато зърнат крепостните стени на укрепленията. Запречил южната порта, на пътя се беше разположил керван. Подръпвайки юларите, върволица камили надаваха пронизителни писъци. От откъслечните разговори, носещи се във въздуха, младежът разбра, че става въпрос за пътуваща трупа фокусници и музиканти, които се прибират у дома, сключили договор за сътрудничество с властите от Града на Празненствата.

Сирс подхвърли идеята, че може би ще е изгодно, ако се намери място в кервана, и хукна да преговаря с един от водачите на групата. Пазарлъкът се проточи. Давид предпочете да приседне встрани. Забеляза дървено мостче, боядисано в яркочервено и прекрачило малък поток, и беше привлечен от красивата гледка. Дъските проскърцаха под стъпките му, щом отиде да се облакът на парапета.

Някъде от дясната му страна отекна пискливият звук на пикола^[9], но той не ѝ обърна внимание. Бе разтревожен от мисълта за предстоящото им пътуване. Мрачни сцени се редяха в неговия мозък, когато фарандолата изскочи и завладя улицата с ритъма на бърза, жизнерадостна музика, която развързваше краката и ги изпълваше с непреодолимо желание за танци.

Давид се притисна о парапета, за да направи място на шествието. Хвърляйки разсеяни погледи натам, установи, че някои младежи

подрипват пъргаво като козлета и гръмко се смеят, докато у други личат всички признаци на изтощението. Не осъзна какво става до момента, в който последният от редицата не протегна към него ръка да го хване... *Стоманените пръсти изщракаха в дланта му с шума на заключваща се брава и той съвсем ясно почувства как ставите на робота се навлажняват с кожно лепило.* Изтръпна от ужас:

ФАРАНДОЛАТА! Как бе могъл да я забрави! За частица от секундата в съзнанието му отново нахлу образът на пътуващата каторга, която беше наблюдавал в равнината преди пристигането им в Града на Празненствата — веригата от затворници, обградени от кибернетични пазачи с подскоци на танцьори звезди. Думите на Сирс бликнаха пред очите му: „Лепило, което нищо не може да разтвори; истинска анатомична спойка, обвързваща жертвите и техните палачи до смърт! Няма никакъв начин да се измъкнеш, освен ако някой не ти отсече китките!“

Те щяха да го заловят! Щяха да го повлекат след себе си, хранейки се с неговата енергия, превръщайки го с всеки изминал час в парцал с окървавени крака! Те... Той се напрегна и се стовари тежко по задник в средата на моста. Китката му отхвърча в пръстите на робота, който се отдалечаваше, а Давид се оказа свободен. Свободен и поразен от изненада. Едва когато погледна оголената си ръка, разбра, че гумената ръкавица го беше предпазила, изолирайки плътта му от ужасяващия органичен туткал, предназначен да направи от него сиамски близник. Да, червената гумена ръкавица от костюма на Дядо-ще-ти-пусне-кръвчица-та! Избухна в идиотски смях и скочи на нозе, за да проследи с поглед виещата се нишка на фарандолата, която вече се вмъкваше в града като змия, просулваща се в ботуша на спящ. Последният робот напразно тръскаше десница в опит да се отърве от каучуковата ципа, прилепнала за дланта му. А после един завой погълна шествието.

Младият мъж въздъхна дълбоко. Драматичното изживяване бе продължило не повече от секунди. Можеха да го отвлекат, без никой свидетел да види в това зъл умисъл, без дори да има време да нададе вик, който така или иначе щеше да бъде заглушен от стържещия, пронизителен писък на флейтата.

Краката му все още се огъваха от страх. Улови се за парапета. И само като си помислеше, че след пет-десет минути мълниеносната

атака пак щеше да се поднови — някъде в града, на пъстър площад, булевард или в сумрака на тиха уличка — вредом, където обикновени и доверчиви хора щяха да се оставят да ги уловят за ръката и...

Давид машинално се отупа. Готови фрази напиреха на устните му: мирис на барут... по ръба на бръснача...

Бяха съвсем изтъркани метафори, означаващи главно, че току-що се е разминал на косъм с голяма опасност. Отново бе завладян от пристъпи нервен смях, който за щастие маската му позволи да прикрие.

— Съгласни са да ни вземат! — извика Сирс, като притича възбудена. — Останали са няколко места в последния паланкин^[10].

Той я последва, покатери се в нестабилния ракетов кош, прикрепен за гърба на една камила, и пое дълбоко дъх. Двайсет минути по-късно керванът прошава към голата равнина. Сгушен в дъното на носилката, Давид бе вперил очи в електриковосиньото небе. Колонадите и сводовете на укрепленията преминаваха над темето му, заслонявайки го за миг с назъбената си сянка. Младежът се насили да преброи до петстотин, преди да се изправи. Сетне приклепна и обърна глава...

Градът на Празненствата чезнеше в прашните вихрушки на процесията. Все пак той има време да забележи силуета на дребно човече, изпъчило се върху тайната врата на крепостните стени. Слънцето бликаше в медни отблясъци по голия му череп. Без да разбира много добре защо, Давид изпита увереността, че това бе Корк...

---

[1] Според обещанието (лат.) — табела, картина или предмет с израз на признателност. — Б. пр. ↑

[2] Противоречия между две положения, признати за еднакво логични. — Б. пр. ↑

[3] Холандски художник (1450–1516), смятан за велик майстор на фантастичните и мистичните видения. — Б. пр. ↑

[4] От некроза — гангрена. — Б. пр. ↑

[5] Язва; венерическа болест. — Б. ред. ↑

[6] Вид тумори. — Б. пр. ↑

[7] Начин за борба срещу инфекциозни болести. — Б. пр. ↑

- [8] Лекарства против гнойни процеси и вътрешни възпаления. — Б. пр. ↑
- [9] Вид малка флейта. — Б. пр. ↑
- [10] Покрита носилка за хора в някои източни страни. — Б. пр. ↑

Пътешествието мина безпрепятствено. Те се разделиха с кервана в Сен Матийо де Сабл и за незначителна сума наеха впряг от два пощенски коня, който ги превози до границата на кремъчната равнина. После на три етапа редовна пощенска връзка ги докара до Морето на джуджетата, оставяйки ги в началото на крайбрежно градче, наречено Алмоа. Там започна дълго и мъчително издирване, което ги поведе от странноприемници до докове и от докове до хангари в търсене на капитан, готов да ги стовари на остров Вортсо. Повечето хора въобще не знаеха за съществуването на такава земя, мнозина се мръщеа и не искаха да предприемат подобно пътешествие без съответната тлъста сума. А други, които доста набързо дадоха съгласието си, сякаш бяха най-вече заинтересовани да им се плати предварително и да вдигнат котва... без пасажери!

Накрая, след поредица от несполуки, някакъв офицер от командорията им подшушна името на едного с богат опит, осигуряващ почти редовна връзка между различните острови в Морето на джуджетата. Ставало въпрос за капитан Орноз — с тъмно минало на отявлен побойник и скандалджия, „но на когото човек може да се довери, без да се притеснява!“

Необходими им бяха почти два дни, докато си уредят среща. Представиха ги на брадат мъжага с огромен корем, стегнат в остаряла униформа, чиито копчета заплашваха да наскочат при най-малкия пристъп на кашлица. Орноз не им зададе никакви въпроси, увери ги, че действително можел да отбие кораба за десетина часа на северния бряг на Вортсо (където той самият никога не бил стъпвал), и поиска като възнаграждение за своите услуги що-годе благоразумна сума.

— Ще има и други пътници — избоботи, размахвайки два пръста, — ала не смятам, че това наистина ви интересува. Нито вие, нито пък аз се надяваме на развлекателно пътешествие, нали?

Давид въздъхна от облекчение. Вече бе започнал да си мисли, че изобщо няма да заминат, а от миризмата на вкиснато вино, носеща се на талази в Алмоа, му се повдигаше. Последните си грошове те

пръснаха за горещи вани и обилна питателна храна, сякаш бяха гладиатори, които, преди да пристъпят в кървавия кръг на арената, правят сетни усилия да се насладят още веднъж на онова, което се нарича „удоволствията от живота“...

ПЪЗЪЛЪТ НА БЪДЕЩЕТО

Корабът кротко почиваше върху своята спускова площадка — издут търбух от посиняло желязо, без витло и рул. Ала странно: цялата повърхност на това туловище беше изпъстрена в светлинни отражения като мрамор или острие на нож, пълзящо през пламъци. Давид напразно се мъчеше да намери обяснение на този феномен, когато Сирс го дръпна за ръката и го поведе към мостика, изтръгвайки го рязко от размишленията му.

Широк керамичен пласт *изолираше* корпуса — казано в точния смисъл на думата — от различните палуби. Сякаш някой бе пожелал да направи невъзможен какъвто и да е контакт между стоманената карина^[1] и дървените надстройки. Горната палуба бе гола, толкова гладка и запазена от охлузвания, че по-скоро приличаше на паркет в бална зала. Нямаше никаква мачта, никакъв кабестан^[2], никакво корабно въже не смуцаваше великолепната наредба. От юта дъсчената настилка политаше в един-единствен порив към бака^[3], летвите ѝ бяха изключително прави и излъскани като под в министерски кабинет. Миризмата на паркетин беше тъй остра и натрапчива, че за секунда Давид се засуети в търсене на пантофи — навик, какъвто имат някои хора, спрели пред прага на вманиачена в чистотата домакия. С развеселено сърце той си представи матросите от екипажа, които се втурваха да изпълняват маневра, нахлузили формени сини филцови чехли. Замалко не прихна, но успя да сподави смеха си.

Направи няколко крачки. На юта капитан Орноз хокаше провинил се моряк, ала вятърът заглушаваше думите и насичаше виковете му в резки тласъци на безмълвни и донякъде комични жестикулации.

Група кресливи момиченца внезапно се изсипаха на мостика, като изпълниха простора с вихри от плитки, дантели и бели къси чорапки, опънати безукорно догоре. Бяха едва десетина, а вдигаха шум за трийсет. Давид се отдръпна от този маелстрьом, замаян от толкова енергия, пропилявана напразно. Най-голямото момиченце вероятно приближаваше дванайсетте. Както своите дружки, и то беше облечено в

детско сако и плисирана рокля от розово сукно. Лачените му обувки с връзки издаваха на всяка крачка такива пронизителни хрипове, изтръгваха толкоз остри звуци, че бяха в състояние да накарат и най-стиснатите челюсти да проскърцат. Плитките се увиваха около сипаничавото му лице подобно на две пипала от мека, светла коприна, впримчени в панделки от памачкана тафта.

Давид бе очаквал всичко, само не и да пътува в компанията на девически пансион. Обърна глава за обяснение от своята спътница, но тя благоволи да го удостои с иронична и донейде състрадателна физиономия.

Децата вече се бяха скупчили отпред и подскачаха на куц крак от една паркетна плоча на друга, сякаш имаха под себе си разчертана въображаема дама. Смеховете им се разливаха в изблици на трели, рокличките им политаха, разкривайки техните бедра — розовеещи като бадемово желе — и изпъкналите части в гащичките, съвършено чисти, без никакво петънце. Почувствал, че върху него натезжава погледът на онази, която навярно бе гувернантката, натоварена да се грижи за малките, Давид инстинктивно сведе очи. Почти веднага оживлението секна, като представление, което се прекратява, щом стане и си тръгне единственият зрител, за когото то е било предназначено.

За сетен път той се обърна към Сирс:

— Да не са колежанки?

А тя прихна в смях:

— Не, ловкини на бисери!

Запита се дали не му се подиграваше, после вдигна рамене и се вгълби в себе си — начумерен, опечален. Вниманието му обаче беше привлечено от пристигането на други двама пасажери. Видя мъж, облечен в черно като нотариус, нахлупил на главата си шапка с подвити краища, съвсем извехтяла и демоде. Висок и сух, той носеше дебели рогови очила с кръгли стъкла, опасно надвиснали над бледия му нос, вирнат комично. Въобще не бе нужно дълго да го преценява. Разбра, че всъщност ставаше въпрос за един от онези младежи, които — гонени от натрапчивата мисъл да изглеждат по-възрастни, отколкото са в действителност — проявяваха чудеса от изобретателност, за да прикрият своето лице, едва-що изтръгващо се от детството, под лакираната черупка на петдесетгодишен зрял господин. До гърдите си

той притискаше издута кърпа от марокен, изтъркана дотолкова, че прозираше, но на която името му бе избродирано със златисти букви: *Жорж-Юбер П. Дипломиран инженер. Нхк.*

Мърморещ носач остави в краката му сандъче, наподобяващо твърде армейските. То беше обозначено с големи надписи по етикета: *Навигационна компания — Алмоа. Хидрография на брегове. Географски изчисления. Морски и пристанищни карти.*

Звучеше му като реклама в каре от телефонен указател.

Някъде откъм бака две-три момиченца се изсмяха безсрамно. Инженерът се обърна, почувствал се неловко, впил пръсти в своята кожена чанта. Веднага след това на мостика се появи жена и Давид не успя да сдържи бодешите в стомаха си. Главата ѝ беше плътно увита в червена копринена кърпа, завързана според обичая на пиратите или циганките, и увенчаваше едно съвсем слабо тяло, по което костите изпъкваха при всяко движение. През процепа на вехто наметало с кирлива и изтъркана до блясък яка бяха загатнати формите на туловище, усукано от плетеница мускули и нерви, където гърдите се отличаваха с... пълното си отсъствие. Единствено кафеникавите кръгове на зърната, ненормално развити, позволяваха да се твърди, че тази гърд принадлежи наистина на зряла дама, а не на девойче, все още лишено от окосмяване. По някакъв странен контраст бедрата се извиваха подобно вретена от розова и стегната плът, подсецащи за дълги години езда или за сексуални двубои. Лицето ѝ бе хлътнало в гънката на нос, очертал се като острие на нож-вълнорез, съпроводен от две едва-едва оформени ноздри и миниатюрна уста с невидими устни. Звезда и едра въпросителна бяха щамповани върху гърба на наметалото, а пък малко по-надолу, изписано с готически букви, можеше да се прочете следното:

Клитония от Сиракуза. Египетско таро^[4]. Келтска пирамида. НАУЧНА ХИРОМАНТИЯ^[5].

За голямо учудване на Давид инженерът поздрави врачката с приветливост, каквато обикновено се проявява спрямо повисшестоящите в йерархията. Циганката отговори отегчено, леко кимна и се обърна към морския простор.

Ненадеен тласък разтърси плавателния съд и той се заклати върху своите релси. Давид веднага погледна към бреговата ивица. Впрегнати за корпуса на кораба, десетина коня го теглеха към морето.

Посинелият търбух стържеше по пътя си, бълвайки букети искри от едната и от другата страна на носа. На палубата момиченцата бяха запушили уши и се кривяха във физиономии, без да успеят да погрознеят. Грамадата набираше скорост. Отдолу въжетата за изтегляне бяха разхлабени. Замръзнали неподвижни, с навъсен поглед, сега животните наблюдаваха как край тях се изнизват дървените и стоманени хълбоци на този кораб без мачти, без платна и без витла, чийто вълнорез се носеше устремно към овлажнелите аплодисменти на първите талази от протегнати ръце.

Плавен трус им даде да разберат, че бяха напуснали брега. За част от секундата носът се залута в танц, подмамен от несигурна ръка, после множеството навлезе в ритъм и корпусът подхвана своето дълго придвижване по повърхността на дланите. Давид докосна с пръсти челото си — то цялото струеше в пот.

Капитан Орноз бе слязъл от юта. Приближаваше се към пътниците и ровеше в гъстата си брада. Младежът забеляза, че ситни парченца отлющена кожа изникваха изпод черните косми, за да се посипят върху жакета във вид на ефирен бял прашец.

— Ще ви разведа из кораба и ще ви покажа каютите — атакува ги той без предисловие. — Не се пъхайте в участъците, определени за маневриране, и всичко ще бъде наред. На палубата можете да се разхождате колкото си искате и по всяко време на денонощието, а раздаването на планктон става през портовете^[6] на форщевена^[7], от онези места, където някога са стояли топовете.

После Орноз се въоръжи с една димяща лампа и ги поведе към вътрешността на кораба. Коридорите упояваха с миризмата на пчелен восък, медните ръкохватки просветваха с кадифени отблясъци в полумрака. И колкото повече потъваха надолу, толкова по-отчетлив ставаше плясъкът на влажните длани. Беше като чели шум от някакво гигантско засмукване, като тропот от тичащи голи крака, втурнали се по хлъзгав тротоар, като бягство на тежко животно през калта на мочурище...

Никой не отрони дума. Давид потърси ръката на Сирс, но младата жена се намираще далече назад.

Забеляза, че без смущение тя детайлно изучаваше профила на инженера, докато същият със силно поруменяло лице, изглежда,

следеше подновените обяснения на капитана с внимание, близо до хипнотичния унес.

— Винаги оказва такова въздействие върху дамите — прошепна дрезгав глас в тила му. — Може би чувства необходимост от майчински грижи? Освен ако не е стремеж за превъзходство. Вие как мислите?

Циганката му беше проговорила, без да помръдне с устни. Давид зяпна, за частица от секундата застинал изумен.

— Хубав език имате — присмя се врачката, — сигурно е много сладък. Но не го показвайте на когото и да е, понеже някой може да ви го захапне.

Той отстъпи назад. Челюстите му бяха блокирали, скулите изведнъж се бяха възпламенили. Клитония продължаваше да стои в профил, огромното ѝ око блестеше като емайл. И на младежа му хрумна, че цветът на нейната кожа влизаше в идеална хармония с дъсчените обшивки. Някакъв глас прогърмя и го върна към действителността.

— Както виждате — мучеше капитан Орноз, — подът под краката ви вече не е дървен, ами керамичен. Намираме се на мястото, което сме свикнали да наричаме изолационна линия. Под настилката с плочи има амиант^[8]. Над нас носът на кораба, задната кула и различните палуби са от дъски, а пък отдолу, собствено казано, е корпусът от метал. Какъв е смисълът на подобно разпределение, ще ме запитате вие? Защо не единен, устойчив кораб, изграден от стомана от горе до долу, вместо този сложно монтиран плавателен съд, тоя хилядолистник, чиито сглобки се менят на всеки етаж? Е, добре, това е така, понеже корпусът представлява нашият най-сигурен начин за защита. Хайде, елате оттук, сега ще разберете...

Играеше си на гид, подготвяйки се бавно и умело, за да направи впечатление. Млъкваше, въртеше, очи, сменяше интонацията. Давид забеляза, че центърът на трюма бе зает от дупка, разтваряща се като голям люк към по-долно ниво. С тази приблизителна разлика, че капакът, целият отлят от чугун, повече напомняше за врата на фурна или на пещ в локомотив. Въглища, лопати и дърва бяха отрупани край стените на кораба.

— Мислех, че вече няма мотор в такива параходи — глупаво се обади инженерът. Клитония сподави ново изхилване.

— Тук не става въпрос за класическо котелно помещение — прихна капитанът. — Всъщност всичкото това гориво има за цел не да подхранва някакъв двигател, а да затопля корпуса на кораба като печка.

— Като печка ли?

— Да. Представете си, че джуджетата поради една или друга причина решат да скръстят ръце, че внезапно им хрумне да ни преобърнат или да ни оставят на място в заседнало положение, докато изчерпим провизиите си. Дори още по-просто — ритъмът на изтегляне на кораба намалее до крайност... Е, добре, тогава ще ни трябват само няколко лопати въглища, за да сгорещим корпуса, да превърнем кила в пареща плоскост, във врящ котел, в пещ, която те ще бързат да си прехвърлят от ръка на ръка, както се прави с нещо, току-що извадено от огъня, и от което човек гледа да се отърве час по-скоро...

— Хитро! — отбеляза инженерът с любознателен глас на учен. — Но така не рискуваме ли да пострадаме?

— В никакъв случай! Азбестът напълно изолира горните палуби. Корпусът може да бъде загрят до червено, без температурата във вашите каюти да се покачи и с градус. Хората, които работят на този етаж, точно затова са принудени да носят обувки с коркови или дървени подметки — за да избягнат промените в кръвоносните съдове, предизвиквани от отделяната чрез керамиката топлина. Така впоследствие се премахва и опасността от разширени вени.

Огледът беше приключил. В безпорядък пътниците се пръснаха. Единствено гувернантката и инженерът останаха още няколко мига с Орноз да получат някои допълнителни технически уточнения. В мижавата светлина, процеждаща се през страничните люкове, момиченцата изведнъж бяха придобили сериозно, може би заплашително изражение. Давид усети как погледът на най-голямото хищно разкъсва профила му, а после се впива между краката му. Когато обърна глава, сините очи, потънали в море от лунички, отвърнаха с иронични пламъчета. Презрителни и прегладнели.

Той се окопоти. Задушаваше се, натикан в този кошмарен ковчег, зад чиито стени вместо най-обикновено машинно отделение сега се криеше зала за изтезания, и то от най-ефикасните.

С нахлуването на светлината глъчката от разговорите се поднови. Капитанът набързо разпредели каютите. За голямо свое учудване Давид установи, че колежанките бяха настанени в трюм без никакви

удобства, в който висеше наниз от мръсни хамаци; останалите пътници бяха отпратени към занемарени номера, макар и обзаведени с всичко най-необходимо. Циганката и инженерът потънаха в една и съща стая, което пробуди подозренията на Сирс:

— Хм, не ми се стори да са заедно тия двамата!

Дали чисто и просто беше учудена? Зад въздишката ѝ младежът сякаш долови горчиви нотки на разочарование, примесено със злоба.

— Защо наблъскаха момиченцата в онзи вонящ трюм? — изрази той мисълта си на глас. — Толкова ли нямаше друго място?

— Те не са тръгнали на увеселително пътешествие, вече ти казах. Намират се на борда, за да работят, това е. Някъде да си виждал моряци да бъдат настанявани при пасажерите?

Резкият тон не допускаше никакво възражение. Давид се напъха в леглото си и се изтегна. Матракът беше твърд, чаршафите — грапави. Той затвори очи. Още щом стъпи на идеално излъсканата с восък палуба на кораба, някакво жлъчно, мъчително безпокойство бе почнало да го свива в стомаха. Чувството за задушаване го бе склещило в гърдите и натежаваше, посиняваше ноктите му, караше го да се задъхва. „Ще се случи нещо ужасно — каза си Давид, издърпвайки възглавницата под своя тил. — Нещо ужасно и непредотвратимо.“ Ала веднага пропъди това глупаво предчувствие. Съсредоточи се върху картините, които пробягваха под склопените му клепачи: погледа на Сирс, вперен в изчервяващото се лице на Жорж-Юбер; момиченцата и двусмисления балет на техните розови бедра и бели пликчета; острия, отсечен профил на циганката и алената ѝ кърпа, вързана като на корсар... „Хубав език имате, език като бадемово желе, всеки би пожелал да го ухапе!“ Не, не беше така... Бедрата с цвят на бадемово желе на девойчето със сините очи, розовият език... Червената кърпа, пламналите бузи на Жорж-Юбер и... Той се унесе в сън.

---

[1] Подводна част на плавателен съд. — Б. пр. ↑

[2] Машина за издърпване на въжета, котви и т. н. — Б. пр. ↑

[3] Ют се нарича задният участък на горната палуба, а бак — предният. — Б. пр. ↑

[4] Специални карти за гадаене. — Б. пр. ↑

- [5] Предсказване на бъдещето по формата и линиите на ръцете.
— Б. пр. ↑
- [6] Прорези в борда. — Б. пр. ↑
- [7] Носовата част на кораб. — Б. пр. ↑
- [8] Вид азбест. — Б. пр. ↑

На следващия ден времето се оказа мъгливо. Корабът се клатушкаше в мъхеста маса от калносиви надвиснали облаци, без пасажерите да усещат, че напредват. Капчици влага сълзяха по дъбовата настилка на палубата, размивайки равномерния блясък на идеално подредените дъски. Под обувките восъкът бе станал мазен като шупнала вакса. Давид изпитваше злорадо доволство да шляпа сред този гранив брилянтин. Беше почти студено. Струпали се в предната част на кораба, момиченцата имаха вид на послушници. Заети изцяло със събличането, те грижливо нагъваха дрехите си и дори не го удостоиха с поглед.

С леки, нервни кимвания гувернантката ги подтикваше да побързат. Влажната мъгла бе размекнала забрадката и престилката ѝ, накарала ги да заприличат на подгизнал картон. В момента малките разплитаха кокове и плитчини, отприщваха прилива на вълните от дълги коси по раменете си, настръхнали от студа. Плоските им гърди, тесните хълбоци, липсата на окосменост върху срамните места, които характеризираха повечето от тях, изтъкваха още по-настойчиво изключителната им младост. Единствено у най-голямото можеха да се видят две свенливо набъбнали гръдни жлези и едва набол мъх по горната част на бедрата.

Гувернантката спираше до всяко дете, прилепайки в долния край на лицето му мембрана от омекотена плът, която идеално закриваше устата.

— Сирачета — разнесе се гласът на капитана зад гърба на Давид.
— И имат отвратителен занаят...

— В какво ги пременя?

— Как в какво? В джуджета! Те са ловкини на бисери, не знаехте ли? Дегизира ги, за да могат да се смесят с тълпата пигмеи. Техният нисък ръст и омекотената плът, която скрива устите им, успяват да ги заблудят. Особено в такова време. Щом ги спуснем, ще засилим мъглата с димни вещества. Опасността обаче си остава голяма. Ще

видите, че в края на пътуването ще сме загубили половината от тях! Всеки път се повтаря едно и също...

— Но защо момиченца?

— Мъжкарчетата са по-малко доверчиви. После, момичетата са по-бързи, по-пъргави от момчетата. Истински змиорки! Ето вижте, сега ще се гмурнат! Една ловкиня ви маха! Гледай ти, та това е сладката Тереза, познавате ли я?

Давид с мъка преглътна. Девойчето с луничките стоеше неподвижно и голо върху защитния заслон на палубата. Стегнатата му талия караше закръгления детски корем да изпъква още повече. То впи поглед в очите на младежа и се изви в пирует на балерина, съзнателно спомогнала за своя неуспех. Искрящият син взор бе натежал от предизвикателство. Ръката на капитана стисна Давид за китката.

— Не се оставяйте да ви оплетат, приятелю. Тези дечица мечтаят само за това как да бъдат осиновени, за да се измъкнат от закона, който ги принуждава да работят по такъв начин. Иначе в техните торби има немалко фокуси!

Младият човек поклати глава, без действително да разбере смисъла на предупреждението. На бака Тереза бе започнала да се спуска...

Момиченцето пъкна дясното си ходило в желязното стреме в края на въжето, кабелът веднага проскърца по лошо смазания скрипец. Макаратата се развърташе. Всеки път беше едно и също. Стиснала с ръце плитката усукани стоманени нишки, Тереза потрепера. Над главата ѝ защитният заслон се отдалечаваше, раздипляйки се в мъглата. Тя изненада лицето на мадроазел, надвесило се над празното — в забрадка, намачкана като стара визитна картичка, и със студени очи на риба, мъртва риба.

Сега вече мъжът, който стоеше до капитана, не можеше да я види. Запита се само дали беше успял да я забележи. Стори ѝ се толкова непохватен, толкова отнесен. Поразил я бе най-вече погледът му — поглед, изхабен от живота, мрачен, посърнал. Поглед на старец. А въпреки всичко имаше съвсем младежки вид... Детето повдигна рамене, замалко не изгуби равновесие и заплашително се олюля в края на спускащото се въже.

„Няма никакъв смисъл да намигаш на младите — обичаше да повтаря Патриция, — младите никога не осиновяват. Само на старчоците може да се разчита, което е твърде жалко!“

Тереза напрегна раменните си мускули. С редиците си потъмнели пирони бордът на кораба се изнизваше на един метър пред нея. Мъглата ставаше все по-гъста — след няколко секунди хората от екипажа щяха да откrehнат страничните люкове и да изстрелят димните патрони, превръщайки я в грахово пюре. Тя се помъчи да преглътне буцата от необясним страх, запречила се в гърлото ѝ, разтърси коси върху тила си. Русолявите кичури закачливо я погъделичкаха по лопатките. Не беше неприятно като усещане. За да пропъди тревогата, започна да рецитира наум песничката на спускането — поредица от куплети без начало и без край, чиито брой, вече достатъчно голям, всяка седмица момичетата допълваха с още.

*Бързай, бързай, лодчице от злато,
гмурни се във водите на това блато.*

*И гледай как със страха да се справиш,
защото иначе ще се удавиш...*

Думите танцуваха в пустото съзнание на Тереза като заклинания без никакъв смисъл. Изолационната линия вече се намираше доста нагоре, пръстите на краката ѝ леко допираха търбуха от искрящо желязо на корпуса. Непроницаема бяла пяна изведнъж се разсъска и зашумя под нейните пети. И веднага лютивата миризма на димките я прониза в гърлото, сякаш неприятен дъх от цигара черен тютюн. Отворила широко очи, тя се потопи в непрогледната мъгла с чувството, че пропада в небитието. Голото ѝ ходило докосна нечий череп, отблъсна се бързо назад с хълбоци, сетне скочи напосоки в онова, което се надяваше, че е празно пространство. Сега бе решаващият момент! Можеше да е направила неточна преценка и да се стовари директно върху някое джудже, чиито ръце щяха да се сключат около нея, да я смажат; можеше да е... Наташа беше загинала по този начин, приземявайки се върху раменете на пигмей, който веднага я бе удушил. Поне това разправяше мадмоазел. Самата Тереза се питаше откъде бавачката получава такава информация, след като изкуствената мъгла премахваше всякаква видимост на трийсет сантиметра! Но беше по-добре да не се оспорва явно авторитетът на гувернантките, ако не искаш молбата ти за осиновяване да потъне надълбоко сред купчината от досиета на чакащи...

За частица от секундата тя разбра какво е агония, после краката ѝ затънаха в тинята на дъното с необичаен шум сякаш от звучна целувка. Изправи се. Човешката гора не потрепера. Бе се приземила между две джуджета с мускулести хипертрофирани туловища. В момента техните клепачи бяха затворени, както винаги ставаше при мъгливо време. Цялата дейност на ловкините на бисери се уповаваше на тази най-незначителна подробност: гномовете не можеха да понасят парцалите мъгла, които дразнеха очите им и предизвикваха у тях ужасни кризи на конюнктивит. За да избягнат временно тоя тормоз, те продължаваха работата си слепешком, опипом, улавяха празното с едрите си ръце, протегнати над главите им, и изблъскваха напред сантиметър по сантиметър огромните корабни корпуси, чиято сянка ежедневно ги покриваше.

Тереза започна да се придвижва, като заобикаляше отстрани. Стараеше се да прави колкото е възможно по-малко вълнение в тинята, стягаща я за глезените. Впрочем убеждението, че джуджетата никога не се движеха, бе погрешно. Макар и да бяха така потопени, ходилата им въобще не представляваха вечно сраснали се корени, а шпакли, учудващо широки, напомнящи гумените плавници, използвани от подводничарите. Когато се наложеше, тези нозе знаеха как да стъпват ритмично в калта, изхвърляйки големи меки плисъци със зловонни миризми. Въпреки студа Тереза чувстваше, че потта на вади се стича по слепоочията и върху носа ѝ. Провери дали омекотената мембрана, скриваща нейната уста, прилепва добре за брадичката. Това беше единствената ѝ маскировка, единствената измама, която можеше да противопостави на неприятеля, ако някой пигмей внезапно отвореше очи. Ниският ръст и привидната липса на устни щяха да заблуждават четири или пет секунди — повече не ѝ трябваша, за да избяга. Поне така обичаше да повтаря мадмоазел. Катрин, Вирджиния и Изабел, които никога не се бяха върнали, вероятно мислеха другояче високо там горе, в рая на ловкините на бисери!

Напредваше с изключителна предпазливост, гледаше да не се отдалечава много от кораба и да не навлиза в зона, където мъглата, не чак толкова гъста, нямаше да я закриля със същата сигурност. Диханието на джуджетата милваше кожата ѝ подобно топъл полъх с ухание на йод. Залутала се в тълпата на недораслите хора, тя вече не усещаше студ. Бе загубила представа за времето, сякаш часове наред се промъкваше сред голи тела. Край нея гърдите се издуваха в ритъм и смесени въздишки разливаха шум като от прибой върху каменист плаж. Овладя се. Не беше сега моментът да потъва в мечтания. Ако се върнеше без улов, мадмоазел щеше да я лиши от храна чак до следващия ден. Може би дори щяха да ѝ конфискуват хамака или да я наложат здравата няколко пъти с каиша по дупето — най-вероятно това ще бъде матрос с почервеняло лице и с панталон, издул се силно отпред, както обикновено. Подскочи от отвращение само като си го помисли и продължи да дебне, оглеждайки с нараснала бдителност телата наоколо. Машинално пръстите ѝ пробягаха по тила в търсене на механизма изкоренител, прикрепен на тънък найлонов нашийник, който дългите ѝ кичури скриваха от чуждите погледи. Изкоренителят бе малък по обем уред, чийто външен вид в общи линии напомняше

фенерче. Достатъчно бе да го долепи до кожата и да натисне бутона. Диафрагма, подобна на ирис, начаса се затваряше — диафрагма, състояща се от множество ужасно наточени остриета. На този стадий от операцията момичетата трябваше да действат бързо, твърде бързо, ако не искаха да се присъединят към Катрин, Вирджиния и Изабел...

В момента, когато започна да се обезсърчава, девойчето най-сетне намери онова, за което беше дошло. Мъничка топчица плът върху бедрото на едно джудже; сферичен израстък, разположен точно над възлестото капаче на коляното, усукал се като главина на лоза. Киста, а може би брадавица. Бисер! Тереза затаи дъх. От няколко години бяха открили, че под тънък пласт съединителна тъкан папиломите^[1] на джуджетата укриваха бисери с несравним блясък. Всяка брадавица притежаваше своята седефена костилчица, всяка кожна аномалия — своята преливаща в цвят и лъскава като сатен сълзица. Както навремето мидите, така сега пигмеите предлагаха несметни съкровища; скъпоценни камъни, родени от болестта; тумори, които бижутерите препродаваха на баснословни цени. „Цялото изкуство се състои в това да имате изненадващ и мълниеносен удар!“ — често повтаряше мадроазел. Да, сериозен, неочакван и бърз удар, защото за разлика от мидите джуджетата умееха да се защитават и много несръчни ловкини на бисери се бяха оказвали с пречупени вратове от шибване, нанесено им с опакото на китката, или с разбит череп, пронизан от лакът, ужасяващо точен.

Тереза едва успя да си поеме дъх. Сетне внимателно прецени движенията, които трябваше да направи в следващите пет секунди, и ги подложи на кратка репетиция. Брадавицата върху коляното на мъжа я хипнотизираше. Тя освободи изкоренителя и го намести в дясната си длан, докато левият ѝ показалец опипваше стоманения шплинт^[2], подаващ се любопитно над противоположното ѝ рамо. С крака издълба тинята, подсигурявайки своята стойка. Всичко щеше да стане за миг — едно безупречно синхронизирано последователно движение, един грациозен балет, изпипан старателно до съвършенство, — но и най-малкото нещо можеше да го провали.

За да не предизвиква съдбата, тя изреди наум имената на Катрин, Вирджиния и Изабел, после стрелна ръката си напред. Изкоренителят се вклини в бедрото на пигмея точно в момента, в който Тереза натисна бутона. Ирисът тутакси склучи в кръг наточените като

бръснач остриета, отрязвайки отведнъж израстъка плът, който бе засмукан от маркучето на уреда. Джуджето се сгърчи от болка, ала ловкинята вече беше измъкнала шплинта над рамото си. Веднага слоят омекотена кожа, покриващ гърба ѝ от тила до хълбоците, започна да се издува като балон под въздействието на касетата с хелий, прилепена под мишницата на малката. Тя усети как едната ръка на жертвата ѝ я опипа за прасеца, но бе много късно — вече се носеше над вкоренената тълпа, на десет метра над талазите размахани юмруци. Концерт от викове се разнесе от кораба, поздравявайки нейното излитане. На палубата момиченцата тропаха радостно с крака, съвсем явно пренебрегнавши призивите на мадмоазел.

Тереза опита да се усмихне, ала потта я заслепяваше. Толкова се страхуваше, че за миг ѝ се стори, че ще се напишка в гащичките си пред всички, после кризата отмина и девойчето пак размърда нозе, отблъсквайки се към парахода. Повече за нищо не трябваше да мисли, и особено за Клотилд, чийто спасителен балон бе изгърмал малко преди тя да достигне защитния заслон на кораба — беше я изпуснал право в Морето на джуджетата, които за някакви си три минути жива я бяха накъсали на парчета. Изкуствената мъгла се раздираше и изтъняваше, разкривайки океана от черепи и длани. По корпуса барабаняха пръсти, като пораждаха отгласи, достойни за брожение в катедрала. Тереза се носеше плавно нагоре; озовала се над палубата, тя отново дръпна шплинта, за да освободи подемния газ.

„Ако клапата не се отвори, ще заприличам на пълна глупачка!“ — помисли си с неискрено въодушевление. За щастие мехурът спадна с желаната скорост и спусна момиченцето върху бака — на същото място, откъдето бе тръгнало. С бързо движение бавачката издърпа изкоренителя, увери се в съдържанието му. Тънка усмивка нагъна пожълтялото ѝ лице.

— Добра работа сте свършила, Тереза, можете да се обличате!

Детето не каза нищо в отговор, беше заето да изтръгва прилепващия балон, впил се в гърба му като чудовищен увиснал пашкул.

— Искаш ли да ти помогна? — запита Давид, който се приближи.

Ловкинята вдигна глава. Той я гледаше с очи на старец. Сега вече бе сигурна в това, но не успя да прецени дали разкритието я

отчайваше или успокояваше.

— Не е за отказване! — отвърна възкисело. — Имам чувството, че съм се превърнала в сиамски близник на употребявана дъвка.

Давид приклепна. *Ставите му изпукаха* и този звук го изпълни с необяснимо мъчително безпокойство.

---

[1] Образування на доброкачествен тумор. — Б. пр. ↑

[2] Съединителен елемент с формата на стъбълце. — Б. ред. ↑

Издърпала чаршафа до пъпа си, Клитония пушеше, опряла гръб в твърдата корабна възглавница. Студената влага лакомо щипеше кафявите кръгове на гърдите ѝ, караше момчешките ѝ зърна да настръхват. От време на време тя хвърляше бърз поглед през илюминатора, чието стъкло, пълно с мехурчета и дефекти, придаваше на нещата причудливо, сгърчено подобие. Жорж-Юбер се бе свил в най-тъмния ъгъл на каютата. Множество футляри за компаси, числови таблици, две или три сметачни линии бяха осеяли завивката му. Железният сандък с принадлежности на Географската компания от Алмоа зееше отворен в средата на помещението и позволяваше да се видят купища морски карти, навити в своите кожени калъфи, донякъде овехтели. Гласът на Клитония хъхреше. Дрезгав, раздиран от злоупотребата с черен тютюн, той връхлиташе върху младежа като люлка със странно агресивни проскърцвания. Вече на няколко пъти ученият беше пробвал да се изплъзне, потапяйки се в разни цифри и графики, но думите на циганката не зачитаха опитите му за измъкване, впиваха се сякаш абсциса и ордината, нарушаваха трасирания план на кривите, елипсите и синусоидите. Наложило му се бе да отблъсне своите пособия като победен заклинател, който изоставя маслата и стъклениците си. Оттогава слушаше, поклащайки глупаво глава напред-назад, втренчил безсрамен поглед в набъбналите зърна, големи колкото първата става на малкото му пръстче.

— Щом ще си сътрудничим, по-добре е да сте в течение на трудностите, с които рискуваме да се сблъскаме — говореше циганката. — Класическата хиромантия е неприложима върху онова, което ви интересува. В действителност джуджетата притежават длани, чиито линии са подредени по изключително оригинална схема. Техните ръце нямат нищо общо с нашите собствени, повярвайте ми. Така че който и да се опита да разгадае по тях бъдещето, уповавайки се на обичайните методи, би допуснал невероятно груби грешки в тълкуването. Там е работата, че Абсолон дьо Шираз през 1896 година нахвърли основите на теорията за пермутациите и доказа по

неоспорим начин, че тъкмо линията на живота при джуджетата не следва изкривеността в основата на палеца, а набраздява дланта в диагонал, преди да завърши с делта. Разчитането на тази делта е между впрочем твърде деликатно. Имаме две теории в наличност: пълното предопределение и субективното предопределение...

Можеше с часове да говори, без да се умори, без да се изтощи, надсмивайки се над объркания вид на своята жертва, на клюмащата глава на Жорж-Юбер, замаян от трептенията на гласните й струни в необичайно глух регистър. Тя го гледаше как се унася в съня като змия, натежала от музика. Сякаш следваше хаотичните вълнения на разсъдъка му — блуждения на крива, все по-затихваща, обречена да се изгуби сред синия лабиринт на милиметровата хартия. Ала в момента, в който най-малко очакваше това да се случи, той отново се овладя, издърпа полите на черната си жилетка и се надигна.

— Кога смятате, че ще можете да започнете? — атакува я с неукрепнал глас. — Моята компания ви изплати солиден аванс, така че и дума да не става за някакво бавене. Най-късно след петнайсет дни аз трябва да изпратя първата скица, за да се види дали проектът е жизнеспособен.

Клитония размаза цигарата си в средата на илюминатора от сиво стъкло.

— Утре — рече. — Веднага щом мъглата се разпръсне. Но ловкините на бисери ще усложнят задачата ни, съществува опасност те да поддържат враждебността на джуджетата, даже и да я увеличат. Не бих се учудила, ако всичкото това свърши с чудничка буря. В края на краищата що за идея беше да се качваме на борда заедно с тези живи дяволчета? Не можеше ли вашата компания да наеме кораба само за нас?

Инженерът се размърда, почувствал се неудобно.

— Дирекцията не искаше да пробужда съмнения, Дори капитанът не знае защо сме тук. Ще го уведомя за това в деня, когато започнем работа. Имам за този случай едно писмо и чек, които би трябвало да привлекат благоразположението му...

Циганката явно се прозя, административните подробности не я интересуваха. От известно време си мислеше за мъжа с тъжните очи. За розовия му език, който така й се щеше да захапе, да насочи между бедрата си, за...

— Успяхте ли да говорите с онова момиче, дето ви гали с поглед тъй, сякаш мечтае да ви погълне? — подхвърли тя рязко, прекършвайки вдъхновението на Жорж-Юбер към организационните въпроси.

Той се изчерви и трябваше да се изкашля, за да прочисти гласа си.

— Да, доколкото можах да разбера, те са поклонници. Поклонници, тръгнали на път за Хомакайдо. Нищо сериозно, което да прикове вниманието на конкурентите ни.

— Искате да кажете — нищо, което да навлече гнева на Пазителите на Словото! — възрази Клитония с прокобен вид.

Тя издърпа чаршафа под брадичката си. Цялото ѝ въодушевление се бе изпарило.

С нервен поглед гувернантката провери дали е съвсем сама на твиндека^[1]. Празните хамаци поклащаха своите торби от пропит с урина чул като равномерно подредени пашкули. Отново спуснатите странични люкове затрудняваха притока на свеж въздух и атмосферата в трюма беше натежала, витаеше мирис на пот, на неизмили се хубаво момиченца и на мръсно бельо. Мадмоазел се отпусна върху някакъв корабен сандък с медни закопчалки. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ, дишането ѝ бе учестено, а гънката между гърдите и вътрешната част на бедрата бяха полепнали в пот. Развърза несръчно колосаната забрадка, разкопча блузата си до пъпа. Смяташе от подмишниците веднага я лъхна в ноздрите. Загреба малко вода в едно канче, наплиска се отстриани. Би дала всичко, за да се излегне гола в някой хамак и да се унесе в сън, лениво поклащана от ритъма на движението. Ала това бе мечта, съвсем обикновена мечта, която палавите дяволчета никога нямаше да ѝ позволят да осъществи. Къде ли бяха сега? Сигурно на бака — да си шушукат и да се подхилват глупаво, гледайки втренчено мъжете между краката. Тереза беше най-черното дяволче. Истински бацил на метежа, който рано или късно щеше да разбушува силните страсти. Мадмоазел често се бе опитвала да я приласкае, да я похвали за забележителните ѝ умения на ловкиня, но малката винаги я беше изглеждала студено в очите, преди да се сопне: „Намерете си друга любимка!“

Получаваше се глупаво. Толкова глупаво! И на всичкото отгоре умираха от горещина...

Щеше да ѝ се наложи да направи рапорт, за сетен път да изрежда имена, да сигнализира за оформящите се съюзи, за любовните съперничества, които внасяха смут в работата на групата... Усещаше се зле, бе твърде изморена. Някакво лошо предчувствие не ѝ даваше мира още от началото на пътуването. Безпокояха я всичките тези хора наоколо: циганката и инженерът — нелогична и съзаклятническа двойка; тъжният мъж, от когото въпреки привидната му младост лъхаше на износено. И неговата спътница — красива и твърда като

диамант, великолепна машинка с нежна кожа, която сякаш не изгаряше от чувства... Капитанът — присмехулник и отявлен коцкар, зажаднял за малки момичета. Тя въздъхна. Събра смелост, стана и отвори сандъка с ключа, който носеше на врата си, наведе се над бурканите. Кистите бяха започнали да ги изпълват като ужасни дребни плодове, черешки от съсухрена ципа, чиито костилки скоро щяха да бъдат сгрени от допира на най-деликатните шии. Мадмоазел ги преброи с поглед, провери похлупаците, слепени с печати от восък. И сега Тереза се бе оказала най-добрата: пет трофея срещу три на Елизабет и два на Мариана. Но почваше да се издължава, след една година ръстът ѝ щеше значително да надвиши този на джуджетата. Е, тогава — край на ловните походи! Край на пътуванията, привилегиите... Щеше да дочака своето пълнолетие сред четирите стени на сиропиталището — с метла и парцал в ръка. Край на живота на звезда! Такова бе решението на директорките! Дотук с дребните подаръчета: дантелени гащички, бродирани кърпички, лакомства... На свой ред тя трябваше да се научи как се става прислужница, и то съвсем незначителна; слугиня за най-черната работа; миячката, която ругаеха, биеха. До двайсетата си година Тереза щеше да стиска зъби, да преглъща бликащото възмущение. Освен ако... Освен ако някой не я осиноवेशе, което бе малко вероятно. Формалностите бяха толкова усложнени, че обезсърчаваха дори хората с най-добри намерения. Институцията знаеше как да защитава собствените си питомци.

За миг бавачката се замисли над този странен парадокс: в задушавания свят на сиропиталището пубертетът, който далеч не означаваше разцвет, съответстваше най-често на йерархичния упадък на обитателките в пансиона; Близко тринайсетгодишни, четиринайсет максимум, момиченцата окончателно биваха изтегляни от активна служба. От този момент всяка надежда да блестят като звезди се погребваше в миналото. Някои много трудно го изживяваха — бе имало няколко случая на самоубийство. Трябваше да се признае, че ловкините въобще не щадяха своите по-големи сестри или „слугинчетата“, както обичаха да ги наричат. Присмиваха се на техния ръст, на гърдите им. Разбрали, че вече менструират, те ги засипваха с подигравки, подсмърчаха и сумтяха с отвращение, когато другите минаваха край тях, забавлявайки се да изхвърлят запасите им от тампони и дамски превръзки през прозорците. Прякорите тук се

движеха в цялата гама на безсрамието, бичувайки основните прояви на женствеността в пълния ѝ разцвет. Така те с безразличие биваха окачествявани като *дойни крави, едрогърдести, коремокосмати, тампоните на мама, течението на мама...*

Нито едно момиченце не искаше да порасне. Тяхното единствено желание се състоеше в това — да се задържат колкото е възможно по-дълго в границите на златната възраст, простираща се около десетата година. Извън тези рамки над главите им надвисваше сянката на залеза, на упадъка. Впрочем малцина, изглежда, осъзнаваха, че няма да се изплъзнат от юношеството, че недостатъците, които сега заклемяваха у своите по-големи посестрими, скоро щяха да станат и техни. Има ли нещо учудващо в това? Не виждаме ли всеки ден тийнейджъри да се присмиват на ония трийсетгодишни „старци“, в които според тях изкрystalизира най-грозното от старческата немощ? Сякаш същата тази немощ изобщо не ги заплашваше в близко бъдеще.

Мадмоазел пое дълбоко дъх и затвори сандъка. От време на време се улавяше в страх да не би Тереза да направи някое отчаяно движение — някой от онези нейни пируети с преобръщане, дете неизбежно водеха до среща със смъртта. Ловкинята напълно осъзнаваше грозящата я опасност, промените в своето тяло, както и толкова други черни предзнаменования, предсказващи фаталния разрив. Естествено ниска на ръст, тя все още успяваше да всее заблуда сред стълпилите се джуджета, но докога? И колко ли месеца оставаха, преди главата ѝ да надвиши с много сантиметри черепите на гномовете?

Гувернантката закопча блузата, оправи забрадката. Да, налагаше се да внимава с Тереза, не трябваше да ѝ позволява да стига до гибелно зло.

Господи, колко лошо се очертаваше това пътуване!

---

[1] Пространството между двете палуби на кораб. — Б. п.р. ↑

Клитония се беше облегнала върху бонпреса^[1], който матросите издигнаха едва на един метър над носовата фигура: сирена с розовееща гръд, напомняща за гланца на някои сладкиши, и с опашка, следваща извивките на вълнореза. Изпънала се така, врачката сякаш се съчетаваше с кораба, а плясъците на дланите по корпуса достигаха до нея чрез фибрите на дървото, омекотени от разстоянието. Струваше ѝ се, че като лекар, долепил ухо до туптящите гърди на болен, тя преслушва морето. Неочаквано гласът на Жорж-Юбер се извиси в свенлив протест, бързо погълнат от вятъра:

— Клитония! Внимавайте, умолявам ви! Можете да паднете!

Циганката дори не благоволи да присвие рамене. Досуц като изгаряне от слънчев удар, погледът на Давид я пареше в тила. Знаеше, че му е достатъчно да извърти глава на четирийсет и пет градуса, за да я види — беше се облакът на защитния заслон и барабанеше с пръсти някакъв военен марш по планшира. Добра професионалистка, тя веднага бе открила у него онази отличителна черта на стеснителните и затворени в себе си личности: преимуществото на лявата ръка над дясната във всички жестове от подсъзнателната дейност. Това беше лоша поличба, защото лявата ръка символизираше предопределението и тежката съдба, в противовес на дясната, която изразяваше неограничената свободна воля, възможността да се въздейства върху хода на нещата и оттам да се видоизменя бъдещето. Пъхнал десницата си в джоба, а с другата постоянно в движение, Давид демонстрираше всички признаци на човек, осъден да понесе злата участ като пасивна жертва, като създание, люшкано безспир от теченията.

Предната вечер, докато бяха бърбили двамата, наблюдавайки залеза, той бе отказал да ѝ покаже дланите си. Типологията на Хипократ без колебание го нареждаше сред мнозинството на холериците: сух и слаб, свръхчувствителен, с високо чело, издаващо голяма интелигентност. По всяка вероятност ръката му беше меркуриева, подсецаща за съвсем явно предразположение към

невроза. В даден момент от разговора Давид бе протегнал пръст към брега и тренираното око на Клитония успя да зърне необичаен знак в линията на живота — солиден „остров“, подчертаващ заобленостите на венериния хълм, един вид щедра бримка, разтеглила се като празни скоби, от които бяха изтекли петдесет-седемдесет години. Този човек щеше да преживее дълъг период на уединяване, на самота. Може би престой в затвор, освен ако не ставаше въпрос за някакво корабокрушение, което да го изхвърли на пустинен бряг, където да прекара половината от живота си, преди да дойдат и да го открият. За да получи по-голяма яснота, тя трябваше да направи подробен анализ и на другите линии — тези на разума и сърцето, ала нещо в очите на младежа бе възпряло устрема на циганката; съмнението ѝ се бе превърнало в усещане, че няма да му съобщи нищо ново, **КОЕТО ТОЙ ВЕЧЕ ДА НЕ ЗНАЕ...**

Колкото до Жорж-Юбер, географът упорито продължаваше да носи ръкавици, които сваляше едва преди да си легне. Можеше без усилия да си спести подобен маскарад, понеже към него Клитония изобщо не проявяваше любопитство. Сирс я интересуваше повече. Изпъкналите ѝ скули, финият и остър нос, устата, наляна с кръв, я правеха великолепна марсова ръка. Нямаше съмнение — тя бе дръзка, безразсъдно смела и вероятно не отстъпваше пред никакво насилие. Особено същество, създадено да командва. Не, нямаше да ѝ се довери.

Силен тласък я върна към действителността. Улавяйки бинокъла, висящ на единия ѝ хълбок, тя долепи гумените окуляри до очите си. Равнината от ръце сякаш избликна току пред лицето на Клитония. Фокусира набързо, като изреди наум поредицата от аномалии, с които скоро щеше да се сблъска. Болшинството джуджета имаха четен брой пръсти: по четири или по шест, и то съвсем еднакви, още повече че линиите, браздящи дланите им, притежаваха формата на концентрични кръгове, напомнящи мишена. Целият арсенал на класическата хиромантия се сриваше пред такова лукавство. И въпреки това тя трябваше да изиграе играта докрай. Ако успееше, Географската компания от Алмоа щеше да я отрупа със злато. Основната идея почиваше върху относително проста хипотеза: *да се предрече бъдещето на джуджетата означаваше да се предрече бъдещето на теченията, движещи морето от длани.* Океанът от пръсти, разделен на различни племена, би могъл да предложи не само познания за идни

събития — конфликти, съюзи, пренаселване, епидемии, поява на водачи на тиранични кланове или пък, напротив, предразположени към сговор, — но и да позволи съставянето на морска карта за трийсет години напред. Да се разчете бъдещето на всяко едно племе, значеше да се предскажат бурите, спокойните заливи, водовъртежите, опасните места, тихите провлаци; теченията, от които трябваше да се пазят или на които можеха да разчитат; коварните зони за моряците и тези, където корабите щяха да се отбиват в пълна сигурност, и...

Проектът бе амбициозен, защото не ставаше въпрос да се състави само хороскоп на океан с неговите вълнения ден за ден. Географската компания от Алмоа мечтаеше да издава голям алманах, описващ състоянието на водите всяка седмица, всеки месец, всяка година. Един справочник, сигурен и съвсем уникален, който да побира всички предвиждания, всички наблюдения, направени от циганката.

И понеже джуджетата оставаха безчувствени към атмосферните промени, хиромантията щеше да замести метеорологията, като разпростре своите прогнози за десетилетия напред! Клитония трябваше да работи методично. Предстоеше ѝ да разчертае океана на квадрати, сетне да изучи зоните му една след друга. Да разгадае поотделно дланите и с помощта на цялата тази информация да предскаже бързо колективното бъдеще на изследвания сектор. Да нахвърля първоначалните основи на датирана карта, да направи статистики, а после пак да започне отначало, но отивайки малко по-надалече... И така без отдих.

Тук някъде щеше да се включи Жорж-Юбер, за да поеме техническата част от операциите. Той щеше да допълни получените резултати, изхождайки от характерни мостри, да провери отново всички тълкования, всички отделни прогнози и да състави физиономията на тази или онази морска зона и нейните течения година по година. Огромната трудност се състоеше в преминаването от частното към общото, от индивидуалното към колективното. В два̀сет длани трябваше да се видят не два̀сет живота, ами един и това уникално тълкуване да бъде синтез на всички останали.

Клитония щеше да предсказва бъдещето на цели общества, а не на индивиди. Още отсега тя знаеше, че типологията на Хипократ ще ѝ бъде от голяма полза. Сангвиничните племена показваха висок брой на марсови ръце (квадратни, твърди, дебели) — те щяха да се впишат под

знака на насилието, на гнева и зоните им, без никакво съмнение, щяха да са буреносни. Венерините ръце, напротив, щяха да издават апатичните родове, отличаващи се с нехайство и леност — на картата тези области щяха да представляват тихите морета със съвсем спокойни заливи.

Ръката на Юпитер пък щеше да откроява силни и сигурни човешки вълни, племена, отворени за диалог и подчиняващи се на разума. Що се отнася до ръцете на Земята, те щяха да посочват близостта на джуджетата материалисти, чувствителни най-вече към храната, към трамбата и промените.

Сангвиниците, меланхолиците, холериците, флегматиците. Клитония трябваше да определи всички с техните предимства и недостатъци. Така на всяка океанска вълна щеше да бъде направен опис, тя щеше да бъде класифицирана с нейните точни характеристики: „Възможна поява на военен лидер в началото на 60-ото десетилетие, метежен вятър. Създаване на изключително размирнен сектор, отказващ всякакво сътрудничество. Да се избягва до 65-ото десетилетие!“

Или пък: „Наследствена болест на кръвта. Племя в процес на отслабване от 63-то до 68-о десетилетие. Многобройни сърдечни кризи. Анемии. Да не се наема за работа, рискове от засядане... Ще бъде отново плавателно през 71-во десетилетие!“

И още: „Сериозни раздори сред клана. Вътрешни про- и антиколаборационистки стълкновения, които ще продължат от 72-ро до 73-то десетилетие. Опасност от вихри и маелстрьоми през целия този период, а после се очаква помирител, чието влияние ще даде резултат през 75-ото десетилетие.“

Грандиозното изброяване щеше да разкрои подробно мрачните зони и благоприятните течения, да очертае облика на бъдещите лидери и на кризите, които трябваше да бъдат избягвани. Много скоро алманахът щеше да се превърне в безценно работно помагало за всеки капитан, благодарение на което можеше да се отложи някое опасно пътуване, без страх да се предприеме туристическо пътешествие под закрилата на море в период на покой или да се остане в пристанище по време на големи стълкновения.

Географската компания от Алмоа бързо щеше да натрупа състояние, както и Клитония от Сиракуза, по силата на закона за

скачените съдове. Ала докато стане това, тя трябваше да напряга очи през лещите на бинокъла и да рискува живота си в спускания на едно ниво с вълните, за да снема отпечатъци от ръцете, които ще разгадава. Всъщност последната част от тази програма вселяваше у нея истински ужас, но имаше ли начин да постъпи другояче? Жорж-Юбер, когото подобна вероятност също плашеше, бе подхвърлил идеята да работят, базирайки се на снимки, направени с помощта на мощен телеобектив. Клитония обаче беше сигурна, че и в най-добрия случай ще претърпят крах. Нито една снимка не можеше никога да предаде нежните очертания на хилядите следи, гравирани в плътта на дланите: линиите на живота, гривните, венериния пояс, символиката на децата, пътя на похотта, пръстените на Сатурн, на Аполон и Юпитер... Пък и всичките толкова приличаха на рани — плитки, дълбоки, веригообразни, разклонени, удвоени... Ами знаците! Добри или лоши: пентаграма, звезда, кръг, кръст, остров...

Не, тя чисто и просто трябваше да снее отпечатъците на восъчни или глинени плочки. Дълга върлина, снабдена в единия си край със съд, напълнен с полумека паста, разбира се, би свършил работата, ала съществуваше опасност да загуби равновесие или ненадейно да се озове издърпана надолу от някое сприхаво джудже.

Напъхалата в ръкавица ръка на Жорж-Юбер залепна за разголения ѝ прасец. Врачката подскочи — за първи път младежът си разрешаваше подобна фамили-арност. Атмосферата на промискуитет^[2], царяща на кораба, започваше да замайва главата му. Клитония отвори уста да го наругае, но той не ѝ даде време да проговори.

— Не оставайте прекалено дълго върху тая греда — взе да окайва с обичайния си глас на учен. — Опасявам се, че някой трус ще ви извади от равновесие. Позволете ми да ви вържа през кръста с въже, моята компания разчита извънредно много на резултата от този проект и никога няма да ми прости, че не съм се грижил достатъчно за вас...

Внимание ли беше това или повод? Тя не можа да разбере. Поизправи се, вдигна послушно ръце над главата, докато той привързваше хълбоците ѝ. Помисли си, че би ѝ харесало да усети топлината на дланите му върху корема си. Навярно те бяха меки и влажни. Длани под влиянието на Луната. Въздъхна.

Продължи своите наблюдения близо час, като се опитваше грубо да разгадае теченията, с които щяха да се сблъскат на следващия ден. Беше ѝ известно, че някои племена имаха навика да отклоняват наляво всяко нещо, минаващо в обсега на ръцете им, докато други, напротив, съвсем определено дърпаха надясно. Най-често религиозни подбуди обуславяха този мистичен избор, така че трябваше да се проникне в техния устав и порядък, да се изкарат наяве силата и предизвиканите от нея движения, та морето да се бразди в установени коридори без изненади. Ако имаше етнографски данни, те, разбира се, значително щяха да улеснят задачата ѝ. Но тъй като никой изследовател не се бе осмелил да стъпи в джунглата на джуджетата, такива хипотези бяха все още в сферата на доброто пожелание. Редките трудове, които бяха известни, се захранваха от описания, направени с далекоглед, а пък изводите, произтичащи от тях, поемаха най-вече по пътя на предположението. Загадките на един народ не се разбулват, когато той се изучава от самолет.

С рязък тласък на хълбоците тя се изправи. Дългото застояване на бонпреса бе докарало болки в страните и гърдите ѝ. Циганката се освободи от подсигурителното въже и с връхчетата на пръстите разтърка очите си.

Давид се приближи:

— Напредва ли вашата работа?

Клитония реши да се усмихне.

— Знаете ли, аз съм донякъде като мравка, която иска да изследва цялата повърхност на дирижабъл. И ми е нужен същият ентузиазъм или безразсъдство.

— Нима мислите да разчетете всичките тези длани?

— Да, а после да ги сумирам и синтезирам. Всяка ръка тук е частица от уникален пъзъл, разбирате ли? И аз трябва да знам в оформянето на каква рисунка участва тя.

По тила си Давид усети да пропълзява странна тръпка. Врачката повтаряше почти дума по дума една от теориите, която в продължение на двайсет години бе направлявала постъпките му на запален колекционер.

— Не смятате ли — запита той, — че у всеки индивид е заложен микрокосмосът на Голямото цяло, както всяка клетка носи в себе си генетичните съставки на тялото, в чието оформяне помага?

— Дланта е една клетка, а тълпата — едно тяло, това ли искате да кажете?

— Да, всяко същество може да бъде клонирано дори само от една клетка. Е, тогава не мислите ли, че образът на тълпата е изписан върху една-единствена ръка? И че историята на един народ би могла да се прочете в една детска длан?

— Може би... — въздъхна Клитония.

— Но в такъв случай излиза, че всеки елемент от пъзъла е същевременно и част, и цялост.

— Прекрасна идея, нали! Тогава има ли смисъл да се пристрастяваме и да довършваме окончателно мозайката, след като една-единствена частица от нея вече е сумата на всички останали...

— Дълго разсъждавах върху тия неща — прошепна Давид замечтано. — Да вземем например колекциите: необходимо ли е да се трупат предмети, или трябва да се отдели онова, което побира в своята същност всичко друго? И можем ли да си представим колекция, която да се сведе само до едничка вещ, но тя да включва в себе си цялата вселена?

— Да, при условие, че притежаваме определената вещ.

Лицето на младежа се сви.

— Ох, точно тук се крие болката! — извика той с такава сдържана ярост, че циганката се учуди. — Ние винаги се съмняваме в нашия избор, а съмнението води до натрупване. Изобилието е смърт за запаления колекционер. Колкото повече нараства броят, толкова по-вероятно става съществуването на несъвършени клетки, това е статистически закон. Увеличавайки, човек все по-явно рискува да унищожи единството. Би трябвало...

Давид млъкна, осъзнал, че се е оставил да бъде подведен от стари зли духове. Ала днес поведението на хиромантката бе тъй сходно с неговото. С присвити клепащи Клитония го наблюдаваше.

— Изглеждате твърде млад, за да сте работили така, обзет от натрапчивата мисъл за натрупване — отбеляза тя с тон, привидно безразличен. — Все още ли не искате да ми покажете дланите си?

— Не. Това са длани на измамник. Съдържанието им се е изчерпало. Освен ако не се върнем в първоначално положение, както става в колективните спортове. Чували ли сте за подобна възможност?

— Не мисля. Човек не мами със своята ръка. А ако сте го правили, то тази измама отдавна е била записана там.

Давид напъха стиснатите си юмруци в джобовете.

— Не си хабете очите напразно — произнесе с леко агресивен тон, — запазете знанията си за океана. Струва ми се, че вашата сметачна машина изгаря от нетърпение.

И действително, вече пет минути Жорж-Юбер танцуваше от крак на крак. С едва загатнат поздрав Клитония отиде при него. Вятърът се усиливаше, тя пое към твиндека, за да подготви първите няколко восъчни плочки. На другия ден сериозната работа наистина щеше да започне.

В коридора я блъсна ловкинята Тереза, която не ѝ се извини.

---

[1] Предна мачта. — Б. пр. ↑

[2] Пълна свобода на сексуалните връзки. — Б. ред. ↑

Тереза току-що беше седнала до Сирс. От три дни насам това бе станало нещо като ритуал. Сирс се появяваше на палубата, качваше се на юта, а после заемаше поза лотос, обгръщайки така с поглед и морето, и кораба. Малката веднага изникваше от най-близкото помещение и идваше да се настани върху хлъзгавия под, лявото ѝ коляно докосваше дясното на младата жена. Часове наред те оставаха тъй, без да проронят нито дума, и наблюдаваха работата на циганката. Възседнала гарела^[1] на бонпреса, тя се опитваше, доколкото може, с помощта на восъчните плочки да сменя отпечатъци от ръцете. Сетне инженерът ги подреждаше методично в голям железен сандък. Тереза се изкикоти. Вятърът от открито море разрошваше кока и надигаше плисираната ѝ пола над гладките, нервно потръпващи бедра. Гледан в профил, нейният нос изглеждаше син, почти прозрачен, върху който слънцето лумваше в тъмнорозов блясък.

— Защо се смееш? — запита Сирс, без да помръдва с устни.

Момиченцето наведе глава като птиче, което се мъчи да определи мястото, откъдето се е разнесъл звукът.

— Не забеляза ли, че всеки на този кораб нещо пресмята? — отвърна то с язвителен, донякъде предизвикателен глас. — Врачката брои ръцете, инженерът постоянно жонглира със сметачната линейка, мадмоазел рови бисерите. Сирачетата пък очакват реда си за гмуркане и отмятат дните, надявайки се, че този път експедицията ще мине без злополуки...

— Ами ти? — прекъсна я младата дама.

— Аз ли? И аз като останалите броя. Опитвам се да преценя, да изчисля с какво време разполагам, преди да съм станала миячка, преди да съм се научила да живея с парцал в ръка.

— Какво говорят за това твоите приятелки?

— Присмиват се. Знаят добре, че царуването ми е към края си. След една година ще ме заплюват по ъглите па коридорите. Аз вече не съм от тяхната дружина, преча им, не ги интересувам повече. Впрочем на този кораб не будя интерес у никого освен у мадмоазел, която брои

кистите, и у капитана, който през цялото време дебне пликчетата ми с бинокъла. Е, ами ти? А Давид? Вие двамата не събирате ли нещо?

Върху устните на Сирс се изписа студена усмивка.

— В един период от живота си Давид много е събирал. Струва ми се, че това сега въобще не го изкушава. Що се отнася до мен...

Тя млъкна и отново се загледа в Клитония, изправила се на носа на кораба с върлината за отпечатъци, надигната като харпун.

— В крайна сметка ще се прекатури! — подсвирна Тереза. — На всичкото отгоре ядосва джуджетата, а ние ще оперем пешкира. Още не е станала никаква злополука и тя сигурно си мисли, че нещата вървят по мед и масло!

— Всички ли пигмеи са толкоз опасни?

— Не, има племена, които искат само да живеят в сговор с морските компании, убедена съм в това. Но при положение, че уловът на бисери престане.

— Защо?

— Твърдят, че отскубването на брадавиците ги погубвало. Галопираща метастаза^[2]. Ускорено ракообразуване, ако щеш. С това се обяснява яростта им, когато бъдат изненадани. Докато ловът съществува, отношенията между моряци и джуджета ще останат натровени. Ала кой на континента би се съгласил да се откаже от такова богатство? Никой, особено сиропиталището, за което скъпоценните кисти са единственият източник на — доходи. — Наблюдавала ли си ги? Как живеят?

— Говори се, че били телепати, обаче не е вярно. Контактуват помежду си с жестове, описвайки с пръст знаци по кожата на своя събеседник. Докоснатите области определят мислите, които искат да изразят. Но като цяло общуват твърде малко, животът им е вегетативен. Вероятно поради недоимъка на хранителни сокове в тинестите дъна.

— А възпроизводството им?

Бузите на Тереза леко поруменяха:

— Те са устойчиви. Искам да кажа, че обикновено стигат до много дълбока старост — до сто и петдесет или двеста години. И оплождат жена едва когато някой от клана умре. Детето, което тогава се ражда, само за шест месеца става голямо. Така техният брой никога не се променя. Не ги заплашва опасността да пренаселят своята територия и да се пръснат по бреговете на реката и отвъд тях. Моралът

им се базира па изкуплението на първородния грях, това им помага да понасят работата на лодкари, която им налагат. Пигмеите не са недодялани същества, както някои се опитват да ни втълпят, но е много трудно да се докаже...

Тя направи пауза, обхождайки с поглед морето от разстлани се длани.

— Те са досущ като паветата на един град — замечта на глас. — Розови павета, върху които е гравирана съдбата на жителите му. И като си помислиш, че бъдещето на този кораб може би е изписано върху теченията, дето го носят... Чудно, не намираш ли? Веднъж сънувах, че плувам. Бях съвсем гола и по щормтрапа слязох до самите вълни, там се отпуснах по корем върху протегнатите длани и се зарях, докато джуджетата ме прехвърляха от ръка на ръка. Пръстите ме докосваха като нежна милувка, увеличаха ме в открито море без никакво-усилие от моя страна. Плувах неподвижна, без да помръдвам нито ръце, нито крака, бях като отломка, а стихията ме отнасяше към някаква друга земя. Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам, да се отпускам все повече, да ставам все по-мека. Най-накрая...

Тереза неочаквано млъкна, ядосана на себе си. че прекалено се е увлякла. Отблъсквайки се с бедрата, скочи и се завъртя на пети.

— Трябва да вървя. Мадмоазел сигурно вече ме търси. Чао.

Сирс я изгледа как се стопява, погълната от квадратната паст на един люк. Щом остана сама, напрежението, което не я беше напускало още от първия ден на пътуването, отново се стовари върху нейните плещи. „Съдбата на корабите, написана в морето“ — думите на момиченцето танцуваха в съзнанието ѝ. Защо? Тя затвори очи. Предната нощ се бе любила с Жорж-Юбер с единствената цел да го разпита. Беше го прекатурила в тъмнината на някакъв трюм и се бе нанизала на члена му със задната мисъл да му сломи съпротивата. Е, получи онова, което искаше. Напълно парализиран, инженерът се бе изразявал само с едносрични думи. Ако беше агент на Пазителите на Словото, то добре си играеше ролята. Оттогава тя се чувстваше зле и цялото обкръжение ѝ изглеждаше подозрително: циганката, която малко говореше, но виждаше всичко; Тереза и нейният внезапен изблик на — приятелска симпатия; капитанът, вечно нащрек и с бинокъл в ръката, четящ по устните под предлог, че е воайор; мадмоазел, която...

Хайде, хайде! Започваше да се побърква! Пътуването се проточваше и сега атмосферата на кораба напомняше на онази в парниците, където никнат тропически цветя: гореща, влажна, нездрава, изостряща и най-малката миризма до нетърпимост.

На всичкото отгоре циганката се увърташе около Давид. Дали беше обикновено сексуално влечение или обходна пробивна маневра? Трябваше да внимава. Тук всяка „злополука“ се наказваше и бе напълно възможно да не хвърлят спасителен пояс на нещастника, прекатурил се през борда. Той нямаше да се удави, просто щяха да го разчекнат на парчета десет минути след падането му. Безкрайно изморена, тя разтърка слепоочията си.

---

[1] Прът за поддържане платната на мачта. — Б. пр. ↑

[2] Пренасяне на първично болестотворно огнище по кръвен или лимфен път до други части на организма. — Б. пр. ↑

Когато се спусна нощта. Клитония се озова сама в каютата. Ръцете я боляха, бъбреците ѝ като че ли бяха разкъсани от упражненията следобеда. Беше снела близо триста и петдесет отпечатъка, прибъгвайки до два начина на действие: плочките от размекнат восък и хартиени листа, чувствителни към мазната пот, която постоянно навлажняваше кожата на джуджетата. Около стотина проби можеха да влязат в употреба, останалите щяха да бъдат преработени, за да направят от тях нови плочки, или унищожени. Големи гладки листа застилаха кабината. Проявени с магнезиев двуокис по класическия способ, така скъп на хиромантите, те показваха черни отпечатъци на свити, агресивни длани, където различните линии се открояваха в бяло. От своя страна касетките с восък напомняха за онези отливки, които могат да се видят в музеите — следи от ръка или крак, оставени в глината от някой пещерен човек и преминаващи през хилядолетията, без да се повредят. С помощта на лупа циганката вече беше разчела цели двайсетина от тях. Капчици пот оросяваха челото и пламналите ѝ бузи. Чувстваше се необичайно потисната. От време на време разлистваше някое старо пособие, дебела магическа книга с дървена подвързия и закопчалка, водеше си бележки, сетне отново се навеждаше със свъсени вежди над лупата.

Спря се едва когато ужасен гърч я прониза в тила. Тогава се изтегна върху кушетката на Жорж-Юбер (когото беше отпратила на палубата, за да има спокойствие) и запали цигара. Черният тютюн я задави в кашлица, ала тя не ѝ обърна внимание. Не ѝ харесваше онова, което бе прочела по дланите, ненавиждаше тези чудновати знаци: триъгълници, пентаграми, звезди. Толкова рядко срещани у хората, при пигменте те направо цъфтяха в букети. Веднага я завладя грозно предчувствие: дали предстоящите корабокрушения не бяха изписани върху ръцете на джуджетата? Смъртта на корабите не беше ли предопределена вече от цяла вечност?

Идеята да състави карта на бъдещо поле с отломките от разбити флотилии не я въодушевяваше особено. Въпреки това — черно на бяло

— тия прокобни символи като че ли предсказваха участие в някакво неизбежно гибелно и кърваво деяние, орисано да се случи, и то безвъзвратно. Как Жорж-Юбер щеше да приеме нещата? Винаги бе ставало въпрос за метеорологическа карта, а не за хороскоп на плавателните съдове. Тогава?

Давид слушаше обясненията на капитан Орноз как се борави с октант^[1], когато един от членовете на екипажа нахлу в залата с астрономическите карти. Целият беше преbledнял и успяваше да се изразява единствено с помощта на мъчноразбираеми брътвежи. Повече от минута им бе необходима, докато схванат, че някъде в трюмовете току-що е бил извършен саботаж. Престъпление, което от този момент поставяше моряци и пасажери в смъртна опасност. Въръждавайки се с ветроупорен фенер, Орноз се втурна из лабиринта от коридорчета. Давид го последва по петите. Тропотът от тичането им ехтеше от палуба на палуба като шепа чакъл, въргалящ се в празна бъчва. Колкото повече слизаха, толкова повече въздухът се разреждаше. В най-долните трюмове цареше натежала атмосфера, витаеше дъх на мухлясало, на прахоляк и смола за кълчища. Най-сетне те спряха пред прага на ниско помещение, където бе наблъскана истинска грамада торби. Вонята, разнасяща се от този склад, не оставяше никакво съмнение относно своя източник — младежът би я разпознал дори и предварително да му бяха запушили ноздрите с восък... Бе миризмата на тинестите утаечни сокове, гъбообразните израстъци и другите аеробни вещества^[2], които съставляваха обичайната всекидневна храна на джуджетата. Тъкмо нея двама матроси изхвърляха по цял ден през страничните люкове.

Давид направи няколко стъпки сред припасите. Повечето от торбите бяха разкъсани и бълваха своето съдържание под формата на пепел с неопределен цвят, в която се бяха споили луковици и гъбички, лишеи. мицелиев^[3] пращец, микодерми^[4] и захаромицети^[5]. Смрадта беше наистина отвратителна. Той сдържа дишането си. Не беше ли чел някъде, че инхалацията на някои спори водела до заболяване на белите дробове, често пъти смъртоносно?

Капитанът не проявяваше толкова предпазливост, тъпчеше с крак утайките и сипеше тлъсти псувни, надигайки високо фенера, за да може да определи границите на бедствието.

Точно в този момент Давид забеляза странна бяла пяна, която покриваше пълните чували, подобна на изкуствен снежец, с каквато хората обичат да поръсват коледните си елхи. Уловил погледа му, Орноз избълва нов поток ругатни.

— Фунгицид! — благоволи най-накрая да обясни. — Някой си е направил майтапа, като е напръскал торбите с препарат, унищожавач паразитните гъбички! И е стерилизирал запасите ни! Разбирате ли? Занапред този прахоляк ще е полезен на джуджетата колкото цигарена пепел!

Невярващ, Давид ококори очи.

— Всичките ми плесени са отишли на кино! — не преставаше Орноз. — Мамка му стара! Кой ли кретен го е сторил? Вече няма с какво да храним гномовете, това е направо катастрофа!

— Но са били необходимими тонове вещество...

— Не, господине — прекъсна го някакъв моряк, — просто концентриран разтвор, и толкоз. Ето, погледнете...

Той посочи на пода една метална опаковка с големината на консервена кутия, снабдена с халка като граната...

— На саботьора му е било достатъчно само да отвори вратата — обясни Орноз, — да разпори чувалите, за да подсигури разпространението на фунгицида, и да захвърли своята бомба. Такъв препарат се използва на кораба за почистване на някои по-стари конструкции в трюмовете. Човек може да си го купи от всяка дрогерия срещу няколко десетака. Ужасно ефикасен химикал...

Изведнъж млъкна и прехапа устни. Нервността бе предизвикала свиване на зениците му — болест, от която понякога страдеше. Сега клепачите му се гърчеха в засилващ се ритъм.

— Може би торбите отдолу са все още годни за употреба — предположи морякът, — но докато ги отделим, препаратът ще ги на трови...

— Трябва да опитаме — отсечено изрече капитан Орноз. — Най-напред изчистете трюма, изметете ми всичката тая пяна и ми направете опис на годните запаси. В помещението на вълнолома трябва да има известно количество торби, пребройте ги и поставете край тях въоръжена охрана!

Прахолякът, носещ се на валма из въздуха, го задави в кашлица. Той се изплю ядно, после пое към горните палуби.

— Какво смятате да правите? — запита Давид, облягайки се на една медна ръчка в коридора.

— Икономии! — изръмжа капитанът. — Ще се наложи да храним тия скапани джуджета с капкомер, а това няма да е лесно. Нашите резерви са прекалено недостатъчни, за да ни позволят да стигнем до сушата. Без ответ пигмеите ще откажат да сътрудничат, ще ни въртят в кръг или просто ще ни оставят да заседнем в някой пясъчен нанос, вече са се случвали такива неща! Ако загрея корпуса, бих могъл да спечеля няколко дни, но само толкова — възглицата не са неизчерпаеми. Този, който ни погоди номера, сигурно е фанатик! Обричайки ни, той е обрекъл и себе си. Калпава история!

И като заряза своя събеседник напред коридора, Орноз се втурна да търси стълба, изчезна в светлеещия отвор на един люк. Младият човек за миг се спря нерешителен, после отиде да почука на вратата на Сирс. Тя му отвори, събудила се веднага.

— Чух викове, какво става? Матросите вече роптаят, мирише ми на бунт, като гледам физиономиите им...

Той ѝ разказа.

— Сигурна бях, че е така! — възкликна Сирс. Лицето ѝ се стегна. — Това е дело на Пазителите на Словото. Някой от техните хора ни е проследил. С този саботаж те се домогват до нас. Опитват се да ни попречат да стигнем докрай!

— Но кой би могъл да го направи?

— Циганката, инженерът, гувернантката, обикновен моряк! Всеки! Те са навсякъде! Врачката ми изглежда най-подозрителна: тази идиотска работа, на която се е отдала, може да се окаже само прикритие...

— Клитония?! А защо не Жорж-Юбер, мъжът уравнение?

Тя повдигна рамене.

— Има ли значение? Отсега нататък трябва да бъдем нащрек и повече да не се разделяме!

— Толкова ли е напечено положението?

Младата дама се намръщи.

— Какво, подиграваш ли се? Без „гориво“ нито един кораб не е успял да довърши пътуването си! Джуджетата ще ни пуснат да заседнем, след което ще скръстят ръце и ще ни оставят да умрем от

глад. Когато провизиите ни приключат, ще бъдат изядени сирачетата, а после...

Те мълчаливо се наблюдаваха. От най-горните палуби се разнасяше тропот.

— Орноз смята да се възползва от помощта на котела — прошепна Давид с несигурен глас. — Като нищо може да подпали дъските по палубата, не мислиш ли?

— Ако котелът гори денонощно, ще му е необходима цяла гора! Намираме се на пет дни от сушата, никога корпус не е поддържан загрят толкова дълго! Това е просто похват за освобождаване в случай на буря или пълно затишие, стратегия, която изобщо не превишава няколко часа... Опасявам се да не би ситуацията много бързо да стане непоносима. Пред нас витае или бунт, или ще ни обземе вълна от паника. Дечицата първи ще се огънат. Дано никой не се сети да предприеме серия от жертвоприношения на „морските богове“!

— Смяташ, че някои са способни да изхвърлят момиченцата през борда, за да умилостивят яростта на джуджетата?

— Струва ми се, че не е изключено.

Давид почувства как кожата му настръхва на приливи, мравки пролазиха по гръбнака му. Неочаквано си представи Тереза, сграбчена през кръста от разярени моряци и запокитена като дар на ордите от протегнати ръце. Подобна вероятност направо му уби апетита.

Към средата на следобеда той отиде да се присъедини към Орноз на неговия мостик. Капитанът го посрещна недружелюбно. Изглеждаше готов всеки момент да избухне.

— Остават ни утаечни сокове за още два дни — каза му с глух глас, — ако направя разпределение, мога да избутам и три. В такъв случай обаче маневрата ще се забави и ние ще изгубим в изминато разстояние това, което ще сме икономисали като хранителни припаси. Възможен е и друг трик: да използвам същевременно и едното, и другото — раздаване на храна, топлинен удар и така нататък. Не знам кое би било най-удачно. Нещо повече, когато съставяхме опис, забелязахме, че нашите въглища са пропити с влага. Вероятно някъде има просмуквания. Трудничко ще запалим котела. Само да ми падне тоя мръсник, дето си е направил майтапа да буца запасите ни!

Давид се върна обратно. Насред предната палуба се сблъска с Клитония. Циганката изглеждаше мрачна и замислена.

— Знаете ли? — запита го тя, загръщайки се зиморничаво в износената пелерина. И тъй като той кимна, тя продължи: — От няколко дни подозирах, че нещо такова ще се случи...

— Съмнявате ли се в някого?

— Не! Искам да кажа — за саботажа. Разчетох в дланите известието за неизбежна катастрофа, за корабокрушение. И ставаше въпрос точно за нас!

— Вие сте съвсем песимистична!

— Ами вие?

Той не намери какво да отговори,

Атмосферата на борда за миг се бе променила. Разделени на групички, членовете на екипажа мърмореха, оглеждайки пътниците с очи, натежали от намеци. Нещо се кроеше, назряваше криза, търсеца своята изкупителна жертва. Давид много скоро почувства, че и той също е сред заподозрените. Сирс, която знаеше как да се превръща в невидима, когато това се налагаше, се опита да долови брожението по коридорите.

— Те се страхуват! — заяви тя. — Хвърлят вината върху нас. Някои започват да раздухват идеята, че капитанът се е оказал недалновиден и че повече не владее положението. Други хитри дяволчета смятат, че по-добре би било да се направи завој и да се пресече пътят на насрещен кораб, за да поискаме помощ от него. Някакъв старши моряк пък подхвърли мисълта да използваме ловкините на бисери като разменна монета и да ги предаваме на джуджетата една по една...

— Сериозно?

— Не знаеш ли? Гномовете ненавиждат момиченцата. Ловът на бисери вече е спомогнал за образуването на ракови тумори у много от тях. Предполагам, че те няма да имат нищо против да им отвърнат със същото. Бихме могли да си представим цяла разменна търговия — например по едно девойче на всеки десет километра.

Давид се запита дали младата жена се шегуваше, или идеята наистина си пробиваше път в съзнанието ѝ. И тъй като бе склонен да повярва в последната хипотеза, предпочете да сменят темата на разговора.

— Кога Орноз ще запали огнището?

— Утре, без съмнение. Разпределението на порции вече снижи скоростта ни с трийсет процента. Ще се опитам да намеря оръжия: ако се стигне до бунт, по-добре е да имаме с какво да отвърнем.

Нощта се оказа адски дълга. На зазоряване ходът на кораба бе намалял още, докато плясъците на дланите по него, напротив, бяха станали още по-звучни. Колкото до издърпването на корпуса, то се бе превърнало в последователни и изключително неприятни разтърсвания. Плавателният съд вече не се плъзгаше, той направо се тресеше на място. Изпаднала в лошо настроение, мадмоазел беше решила да отложи ловната кампания. Клитония и Жорж-Юбер пък не смееха да снемат никакви отпечатъци.

Капитанът бе наредил да изкъртят част от палубата. Давид наблюдаваше как дъските на великолепия паркет чезнат една след друга, като този път не ставаше въпрос за восък или за почистване. Към десет часа мирис на дим се просмука във въздуха и стълб сажди бликна от твиндека, посипвайки се на интервали по люковете, сякаш първи разгаряния на огън.

— Готово! — извика някакъв моряк. — Започваме да се затопляме! Дано на ония мръсници им прегорят задниците чак до костта!

— Млъквай! — изръмжа друг моряк до него. — Май няма да крякаш толкова, ако се озовеш при тях!

И при тази мисъл той се прекръсти. Странно защо стомахът на Давид се сви, вадички пот се проточиха и покапаха под мишниците му, а после се отцедиха надолу по хълбоците.

Не смееше да се приближи до защитния заслон, за да огледа корпуса на кораба. Миризма на нагорещен метал пречупваше въздуха в мараня, навяваше спомени за мъркаща печка, за локомотив, застинал в очакване. Вентилационните тръби бълваха непроницаеми кълба пушек, които вятърът се стремеше да захлупи на палубата, давейки пътниците сред подобие на изкуствена мъгла.

„Добра маскировка за няколко удара с нож!“ — помисли си младежът, като се оглеждаше нервно назад. Скоростта на кораба чувствително се засили, люлеещите движения — също. Прехвърляха си парецото туловище, колкото се може по-бързо, преди да потопят ръцете си в калта. Давид се усмихна. Може би в края на краищата щяха да се измъкнат?

Когато вечерта взе да се спуска, той отново се качи при капитана на юта. Морският вълк изглеждаше още по-угрижен, отколкото сутринта. Забеляза, че от колана му стърчеше дръжката на стар револвер в кобур. Нощта беше студена. Над тях ясното небе им предлагаше своята звездна броеница.

Орнос се пребори с вятъра, припали лулата си с шумни всмуквания. Светлината на фенера разкриваше линиите и извивките на изсеченото му лице, подчертавайки още повече грапавините по мазната кожа.

— По-добре щях да направя, ако бях останал в космонавтиката — измърмори той след известно време, — на един междупланетен кораб поне можеш да се защитаващ. Имаш си реактори, господар си на полета и скоростта. А на тая сапунерка няма нищо — ни витла, ни кормило. Морето командва или почти... Все едно да се качите в кола без мотор или волан и пътят да ви подмята, както му скимне. Умът ми не го побира!

— Били сте военен?

— Взех участие в края на конфликта. Пълна гнусотия, нищо друго. Не знаехме нито защо, нито срещу кого се бием. Изобщо скапана работа! Е, после кръстосвах из космоса за сметка на Компанията на Червените библии.

— На какво?

— Да, наистина, твърде младичък сте, за да помните тия неща. В края на войната немалко народи бяха напълно объркани. Ценностите, религиозните вярвания — всичкото това беше пометено. Президиумът се опасяваше от обща криза на nihilизъм, която ще блокира всякакъв икономически подем. И тъй като хората не искаха повече да консумират, заложи се на религията, на мистицизма. А понеже старите богове вече нищо не струваха, трябваше да се измислят други. Точно с туй се занимаваше Компанията на Червените библии. Фабрикуваше митологии, космогонии, легенди за всякакви вкусове. Имаше творчески кабинет, съставен от десетина изследователи: безработни писатели, социолози, психиатри и цялата там пасмина. Когато скалъпеха някоя религия — идеално замислена и напечатана, — хукваха да я продават, както всеки останал продукт на водачите от тази или онази област. Най-общо им обясняваха така: „Народът ви се е разпилял, няма повече никаква социална спойка, властва анархия.

Държавата вече не съществува. Ние ви предлагаме начина, по който да прегрупирате тия блудници около едно-единствено убеждение, около една-единствена сила: суеверието!“ И обикновено работата ставаше. Важните клечки се ръсеха, купувайки цялата операция. Хм, тогава започваше голямата игра. Сред племената пръсвахме известен брой лъжепророци, пастори, натоварени да проповядват неизбежното идване на нов месия. Три месеца по-късно споменатият месия се появяваше с гръм и трясък сред измайсторени чудеса и тръгваше да кръстосва полето, да събира народа. Тълпа от съучастници в измамата тичаше по петите му, умножавайки на всяка крачка „чудотворните изцеления“, предсказанията, небесните знамения. Сетне се пласираха библиите и ние отивахме да продаваме цирка си другаде. Добри времена бяха! Не ти оставаше нито секунда за отегчение! Към края станахме толкова известни на политиците, че от четирите посоки на галактиката идваха посланици да ни дават заявки. Казваха ни: „Ето какво, трябва ни нещо, ориентирано към секса, за обожествяването на шефа, нещо, което да оправдае робството, социалното неравенство, вярване, което да заздравя системата на кастите, и така нататък.“ И ние им шиехме всичкото това по поръчка, с чудеса и явления, поднесени на тепсия. Бюджетът за представлението беше огромен: гадатели, свещеници, мними сакати, майстори по специалните ефекти, гримьори... Цял един екип за суперпродукция! Продавахме религии, свети места и евангелията като сглобяеми къщи. Ех, после пазарът постепенно се засити, пласьорите на митологии взеха да се връщат с празни ръце и да носят сценариите си под мишница. Дружеството обяви фалит, а аз трябваше да се пренасочвам...

— И защо избрахте морския флот?

Орноз избълва двойна струйка дим.

— Поради силен недостиг на гориво. Лека-полека старите галактически превозни средства бяха оставени да потънат в ръжда. Започнахме да си мислим, че в крайна сметка средновековието не било чак толкова лошо!

Той млъкна, зареял поглед в празното. Плющенето на дланите по корпуса изпълваше въздуха с хрущене на речни камъни. Давид почувства, че торбата със спомените се беше отворила. Капитанът вече подхващаше отново своя монолог, с втренчени очи, без да го е грижа дали все още го слушат. Болестта на моряците, потокът на съзнанието,

изливащ се през часовете на дежурството — те щяха да се озоват потопени дълбоко в глъбините на тази страховита, опияняваща каша, в това вцепеняване на духа, където меланхолията се просмукваше в сърцето с ненаситността на спаружена гъба.

— Виждал съм необикновени страни — подзе капитан Орноз. — Веднъж на Ситония слязох на един остров, загубен сред дебрите на океана. Беше място, обречено на смърт. Учените бяха предвидили неговото унищожение още преди петнайсет години. Знаеше се всичко за зловещата дата: ден, час. Всичко в края на краищата, но никой не се мръдваше. Когато се заинтересувах повече, ми обясниха, че приближавал метеор с постоянна траектория и неизменна скорост. Точката му на сблъскване била строго установена: покривала се с площта на острова. Иначе казано, скалният отломък щеше да размаже цялата територия, щеше да се вклини в островчето като камък в гнездото на пръстен. И нищичко нямаше да остане. Метеорът и парчето земя, предопределено да го поеме в себе си, щяха да се насложат точно като двете страни на монета! И още по-безумно беше, че катастрофата се предвиждаше за след месец, а никой като че ли не бързаше да си стяга багажа. Един експерт ми довери, че установил редица необичайни явления сред туземното население. С течение на времето, докато фаталната среща приближавала, физиологичната структура на жителите се променяла. Мъжете и жените ставали все по-красиви, раждали деца с дивна прелест. Целият им генетичен потенциал еволюирал към съвършенство. С приближаването на смъртта те се превръщали в свръхчовеци. Сякаш непредотвратимият край спомагал за тяхното пречистване, за развитието на заложите им... Странно, нали? Наречекоха острова Наковалнята, спомням си много добре... Наковалнята...

— Метеорът падна ли?

— Да, на предвидената от експертите дата. Никой не оцеля. Хората бяха предпочели да останат върху тази наковалня, в очакване чукут да ги размаже на каша. Вие как мислите, това нормално ли е?

Давид неопределено махна с ръка. Нямаше никакво желание да философства. Капитанът отново се затвори в своето мрачно настроение, опечален като охлюв, върху който е била хвърлена щипка сол и той се вмъква обратно в черупката си. Младият мъж се отдалечи. Разказите на моряка неочаквано го бяха накарали да се почувства зле,

силна погнуса се надигаше в стомаха му. Опитва се да си представи корабокрушението на плавателния съд, набързо спуснатите спасителни лодки, оставени на яростта на джуджетата, които нямаше да пропуснат да ги преобърнат. Колко време още щеше да издържи корабът? Бе се надявал да получи някаква информация, а вместо това Орноз го заля с порой от метежни спомени. Само че дали и капитанът знаеше повече от пътниците? Нямаше нищо по-несигурно от отговора на този въпрос.

Когато се прибра в своята каюта, Сирс му посочи една пожарникарска брадва и кука за абордаж, които беше успяла да отмъкне, без да събуди подозрението на матросите. Дали не смяташе да си пробива път в морето като изследовател, проправящ си просека сред лианите с мачете в ръка? Поиска да ѝ каже, че е смешно, но не му стигна кураж. Наместо това ѝ разправи за Червените библии и за Наковалнята. Имаше чувството, че тя не го слуша.

---

[1] Уред за измерване на ъглови разстояния между небесни тела. — Б. пр. ↑

[2] Става дума за микроорганизми, които съществуват само при наличието на кислород. — Б. пр. ↑

[3] От мицел — вегетативни телца на различни видове гъби. — Б. пр. ↑

[4] Квас, който се образува като ножица по повърхността на ферментирали течности. — Б. пр. ↑

[5] Гъбички, причиняващи спиртовата ферментация. — Б. пр. ↑

На сутринта бяха събудени от лютивата миризма на дим, която ги накара да се задавят в дълбока кашлица, та чак дробовете им се раздраха. За миг Давид си помисли, че корабът се е подпалил. Но Сирс, вече изскочила в коридора, му извика, че ставало въпрос само за дъските от палубата. Пропити с восък и хвърлени в котелното, те протестираха по свой собствен начин, като разстилаха тази мъгла с мирис на ланолин^[1]. Тереза ги очакваше на защитния заслон. Вятърът прилепваше плисираната ѝ пола към бедрата.

— Ей там, долу! — викна тя, сочейки с пръст пред себе си. — Има буря!

Давид присви очи. Действително, над вълнореза се бе разбесняло някакво хаотично гъмжило от протегнати ръце. Беше като спирала, която се носеше напред и се разширяваше.

— Те знаят, че нямаме повече с какво да ги храним — измърмори дълбокомислено момичето, — горещият корпус е отприщил гнева им. Ще направят всичко, за да ни зачернят живота...

— Болката няма да им даде време да предприемат каквато и да е стратегия! — прекъсна я Сирс. Тереза вдигна рамене.

— Дори и това не е сигурно! — натърти тя с инатлив тон. — Сега джуджетата са предупредени. Ще си натопят ръцете в тинята и ще си приготвят ръкавици от кал, които ще изсушат. Ще продължават така, докато дланите им не бъдат покрити с достатъчно дебел пласт, който да ги изолира от изгарянията на кила. И друг път съм ги виждала да го правят. Изненадата вече не е на наша страна. Капитанът напразно ни одимява!

И щом изрече тези думи като проклетия, девойчето им обърна гръб и, куцукайки, се отдалечи. Давид бе разтревожен.

— Мислиш ли, че има някакво право? — запита той Сирс.

Младата жена присви клепачи.

— Вероятно! Това малко дяволче, изглежда, си знае работата. Да, в случай на корабокрушение Тереза би могла да ни бъде полезна. Иди се позанимай с нея, тя явно си търси някое татенце. А ти разполагаш с

твърде сигурни козове — можеш да ѝ бъдеш едновременно и баща, и дядо!

Издаден в лошо настроение, Давид се отдръпна. Иронията на Сирс пораждаше у него желанието да повърне. Приблужи се до Тереза, ала сирачето остана глухо към всякакви опити за разговор и не закъсня да го изостави, подсвирквайки си предизвикателно.

— Трудно дете е! — забеляза гувернантката, която неочаквано се бе появила. — Но затова пък е изключителна ловкиня!

И като се огледа нервно, за да се увери, че никой не може да ги чуе, тя поверително кимна:

— Много съм обезпокоена. Всичките тия слухове за корабкрушение... Какво мислите по въпроса? Отговорността ми е толкова голяма!

— Предполагам, че имате предвид децата?

Мадмоазел хлъцна.

— Естествено, че не! Става дума за бисерите! Тези моряци не ми вдъхват никакво доверие. Възможно е да се опитат да отмъкнат скъпоценните камъни, възползвайки се от евакуирането на кораба. Не искам да ги обвинявам, разбира се, обаче подобна отговорност ми тежи... Такова богатство! Бих ли могла да разчитам на вас в случай на катастрофа?

Поразен, Давид направи някакъв вял жест, който можеше да мине и за потвърждение. Утешена, бавачката изчезна, като се превземаше. „Дърта глупачка!“ — каза си той и се смъкна на една купчина дървета. Бяха побъркани, всички бяха побъркани...

Без да е успял да проследи хода на своите мисли, младежът изведнъж осъзна, че изпитва желание да прави любов. Желанието беше изгарящо, опустошително, унищожително. Подчинявайки се на бликналата страст, той се изкачи по стъпалата в коридора и почука на циганката. Отвори му Жорж-Юбер. Клитония се беше излегнала върху кушетката с изморен вид. Пушеше. Веждите ѝ се надигнаха, когато разпозна госта.

— Искам да правя любов с вас — изрече младият мъж. Инженерът почервенея. Врачката се усмихна и протегна длан. Давид пристъпи напред.

— Ще ви оставя — прокашля се Жорж-Юбер, като изчезна с калкулатор в шепата.

— Мислех си, че вече няма да дойдеш — каза му Клитония. —
Обещавам, че няма да ти гледам ръцете!

Тя отметна чаршафа с коляно. Той видя, че беше гола...

---

[1] Жълтеникава мас, получавана чрез специално промиване на
овча вълна, — Б. пр. ↑

С първите часове на утрото вълнорезът се заби като клин в пулсиращия водовъртеж на бурята. Металното туловище веднага се надигна, обзето от конвулсивни потръпвания. Килът, разтърсван от неудържими спазми, започна да стене с всичките си съединения. В каютите, в трюмовете и долните помещения спящите се изтърколиха от хамаците и от койките. Всичко онова, което не беше стабилно застопорено, начаса се люшна във вихрен танц от единия до другия борд на кораба, разбивайки с трясък разни прегради. Давид и Клитония скочиха върху кревата, за да се изплъзнат от слепия устрем на някаква бъчва, която току-що бе продънила касата на вратата в експлозия от дребни трески. Едва влязло вътре, бурето направи половин завъртане, като се олюляваше, после отново хлътна в коридора, търкаляйки се с грохот. Под краката им килът пращеше зловещо. Отвън шумотевицата на аплодисментите заглушаваше виковете, сякаш плющени на силен порой.

Криво-ляво Давид и циганката успяха да съберат дрехите си. Коридорчето се оказа свободно, бъчвата бе избила един илюминатор и изчезнала в празното. Несвързани резове се носеха от всички страни, крясъци на ярост или на паника. И младият мъж си помисли, че предвиждането на Тереза е било правилно. Горещият корпус въобще не впечатляваше джуджетата, сега вече те здравата го разклащаха настрани от борд до борд. Сирс и Жорж-Юбер се бореха с трусовете на пода и, вкопчили се в медните перила, се опитваха да стигнат до палубата. Навън суматохата беше в разгара си. Лазещ на четири крака по юта, капитанът обсипваше с ругатни изтръпналите от ужас матроси, които се блъскаха край заслона, за да успеят да се напъхат в някоя от спасителните лодки.

Една от тях се пръсна под тежестта на тълпата, която я изпълваше, и като камък се стовари право върху пигмеите, размазвайки десетина на място. Давид зърна как открилата се при падането цепнатина се затвори за няколко секунди подобно рана от повърхностно одраскване. Полутичащ, полупълзящ, той се повлече

към котелното на задната палуба. Леговището бе такова, че човек като нищо можеше да изхвърчи през борда при най-малкия напън. Орноз му се притече на помощ, протегнал му широката си мазолеста длан. Едва в този момент младежът забеляза, че от фланговете се надигаха истински димни стълбове.

— Тръскаха ни като слива и в крайна сметка прекатуриха котела!
— изкрещя му капитан Орноз. — Жаравата се пръсна през всички люкове и сега огънят е плъзнал по твиндека.

Не успя да каже повече, защото рязък тласък откъм кърмата го подхвърли нагоре, преобръщайки го презглава. Вкопчил се в едно въже, Давид видя как спътниците му залитат по палубата. Изтръгнатите от предния ден дъски бяха отворили опасни пролуки в настилката паркет, така излъскан по-рано, и всяка фалшива стъпка можеше да ги тикне с челото напред в някоя от зейналите дупки. В другия край на кораба мадмоазел събираше сирачетата, като не преставаше да притиска до хилавата си гръд коженото ковчеже, в което бе скътала цялата жътва от бисери, за които „носеше отговорност“. При всяко остро извиване момиченцата се завъртаха около себе си, сякаш бяха кегли, и надаваха писъци на хванати в капан мишлета. С голяма мъка гувернантката успя да им намери място в една лодка. Напречните разклащания подмятаха спасителните черупки като махало и в същото време правеха невъзможна каквато и да е маневра по спускането им. И лодките продължаваха да стоят в първоначалното си положение, трагично увиснали на своите греди — люлки, излезли като че ли от някой кошмар, чиито кошове заплашваха всеки момент да разкъсат въжетата.

Младежът приклепна и се помъчи да открие Тереза сред разбушувалата се бъркотия от ръце, мъртвешкобледи лица и надигнати поли, ала нов удар го запрата в перилата на капитанския мостик. Натъртил ребрата си, той изрева от болка.

Гъст димен облак блъвна от бака, потапяйки гувернантката и нейните възпитанички в спираловидни разплуващи се валма от гъбеста чернилка. „След трийсет секунди всички ще бъдат задушени!“ — помисли Давид, борец се да заеме вертикална позиция. Ръката на Сирс се вкопчи в рамото му. Инстинктивно той хвана през кръста младата жена и я издърпа на юта. Дясната ѝ вежда беше разцепена, кръв заливаше половината от лицето ѝ. Тя му извика нещо, което така и не

разбра. Вятърът поваляше дима и го духаше право насреща им. Торнадо от огнени езици се изви, облиза дрехите им, после се отдръпна, оставяйки след себе си множество тлеещи кратери.

— Трябва да слезете! — изкрещя капитанът. — Слизайте бързо!

Сочеше им люка, водещ към старата офицерска столова. Те нахълтаха вътре с главите напред, останали без дробове.

— Ами къде е Клитония? — запита Давид, като едва дишаше.

Сирс неопределено махна с ръка.

— Беше зад мен, с Жорж-Юбер. Сигурно ще дойде...

— Оттук! — развика се капитанът. — И побързайте, дяволите да ви вземат!

Бе извадил изпод своята риза ключ и се мъчеше над голям катинар, бранещ достъпа към някаква каюта. Давид хапеше бузите си. Клитония все така не идваше. За секунда си призна, че не беше възможно Сирс да се е възползвала от димната завеса, за да ликвидира онази, която още отначало подозираше в шпионаж за Пазителите на Словото. Благодарение на суматохата щеше да е достатъчен само един удар в тила, само едно препъване, един неочакван тласък... Образите се нижеха в съзнанието му, а от тях дланите му се вледеняваха. Най-накрая изсеченото като че с нож лице на циганката се появи в очертанятия на люка. Саждите бяха нашарили скулите ѝ с причудливи татуировки.

— Къде е Жорж-Юбер? — успя да учлени тя между два пристъпа кашлица.

Младият човек тъкмо щеше да отвори уста, когато капитан Орноз грубо го дръпна за ръката.

— Помогнете ми да избутаме по жлебовете тая врата, мътните да я вземат! Или всички ще си оставим костите тук!

Без да се опитва да разбере, Давид се опря в крилото от тиково дърво и напъна. Вратата най-сетне благоволи да се хлъзне с оглушително стържене, разкривайки подобие на огромен дрешник, където блестяха и дрънчаха чудновати метални предмети...

— Какво е това? — учуди се Сирс. — Комай са доспехи?

— Може и така да се каже — изпъшка Орноз, който едва си поемаше дъх. — В описа на инвентара се водят като нещо от рода на „спасителна екипировка за ползване от офицерския състав и от някои специални пътници“.

Давид се облеци. Половин дузина издути брони се клатушкаха върху своите поставки в ритъм с трусовете на кораба. Бяха същински пашкули от бронз, с огромни болтови съединения, чиито шлемове с остъклени гнезда за очите, защитени от стоманени напречни рамки, страшно много приличаха на антични скафандри. Тези зеленясали черупки с дебели издължени крайници бяха снабдени с щипци на мястото на китките и просветваха заплашително.

— Трябва да ги облечем! — кимна капитанът. — Това са дрехи за оцеляване, единствените, които ще ви позволят да се придвижвате сред пигмеите, без да бъдете разкъсани на място! Ако така ви харесва повече, нека ги наречем спасителни костюми, пригодени за специфичните условия на Морето на джуджетата!

— Искате да ни накарате да се напъхаме в това? — възкликна Клитония, повдигнала недоумяващо вежди.

— Но те сигурно тежат хиляди тонове! Никога няма да можем да мръднем и кутрето си в тях!

— Напротив! — изръмжа Орноз, който започваше да се нервира. — Всяка броня е снабдена с мотор и акумулатор към него. И най-малкият от вашите жестове ще бъде увеличен, прехвърлен, умножен от цяла система биели^[1] и лостове. Нямам време да се задълбочавам в обяснения. Автономията им на действие е три дни: след като този срок изтече, ще се окажете затворници в неподвижен механичен скелет. Затова не се туткайте. В шлема ще откриете компас, както и тръбичка, свързана директно с резервоар с хранително-воден разтвор. Е, ще ви позволява да дишате...

Той направи пауза, изкашля се, сетне продължи с известно смущение:

— Скафандрите са доста стари, нали виждате! Така че нищо не е било предвидено за изхвърляне на органичните отпадъци... Разберате ме какво искам да кажа... Конструкторите са пожелали да избягнат наличието на многобройни отвори и шлюзови камери с цел да се предложат минимум уязвими пространства... От лявата страна във всеки шлем има кратък инструктаж. Ще импровизирате. А сега — решавайте се или живи ще се опечем!

За да даде пример, капитанът се доближи до една от броните, като избута някакво подобие на гръбначен клапан. Улавяйки се за ръчките, застопорени от двете страни, той намъкна краката си един

след друг в предназначенията за това кухни; после, навел глава, хлътна до раменете в търбуха на скафандъра. Давид се досети, че доспехите бяха малко по-широки от нормалното човешко тяло. Въпреки снажната си фигура Орноз приличаше на джудже, пъхашо се в ризницата на гигант.

— Клапата се затваря отвътре — допълни капитанът. — Не забравяйте да пуснете резетата, иначе гномовете ще ви измъкнат оттам като охлюв от черупката му. Сетне задействайте пневматичната възглавница, за да наместите главата си на нивото на илюминатора. Хайде! Озовете ли се долу, бягайте право на юг! Ако се движите с добро темпо, ще стигнете до сушата след два дни. Успех!

Гръбначният клапан се затвори със сухо изщракване и необичаен шум от застопоряване се разнесе от вътрешностите на бронзовия колос. В продължение на десет минути не се случи нищо, после зеления салата броня бавно се разтърси от ръждив вой. Целият настръхнал, Давид забеляза как топчестият шлем докосна тавана.

„Ще падне! — не можа да не си помисли той. — Ще продъни пода и ще се просне право в трюма сред жаравата на пещта!“

Тази представа го накара да потрепери и затова с истинско облекчение въздъхна, когато видя как грамадата се олюля и пое по пътя за палубата. Придвижваше се напред със смехотворно поклащане, в което нямаше нищо човешко, и всяка секунда очакваха да се строполи с грация върху някой скален къс, да се отърколи в експлозии на китайски порцелан. Сирс ги изтръгна от вцепенението.

— Хайде, на какво разчитате? Огънят да подпали и задната палуба ли?

— Ами Жорж-Юбер? — запротестира циганката.

Сирс сви рамене и почна да се вмъква в най-близкия спасителен скафандър.

— Давид! — извика тя бавно и властно. — Побързай! Не чувстваш ли топлината?

И имаше право. Вече от няколко минути горещ полъх жареше кожата им.

— Клитония! По-живо! — прикани я младежът.

— Ще изчакам още мъничко! — завайка се циганката.

— Върви напред, ще те настигна...

Давид се поколеба, разкъсван между срама и страха. В крайна сметка се хвърли напред към бронзовата черупка, издърпа вратичката зад гърба си и слепешком избута резетата. Вътре, в железния търбух на бронята, бе тъмно. Остра, парлива миризма раздразни ноздрите му. Обзе го отвратително усещане за клаустрофобия. Все едно че го бяха затворили в кухото тяло на статуя или захлупили в саркофаг. Едва устоя на порива да излезе, но впоследствие се овладя. Лутайки се, напипа някаква олющена манивела, която щом бе задействана, надигна между бедрата му седалка на колело. Издигането доведе очите му до равнището на прозрачния отвор. Дебелото стъкло, пълно с мехурчета, изкривяваше изображенията. В коридора циганката се мяташе като удавница. Той стисна зъби и напъха ръце в кухините, отварящи се от двете страни на туловището. Стотина датчици веднага се прилепиха към мускулите му, отбелязвайки динамичните му импулси, замествайки двигателната му сила. Разнесе се бръмчене, сподирено от остра оцетна миризма. Вероятно бяха батерии. Направи в празното няколко последователни движения, които скафандърът правдоподобно повтори, макар и с леко закъснение. „Супер е!“ — извика през прозорчето, ала Клитония, изглежда, не го чу.

Давид се заклати след Сирс, завладян от ужасяващото и опияняващо впечатление, че е каменен колос, жива статуя. Огънят разкъсваше палубата, поглъщайки една след друга летвите от паркета. Групичка моряци временно се бяха закрепили в равновесие върху тясната площ на подемен кран. Обърнаха се към него, размахаха му юмруци. Един от тях вдигна мускет, прицели се и стреля. Бронята се разтърси от удар, който изтръгна звук, подобен на камбанен звън. Младежът разпери ръце в отчаян опит да се задържи на крака. Металният пашкул заплашително се олюляваше. Само на три метра процеп наред паркета позволяваше да се видят червенеешите се вътрешности на кораба в пламъци. „Ще се гмурна!“ Тази увереност се изписа с огнени букви в съзнанието на Давид. „Ще се гмурна!“ Той усети, че тръгва напред, затворил очи. Нещо се намеси, задържа го. Някакво рамо от бронз. Сирс? Капитанът? Нямаше време да провери, дърпаха го към задната палуба. Внезапен трус на корпуса извади от равновесие неговите нападатели. Съвсем ясно зърна как четиримата моряци губят опора и бавно падат, последвани от тънкия силует на мускета, който описа грациозен дъговиден скок, преди да изчезне от

полезрението му. Вкопчи се в планшира, впи клещите, които му служеха за ръце, в насеченото дърво. На няколко метра отпред друг кошмарен скафандър се поклащаше неестествено, мъчейки се да привлече вниманието на Давид. Той забеляза един скрипец и дълга верига, навита на макара. Може би искаха да му покажат изхода? Вдигна дясната си щипца: „Разбрах! О’кей!“ И въпреки това все още не смееше да се реши, все още не се осмеляваше да прекрачи долу. Нещо го възпрепятстваше да го направи, нещо смътно продължаваше да го задържа на борда на разбития съд. Струйка саждив дим проникна в шлема, той се закашля. Беше му топло, адски топло. Бронята ставаше нагорещена досуц като дъно на тенджерата. Младият човек се отмести, измъквайки се от пламъците, ближещи го по корема. Дяволите да го вземат! Какво още чакаше? Орноз вече бе изоставил кораба, Сирс сигурно го беше последвала почти веднага. Тогава?

Обърна се. Бе хипнотизиран от гледката на моряци, които взаимно се посичаха заради една лодка. Гредата, на която висеше спасителната черупка, отведнъж поддаде и тя се прекатури, изсипвайки накачилите се в нея пътници. На Давид му призля. Колко от тях бяха успели да избягат? Колко ли лодки джуджетата бяха смогнали да преобърнат? Дъските на палубата застрашително се огъваха под краката му, трябваше да се размърда. Закрачи към скрипеца. В мига, в който се навеждаше да хване брънките на веригата, погледът му беше привлечен от купчина платница, потръпващи в конвулсивни гърчове. Вероятно бяха стари корабни платна, с които са се опитвали да задушат пламъците. Щеше да довърши наченатото движение, когато искрица проблесна в съзнанието му. С мъка успяващ да запази равновесие, той запристъпва към камарата намокрен текстил, наклони гръд и с един замах на щипците преобърна малката бала. Тереза нададе пронизителен писък. Беше се сгърчила на земята, затиснала уши с ръце, роклята ѝ се бе вдигнала и увила около кръста. Някъде беше загубила едната от лакираните си обувки и голият ѝ чорап, разкъсан от треска, разкриваше порозовялата плът на ходилото. Ловкинята изпищя отново. Детските очи се облешиха, обезумели от ужас при вида на металното зеленясало чудовище, което се навеждаше над нея. Преди Давид да успее да ѝ каже кой е, тя на четири крака се понесе в бяг, разтърсвайки смешно задничето си, очертало се в плътно прилепналите и зацапани от

саждите пликчета. Тичаше, без да си дава сметка за опасността, насочваше се право към пламъците. Давид с голямо усилие се извъртя, избута резетата и отвори задния клапан на скафандъра, а после блъсна шлема върху скобите му и подаде лицето си навън:

— Тереза!

Трябваше три пъти да повтори, докато неговият вик се вреже в съзнанието на момиченцето. Слисана до немай-къде, малката го наблюдаваше, раззинала уста. Тънички струйки слюнка се стичаха и склучваха почернелите ѝ устни.

— Тереза, идвай!

Това, което правеше, бе лишено от всякакъв смисъл. Той напълно го осъзнаваше. Под подметките му, снабдени със специални шипове, ютът пращеше като купчина съчки в огнище. Най-сетне ловкинята събра нужното присъствие на духа, стана и се завтече към него. Зениците ѝ грозно се бяха разширили от страха, ноздрите ѝ се свиваха астматично.

— Слушай! — изкрещя Давид, за да надвика пукането на разразилата се жарава. — Това е спасителен скафандър — нашият единствен шанс за оцеляване. Достатъчно широк е за възрастен и за дете, поне така си мисля. Ще се качиш, ще седнеш зад мен и ще прекараш ръце около врата ми, разбра ли?

Тя поклати глава. Наложил му се да се напъха в доспехите, като в същото време подсигури устойчивостта на машината. Когато Тереза се озова зад него, той ѝ нареди да наведе чело и да издърпа подвижния пропускателен клапан. С огромно облекчение чу резетата да изцракват.

— Добре ли затвори?

Гостенката не отвърна, но стисна юмруци. Дишането ѝ изпълваше черупката — обезумяло, съскащо. Давид направи няколко крачки. Центърът на тежестта леко се беше изместил и конструкцията бе станала по-малко устойчива, отколкото преди. Шлемът не беше чак толкова широк за двете им глави и Тереза се принуди да прилепи нос в плешките на младежа.

— Болят ме краката! — изстена тя с детски глас, когато той се хващаше за котвената верига с щипците.

— Прокарай ги отпред — каза ѝ и се концентрира в спускането. — Обхвани с тях кръста ми и не мърдай повече!

Помъчи се да не се отнася рязко с нея. Докато се смъкваше покрай борда, увиснал в празното и крепящ се единствено на силата на своите клещи, достатъчно бе малката да изпадне в истерия, за да го накара да загуби контрол над скафандъра. Нито единият, нито другият нямаше да устои на такова сгромолясване от четирийсет метра.

Най-сетне успя да прекрачи планшира. Щипците му бяха целите в никел от скобите, накачени към брънките на веригата. Започна своето олюляващо се като махало на стенен часовник придвижване над вълнението от стегнати длани. Датчиците релета, прилепнали за пръстите му, предаваха точно всяко негово движение на металните крайници, които повтаряха пантомимата с половин секунда закъснение. Зад гърба му Тереза плачеше и мокреше ризата му; ръцете ѝ с такава сила се бяха вкопчили в шията на Давид, че той с мъка смогваше да си поеме дъх. Брънка след брънка те се спускаха. На моменти огнени езици блъвваха откъм бордовете, близваха бронята за няколко секунди, очерняйки стъклото на прозорчето, после всичко се нормализираше. Най-накрая слязоха до железния корпус. На много места обагреният метал бе променил цвета си в червено. Младежът опита да се отдалечи от него, но без никакъв реален резултат. Във вътрешността на доспехите температурата беше достигнала тази на пещ и те вече дишаха само нагрят въздух.

— Горещо ми е! — проплака Тереза. — Задушavam се! Трябва да отворим вратичката!

— Не мърдай! — гневливо ѝ отвърна Давид. — Ако изблъскаш клапана, живи ще се опечем!

За голямо негово облекчение тя не настоя и мъжът можа спокойно да довърши слизането. Когато жестоките удари изплющяха по краката на скафандъра, той разбра, че е стигнал до повърхността на морето. Сетне шуплив шум му извести, че бяха стъпили върху земята. Пусна веригата, отдръпна се. Прозорчето, зацапано със сажди и пръски кал, въобще не му позволяваше да обхване ширналия се пейзаж. По-скоро се досети, отколкото зърна отломките на кораба, изхлузил се и полегнал на една страна. Огнени стълбове обгръщаха кила от зачервена стомана. Стотици и стотици джуджета бяха погинали, премазани от туловището на стария параход. Събратята им обаче не преставаха да вдигат невероятна врява около спасителната броня, като млатеха по черупката с разперени длани. Давид не можеше да наклони

глава, та да ги види; само ударите, вече удвоили се, свидетелстваха за тяхното присъствие, пробуждащо във вътрешността на бронзовия калъп отгласи на камбана. Младежът реши да кръстосва и размахва ръце пред себе си, разсичайки със сила въздуха. За момента това беше единственият начин, който успя да измисли, за да си проправи път сред враждебното стълпотворение, блъскащо се около корема му. За голяма негова изненада съпротивата, която му оказаха, отслабна и той можа да придвижи напред единия си крак, а после и другия, без да се препъне в никаква преграда.

И все пак, ако морето се разтваряше пред него, зад гърба му вълните начаса се затваряха, изливайки върху гръбначния клапан порой от гневни юмруци. Улови се, че си мисли с известен страх: „Дано резетата издържат!“ За първи път, откакто се беше вмъкнал в доспехите, той огледа шлема. Компасът бе разположен царствено точно срещу носа му. Вляво се намираще меден часовник, чиято задача бе да изчислява енергийните запаси на скафандъра, множество концентрични кръгове разделяха времето на дни, часове, минути. Забеляза, че отчитането в обратен ред вече е започнало и че началният потенциал от седемдесет и два часа е намалял : двайсет и седем минути. Емайлирана плоча, покрита с дребни знаци, изреждаше качествата на „дрехата за щеляване“. Така научи, че в случай на крайна опасност ще му бъде възможно да наелектризира залавящите ципци, но че тази изтънченост ще съкращава автономията му всеки път с поне четири часа. Хранителна гръбичка се показваше под прозорчето за наблюдение като мундщук на лула. Въобще не можеше да се огъва и Давид се запита как ли Тереза ще стига до нея, щом шлемът не е толкова широк, че да позволява вмъкването на техните глави. Помисли за секунда, не намери никакво задоволително решение и пропъди проблема от съзнанието си. Беше прекалено изморен, за да различава докрай подобни дилеми.

— Къде са останалите? — неочаквано попита Тереза, като се размърда зад гърба му. — Мадмоазел, Сирс, циганката?

Давид направи физиономия, която тя не можеше да забележи.

— Капитанът слезе, Сирс — също. Имаха скафандри. Клитония трябваше да ме последва... Чакаше Жорж-Юбер. Гувернантката пък скочи в една лодка с твоите дружки...

— Значи са мъртви — заключи момиченцето безапелационно. — Джуджетата не дават никакъв шанс на спасителните лодки. Особено когато са пълни с ловкини на бисери.

— Ти защо не беше с тях?

— А ти съжаляваш ли за това? Раздразнен, той вдигна рамене. — Добре знаеш, че не.

В продължение на половин час не си проговориха. Мокрото тяло на Тереза натежа върху гърба на Давид, докато прегръдката ѝ отслабваше. Сломена от вълнение, тя беше заспала. Диханията им се смесваха, атмосферата вече тегнеше. Проветряването, предвидено за един човек, бе недостатъчно. Младежът дишаше учестено, слепоочията му струяха в пот. Ударите продължаваха да ваят и караха доспехите да потръпват, без да ги отклонят от решително поетия път. „Право на юг! — беше казал капитанът. — Два дни бърз ход.“ Бе напълно възможно, управлението на скафандъра не изискваше никакво по-специално физическо усилие, а тежестта на момиченцето не можеше да се счита за натоварваща. В крайна сметка нещата вървяха по-скоро добре. И докато си повтаряше тази декларация на убеждение, ненадейно потрепера, разтревожен от необичайна гледка. На десет метра над него в самия небосвод се носеха половин дузина сирачета. Всяко едно беше увиснало за гумен балон, явно напълнен с хелий — сивкав мех, който се надигаше като чудовищна и мека гърбица между раменете му. Значи както толкова други, лодката на гвернантката също бе сполетяна от гибелна участ. Но преди тя да потъне, някои момиченца бяха намерили у себе си достатъчно присъствие на духа, за да си послужат с портативните аеростати, които обикновено използваша при лов. Балоните ги бяха изтръгнали от вилнеещата тълпа и оттогава те се носеха из въздуха на произвола на ветровете — непохватни, тромави лястовички в плисирани бонбонено розови роклички. Разбира се, такова едно разрешение можеше да бъде само частично, аеродинамичните подежни възможности на меховете оставаха твърде ограничени във времето. С всеки изминат час те постепенно щяха да издишат, да се нашуплят. Малко по малко щяха да губят от височината си, приближавайки девойчетата до повърхността на океана, до вълнението от протегнати ръце, сгърчени пръсти, нащърбени нокти... Давид изтръпна отвратен. Не можеше нищо да

направи за тях. И за да му е чиста съвестта, почна да ръкомаха, като завика с всички сили:

— На юг! ЛЕТЕТЕ НА ЮГ!

Тереза се стресна, опряла се в гърба му.

— Какво става? — изпъшка с премалял глас. Той ѝ описа необичайната гледка, която се разкриваше пред неговите очи. Момиченцето неприятно се захлади.

— Знаеш, че няма смисъл да викаш. Балоните никога не остават надуты повече от три часа. Най-често след трийсет минути се пръсват! Много нещастни случаи имахме с тези пособия! На мен самата балонът ми се пука два пъти, за късмет — над палубата. Е, отървах се само с навяхване и изкълчено коляно...

Тя говореше съвсем непринудено и никакво вълнение не трепваше в гласа ѝ.

— Въпреки това те са твои приятелки — възнегодува Давид. — Струва ми се, че...

— Те ме мразят! — яростно произнесе Тереза. — Някои вече ме наричаха парцал. Веднъж всички се изредиха и оклепаха спалния ми чувал с изпражнения! Друг път пък...

Ловкинята се задави и отново захлипа. Давид я потупа по бедрото, после, осъзнал, че жестът му е двусмислен, се изчерви до корена на косите си. Впрочем цялото туй съвместно съжителство адски го притесняваше. Как щеше да постъпи, когато някой от двамата бъдеше застигнат от непреодолимо желание да облекчи естествените си нужди? Да, как? Той се намръщи. Ето че сред мъртвци и отломки от разбития кораб, сред кръв и пламъци младежът се терзаеше над протоколни въпроси или пък свързани с човешкото благоприличие. Заслужаваше един як бой!

— Смяташ ли, че вратичката ще издържи? — запита внезапно момиченцето. — Започват твърде необичайно да блъскат от другата страна.

— Не се безпокой! — протръби той със сигурност, каквато далеч не изпитваше. — Този метален калъп е направо танк!

Тереза се изсмя нервно.

---

[1] Машинни части, които предават и трансформират някакво движение. — Б. ред. ↑

Розовеещото зарево от пожара дълго време танцува по небосвода. Прокобен фар, който другите кораби навярно виждаха от четирите краища на хоризонта, той подпалваше нощта. Със залеза на слънцето морето притихваше, ударите на юмруците по бронята се бяха уталожили. Давид вървеше слепешком, присвил очи, съсипан от изтощение. Главата на Тереза клюмаше в плешките му — свилена топка с горещи устни. Спеше и нещо говореше, бълнуваше откъслечни и непонятни думи, сепваше се, после отново потъваше в дълбоко мълчание, отпаднала, немощна. На младия мъж му се искаше да поспре малко, да поспи и той, но не знаеше какво трябва да направи. Ако отдръпнеше ръце и крака от датчиците, нямаше ли опасност доспехите да се строполят? С ужас си представи огромната бронзова статуя, просната в калта, наполовина погълната, шляпаща напусто и мъчеща се да възстанови своето равновесие. Да седне въобще не бе допустимо: момиченцето изместваше центъра на тежестта, увеличайки скафандъра назад. А пък дори и да седнеше, щеше ли да успее да се изправи отпосле или ще се прекатури по гръб като костенурка? Такава вероятност обливаше челото му в пот. Поради липса на друга възможност той клекна, изключи съединенията и прекъсна електрическото захранване. Вентилаторите веднага престанаха да работят, подир което горещината скочи с градуси, превръщайки калъпа във фурна. Тереза застана и се размърда. Тя също се потеше, ризата на Давид бе подгизнала като чаршаф след трескава вечер. Той сподави непристойните помисли и потърси място за нощувка.

Много бързо забеляза, че такава надежда си беше направо предизвикателство. Болтовете го убиваха, стоманените шарнирни сглобки болезнено се впиваха в плътта му, а велосипедната седалка го прежулваше между краката. Малко му бе необходимо, за да се разплаче от яд. Задряма за час или два, като непрестанно се въртеше и променяше позата, дано избегне ухапването на арматурните елементи и нитовете. Зората го изненада в почти замаяно състояние. Дрезгавата светлина на утрото проникваше през зарешетеното прозорче, сякаш се

процеждаше пред капандура, изпълвайки шлема с неестествено хало^[1]. За няколко мига си помисли, че се е озовал в мансардната си студентска стаичка и че заспива така — забол нос в учебниците, с химикалка в ръка...

— Горещо е! — изпъшка Тереза. — Ще се задушим! Гладна съм!

Давид се окопоти, натисна ръчката на съединителя. Влажен въздух веднага започна да циркулира из вътрешността на бронята. Момиченцето се разкиха. Медната стрелка на брояча за обратно отчитане бе спряла на 64. Шейсет и четири часа... Повече от две денонощия и половина. „Два дни усилен ход!“ — беше казал капитан Орноз, но какво ли имаше предвид под „усилен ход“? Отмерена и бърза крачка с цялата тая тълпа от ловци в краката? Давид и неговата спътница по-скоро затъваха в мъчително тъпчене на място; при това темпо щяха да са им необходими четири дни, докато стигнат до сушата! И дума не можеше да става да се предвижда подобна възможност!

— Ти не си ли гладен? — натърти Тереза. — Смяташ ли, че има нещо за ядене в тази железария?

Той се усмихна, опитвайки се да прогони от мисълта си призрака на приближаващите часове.

— Да, обаче възниква проблем. Хранителната тръбичка е в шлема. Аз, разбира се, бих могъл да смъкна седалката, за да издърпам главата си, но това с нищо няма да ни помогне, тъй като ти не можеш да заемеш моето място. И не виждам никакъв начин да те прехвърля отпред. Ще се наложи да отворим задния капак и толкоз!

— Да пробваме все пак със седлото...

— Добре!

Давид завъртя манивелата, смъквайки велосипедната седалка с около трийсет сантиметра. Безполезността на процедурата веднага стана ясна — челото на младежа продължаваше да е във вътрешността на каската, единствено носът и устата му бяха минали по-надолу.

— Ами ако пъкнеш ръката си в шлема? — предложи Тереза. — Изсмукваш храната, после я изплюваш в длан и след това ми я подаваш под мишница?

— Ти за човек-змия ли ме смяташ?

Тя се засмя:

— Опитай въпреки всичко!

Той освободи десницата си от датчиците и се постара да я вмъкне в сферата остъклено желязо. Минаваха само пръстите му. Дланта, още повече китката, оставаше блокирана в извитото дългообразно туловище на бронята.

— Естествено — заключи Тереза мъдро. — Тая джаджа не е била замислена за нещо подобно!

Пет минути те не си проговориха, всеки погълнат от своите стратегически планове.

— Как може да сме толкова глупави! — възкликна неочаквано момиченцето. — Та ние трябва да имитираме птиците!

— Да имитираме птиците ли?

— Точно така! Майката носи храна в клюна си и директно я пъха в човчиците на малките! Разбираш ли?

— Искаш да кажеш...

— Да, да! Пълниш си устата от тръбичката, а после завърташ манивелата, за да смъкнеш седлото максимално надолу. Аз промушвам глава изпод ръката ти и поемам онова, което ще ми дадеш!

— Каква елегантност! И сте била възпитана в девически пансион, скъпа!

— Глупак! Ако това те притеснява, питам се какво ли ще ми обясниш, когато се наложи да пишкам? Защото, предполагам, твоето такси е естествено без тоалетна! Или се лъжа?

— Н... не. Но по принцип ние няма да поглъщаме течности. Хранителният разтвор е съставен от богати на протеини вещества, които са напълно смилатели, и не би следвало да се образуват органични отпадъци. Поне на теория...

— О'кей! Иначе ще трябва да си стискаме носовете! Значи да сядаме на масата, докато все още имам апетит, или ще чакаме?

Той се подчини. Жизнеността на Тереза го изпълваше като с балсам. Изглежда, тя нямаше цялостна представа за драматизма на ситуацията, в която се бяха забъркали. А може би така беше по-добре?

Захапа със зъби гумирания накрайник и всмукна дълбоко. Отначало нищо не потече, сетне някаква съсирена кашичка превзе устната му кухина. Бузите му се издуха. С дясната ръка задейства манивелата и извъртя лицето си максимално, свил врат в раменете. В същото това време главата на Тереза се опитваше, доколкото може, да си проправи път под дясната му мишница. Момиченцето се

затрудняваше и пъхтеше, призоваваше на помощ всичката гъвкавост на своите гръбначни прешлени, подпирайки се, издърпвайки, дращейки, щипейки, извивайки...

— Готово! — изпъшка то най-накрая.

Давид почувства горещата, широко раззината уста да се долепя до устните му и потисна тръпката си. Разтвори челюсти, за да прехвърли храната в гърлото на малката. Чу я как се задави, закашля се. Скоро езикът на Тереза се активизира, като почистваше грапавата му брада.

— На всичкото отгоре дори не е и вкусно! — възропта тя, върнала се в първоначалната си поза.

Три пъти последователно те подновяваха операцията. Дали девойчето, осъзнаващо напълно вълнението, което пораждаше, вътрешно не се забавляваше?

Той предпочете да не се разпростира в тая насока и с голямо облекчение приведе доспехите в ход.

Цяла сутрин не размениха нито думичка. Атмосферата пак беше натегната. Трябваше да се признае, че непрестанното блъскане на джуджетата, което съвсем наскоро се бе подновило, също оказваше своето влияние. Малко след това се разрази буря, изля тонове вода и превърна тинестото блато в адски мочур. Краката на скафандъра шляпаха в тази разложила се маса с отвратителен шум като от изтичащ се отходен канал.

— Ха, виж ти! — извика Тереза. — Опръска ме една капка! Вътре вали! Тук отстрани е съвсем мокро...

Младият мъж изруга. Всичките гумени подплънки на съединенията бяха наполовина прогнили, влагата проникваше в механичното устройство. Той със страх се запита какво ли щеше да стане с батериите и електрическите вериги? Ако инсталацията се прекъснеше? Ако гръмнеха предпазителите? Ако... Орноз никога не бе и предполагал възможността за някакъв ремонт.

Небето се бе затлачило в калносиво и големи светкавици го раздираха сред оглушителни експлозии. Тереза стискаше Давид през гърдите така, сякаш искаше да задуши младежа.

— Страх ме е! — проплака тя между два гръмотевични тътена. — Живи ще ни поразят!

А миг по-късно жаловито си призна:

— Изпуснах се в гащичките си!

Давид нямаше никакво време да задълбава в нейните душевни състояния. Носеше се слепешком из водата и шибаше джуджетата, като замахваше здраво с опакото на щипците, защитавайки скафандъра от впиващия се клей на почвата. „Водата се е просмукала навсякъде — мислеше си мрачно. — Утре окислението ще начене своето парализиращо пълнено дело: ще спои подвижните елементи, ще втвърди съединенията, ще блокира шарнирите. Не трябва повече да се спираме, иначе няма да можем да тръгнем!“

Студена капка се отцеди и потече по носа му. Бе последвана веднага от втора, сетне от трета, по-тежка.

— Тереза! — извика той, надявайки се гласът му да не прозвучи толкова истерично. — Вземи някакъв парцал и забърши всичко, което е мокро. Много е важно!

— Но аз нямам парцал... — проплака момиченцето.

— Тогава използвай ризата си, полата, пликчетата, каквото и да е! — изкрещя на върха на отчаянието.

Подсмърчайки, малката се подчини. Смъкна корсажа и грижливо обърса съединенията на скафандъра. Час по-късно бурята вече се беше отдалечила. Въпреки това Тереза не престана да се цупи. Часовникът показваше цифрата 59, а те не бяха изминали дори петнайсет километра. Давид усещаше, че е пред прага на нервна криза.

Слънцето се вдигна високо в небето, като промени блатото в поле с разнасящи се зловония. Чувствителни към мъглата, джуджетата затвориха очи и бомбардировката им веднага секна. Това всъщност бе едничката облага от излелия се порой.

Сега, когато дъждът беше умил прозорчето на илюминатора, възможността на младежа да вижда определено се подобри. През мрежата от защитни пръчици той неочаквано съгледа тъмна форма, повалена наред пигмеите. Сърцето му прескочи веднъж. Беше един от спасителните костюми. Затънала дълбоко в калта, машината се предлагаше на погледа само откъм гърба си. Давид установи, че металът е странно обагрен, възсинкав и някои елементи са се разтопили като под въздействието на силна горещина. Болтовете бяха изтекли, превръщайки се в причудливи втвърдени сълзици. Самите крайници сякаш бяха споени с горелка. Целият скафандър изглеждаше така, като че ли бе претърпял един вид изкривяване, някаква обща

деформация, напомняща донякъде на онези малки шоколадени човечета, които понякога забравяме на слънце, а после ги намираме превърнали се в разстлала се каша. Той сподели тревогите си с Тереза и тя се възползва от случая, за да излезе с достойнство от своето сърдене.

— От мълнията е! — възкликна. — Нали ти казах! Бил е поразен от гръм, докато вилнееше бурята. Истинско чудо е, че и нас не ни сполетя неговата съдба! Ти какво си мислиш — такава купчина старо желязо! Навярно със същия успех привлича светкавиците като гръмоотвод! Хм, кой ли е?

Давид не отговори. От известно време въпросът изгаряше устните му. Наистина кой беше това? Сирс? Клитония?

Наведе се. Опита да преобърне огромната маса с щипците, но статуята се изплъзваше, хлътвайки още по-надълбоко в тинята. Накрая той избухна в ругатни.

— Няма начин! Дяволите да го вземат! Просто затъва и туйто!

Да можеше само да гмурне поглед в синкавозеления мехур на лицевото прозорче...

— Губиш време — съвсем разсъдливо отбеляза момиченцето.

Давид се изправи, обезумял от ярост. Може би беше Сирс? Или циганката? Как да узнае това? Във всеки случай вече нищо не би могъл да стори за НЕЯ.

Медната стрелка сочеше 57. Отново запристъпва тежко, изригвайки на всяка крачка гейзери кал. Компасът неизменно показваше „право на юг“, ала никаква сянка на хоризонта не предвещаваше близостта на земя.

Три часа след това мъглата се разнесе и джуджетата пак подхванаха своите атаки. Младият човек затвори очи и продължи да се движи като истински сомнамбул. Малко по-късно се изпика в панталоните.

---

[1] В случая — ореол. — Б. ред. ↑

Всеки удар отекваше в съзнанието на Давид сякаш отглас на гонг в жива плът. В началото не беше обръщал внимание на това, после постоянните трусове, плесниците, сблъсъците, разклащащи скафандъра, бяха започнали да се разпростират по целия му гръбнак, от прешлен на прешлен, ставаха все по-болезнени и пронизваха тила му като разрушителна вълна на подземен взрив. Сетне пък се бе появила мигрената, която го скалпира до веждите, впи шипове под клепачите му, застърга в дъното на очните нерви. Стари зъбни болки се пробудиха. Беше изненадан от този факт — не се ли бяха подновили и зъбите му?

Зад него Тереза комай имаше треска. Трепереше и се гушеше като смръзнало се животинче. Нощта падаше отново, а с нея — и температурата. Бронята на доспехите бе ледена. Съществуваше, разбира се, система за вътрешно отопление, но указанията уточняваха, че включването ѝ претоварвало много енергийните възможности на спасителния костюм. Така че Давид се въздържа да я използва, улеснен допълнително от медната стрелка, която сега леко докосваше цифрата 48.

Не издържайки повече, той коленичи с калпа. заключи съединенията и отпусна тила си в облегалката за главата, закрепена в дъното на шлема.

Два пъти бяха спирали, за да се хранят по начина, по който момиченцето беше предложило, но Давид имаше все по-големи затруднения с всмукването на питателната кашлица. Може би нещо задръстваше тръбичката. Вероятно някакво втвърдило се съсирено вещество. Не бе посмял да сподели това със своята спътница. Във всеки случай хранителните припаси скоро щяха да привършат, тъй като провизиите бяха предвидени само за ЕДИН-ЕДИНСТВЕН човек. Преди да потъне в небитието, той отново си представи огромната бронзова статуя, наполовина погълната от мочура. Сирс? Клитония? Орноз? Жорж-Юбер? После тъмнината нахлу в съзнанието му, вцепенявайки всякаква проява на разум.

Когато се събуди, с ужас установи, че в своето изтощение предната вечер бе забравил да прекъсне електрическото захранване. Цяла нощ батериите бяха работили и въртели мотора на бавни обороти почти осем часа. Осем часа безвъзвратно пропиляна енергия! Психическата му устойчивост бе толкова лабилна, че той се разхлипа като дете. Разказа за случилото се на Тереза, която се помъчи да го успокои, доколкото можеше.

— Остават четирийсет часа! — обясняваше му. — Та това е цяло денонощие и три четвърти! Няма да имаме нужда от толкоз! Сигурна съм, че преди обяд ще се появи земя! Ще видиш: тогава ще можем съвсем спокойно да изтичаме до тоалетната; дори ще сме склонни да повярваме, че пътуването е било приятно!

Тя едва беше довършила мисълта си, когато юмруците на джуджетата заваляха по доспехите, изпълвайки вътрешността им с непоносимото думкане на барабан. Придвижването продължи — монотонно, отчаяно. Те напредваха — необичаен зародиш от плът, полюлявана и съзряваща в брониран корем, — мъж и жена, възрастен и дете, някогашен старец и съвсем младо момиче...

Ръждата, която сега покриваше шарнирите по скафандъра, обезпокоително забавяше движението. Механичните крака вече се спускаха сред многогласен концерт от пронизителни скърцания.

Когато денят взе да преваля, Тереза нададе дрезгав вой и започна да жестикулира, сякаш коило змии се бе излюпило точно напред бронята. На въпросите на Давид отвърна само с джафкане, подскоци и сълзи. Най-сетне от устните ѝ, деформирани от болката, се изтръгна една думичка: „Спазъм!“

Младежът блокира машината, която цялата се тресеше. понеже момичето се мяташе като риба, и завъртя манивелата, за да спусне седалката.

— Къде те боли?

— На... На бедрото... Там... Подуло се е!

— Опитай се да изпънеш максимално крака си. Но по-лесно бе да се каже, отколкото да се направи. Той издърпа дясната си ръка назад и напипа с длан нежната кожа. Започна методично да я разтрива. Чувстваше под пръстите си издутината млади и втвърдени мускули, гърчовете на сухожилията. Тереза скърцаше със зъби, като блъскаше главата си в задния клапан. Уплаши се да не би тя да загуби

присъствие на духа, да избие резето за сигурност и да изскочи навън, та да се избави от невероятната поза, в която бе принудена да седи повече от трийсет и три часа. Ала момиченцето смогна да се овладее, задоволявайки се да впие нокти в гърба на Давид.

— Сега е по-добре — простена след четвърт час масаж, — вече ме боли по-малко...

В момента, в който произнасяше последните думи, сноп искри освети вътрешността на скафандъра и в лявата си ръка младежът усети мощно електрическо изпразване. Ужасена, Тереза изпищя и ухапа дланта си — при нея това означаваше, че е силно смутена. Давид не смееше повече да помръдне. Успя да открие един наполовина стопен кабел, който висеше от дясната страна на доспехите, извил се досущ като овъглено гумено змийче. И въобще не бе нужно да е посветен, за да разбере какво се е случило. Ръкомахайки, сякаш обладана от зъл дух, ловкинята беше сритала електрическата инсталация и изтръгнала хранващите проводни, осеяли механичното устройство. Студена пот изби по челото му. Той напъха глава в шлема, потърси с поглед медната стрелка. Цифрата го удари в стомаха със силата на боксова ръкавица: 10 ЧАСА! Късото съединение беше извадило от строя батерия! Значи отгук нататък скафандърът разполагаше с автономия само за десетина часа... Шестстотин нещастни минути, за да достигнат до сушата! Един вид милостиня, предизвикателство... Младият човек съобщи новината на момиченцето, което се сви като охлюв.

— Вината е моя! — прошепна Тереза. — Но толкова ме болеше...

Давид я потупа по коляното за кураж.

— Знаеш, че нищо не може да се направи, има ли смисъл да си блъскаме главите?

Евтиният му фатализъм изобщо не бе успокоителен. Отправяше глухата си молитва с една-единствена цел — да чуе своя глас, сякаш бе някой осъден на смърт, който в мига, преди палачът да натисне превключвателя на електрическия стол, се е заел с преброяването на нитовете, осеяли облегалката на фотьойла.

С изключителна предпазливост изолира прегорелия кабел, сетне размърда ръце и крака, та да провери възможностите за ответни реакции на дрехата за оцеляване. Щипците вече не се подчиняваха, а лактите — блокирани на четирийсет и пет градуса — като че ли бяха

решили да останат неподвижни. Давид не настоя. Само коленете се поддаваха на изискванията на динамичните импулси. Е, не му трябваше повече. Дано престане да мисли, започна да си брой стъпките — преобразуваше разкратите в сантиметри, в метри, после в километри. Срещу лявото му слепоочие медната стрелка звънтеше на своята спирална пружина; някъде зад вратните му прешлени Тереза тихо ридаше и сълзите ѝ оставяха два влажни кръга отстриани на гръбнака му — две хладни петна, които се разводняваха с потта. И докато той изпадаше във вцепенение, гласът на ловкинята се надигна в неговото теме, тънък и разтреперан:

— Ще умрем, нали?

Искаше му се да ѝ отвърне с някаква историйка, изпълнена с хумор, ала не намери нито троха, разумът му въртеше на празни обороти, издишаше.

— Би трябвало да ти кажа нещо — започна тя, запъвайки се на думите, — нещо лошо. Нещо наистина лошо!

— Смяташ ли, че сега е моментът?

— Да, напълно...

— Значи е признание?

— Да...

— Остави, знам вече какво искаш да ми кажеш.

От изненада Тереза изхълца.

— *Вече* знаеш?

— Да, така мисля. Саботаждът... Ти унищожи чувалите със зародиши, нали?

Почувства я как настръхва и се стяга, опряна в бърбреците му. Дланите ѝ бяха ледени, пръстите — вдървени. Подкосявайки краката на малката, той бе допуснал грешка. И ето че тя се затваряше в себе си, омраза лъхаше от цялото ѝ същество. Горещо и гъвкаво животно миг преди това, сега Тереза се преобразяваше в студена и натежала статуя.

— Нямам намерение да ти чета конско, разбери! — промърмори Давид, като се вгледа в небето, притъмняващо над прозорчето.

Тя се отпусна.

— Не исках да се превръщам в парцал! — избълва със злоба. — Не желях да им чистя цукалата, да попивам пикните им! Аз... Не предполагах, че корабът ще претърпи крушение. Или не си го представях по този начин. Мислех си, че капитанът ще промени курса,

че ще хвърлим котва край някой остров, че ще са ни необходими месеци и месеци, докато се върнем обратно в сиропиталището, че...

— Остави — прошепна Давид, неочаквано изморен. — Не си могла да предвидиш, че целият кораб ще пламне. Във всеки случай на твое място и аз щях да направя същото...

— Наистина ли?

— Кълна ти се! Ами препаратът?

— О, беше лесно! Откраднах го от работниците, които преди три или четири месеца дойдоха да чистят мазетата на пансиона... Сърдиш ли ми се?

— Не ти ли се струва, че действително нямаме време за такива истории?

Тя не настоя и тишината в скафандъра отново се възцари. Давид пропъди от съзнанието си направеното признание, не смяташе да влиза в ролята на съдия. Тереза хиляди пъти беше рискувала своя живот сред джуджетата: това не ѝ ли даваше право на някои привилегии? Случаят бе приключен. Не искаше и да чува повече за него.

Краката на бронята тежаха тонове, калта се превръщаше в лепило. Всмукващите шумове, съпровождащи тяхното придвижване, бяха добили отвратителни отзвучи. Какво щяха да сторят, когато механичното устройство замреше в пълна неподвижност? Щяха ли да изчакат — свили се под закрилата на металното туловище — смъртта да дойде и да им склопи очите? Или настървени за последен спринт, щяха да отворят задния клапан и да изскочат сред тълпите джуджета? Не знаеше нищо за онова, което предстоеше да стане. Но сигурно щеше да бъде дълго и мъчително. Една безславна агония, лишена от всякакъв външен блясък. Едно постепенно затъване в мочурите и урината...

Трябваше да мисли за нещо друго. Дали все пак нейде, в някое закътано местенце на тази огромна броня, нямаше тайничко чекмедже с ампула цианкалий, предназначена за безвъзвратно загубени корабкрушенци? Той се изсмя глупаво, отпусна глава в облегалката и почна да си тананика досадна мелодийка, зловеццо напирасца.

Краката на скафандъра все по-трудно дълбаеха тинята. Шарнирите скърцаха като колелета на вагон, впуснал се по отсечка ръждясали, похабени релси. Всяка нова стъпка беше изтръгване, износените доспехи се насилваха — агонизиращо, дебелокожо

животно, разкапваща се статуя, която напразно полага усилия да се измъкне от своя постамент... И юмруците! Градушката на юмруците, картечните откоси на юмруците, които дупчеха корема, набедрениците на бронята, наколениките, се бяха превърнали в болезнен несекващ земеръс. Искрящ пламък бликна в шлема и опуши в черно прозорчето. Хранителната тръбичка се сви подобно сфинктер^[1], храчейки съдържанието си в лицето на младежа. Вадички съсирена каша се запросмукуваха в машинните кутии, за да превърнат кабелите в гъмжило от електрически къси съединения. На долния етаж Тереза се мяташе, разкъсваше ризата на Давид. Обзет от последен енергиен гърч, скафандърът се затича, разоравайки клоаката с големите си разкрачи. Миризмата на пърлено и изгоряла гума изпълни вътрешността на убежището.

„Това е краят!“ — каза си полузаслепен младият мъж и опипом се помъчи да намери спирачния лост.

— Започва да гори! — изпищя Тереза. — Направи нещо, огънят плъзва навсякъде!

Ала вече нямаше какво да се направи. Бронзовата статуя бе подхванала своята сетна атака, тъпчеше джуджетата, трошеше костите. Обезумяла кола, тя издъхваше в последни експлозии на буталата. Броячите се преобразяваха в пламтящи вентузи, като пърлеха космите и кожата на водача. Давид отскочи назад, измъквайки ръцете си, изтегляйки бедрата си до корема. Останал без управление, скафандърът внезапно се закова, взе да затъва, а после се повали напред в гейзер от тиня. Носът на младежа се блъсна в зарешетеното стъкло на прозорчето. Последваха още един или два — конвулсивни гърча, след което статуята издъхна напълно. Голямата медна стрелка се застопори на нула.

— Калта се просмукува! — изхленчи Тереза. — Погледни! Тече през съединенията...

И имаше право: доспехите протичаха отвсякъде като подводница, разкъсана от налягането. Началото на пожара бе предизвикало издувания и разхлабване на уплътненията; сега бронята се беше превърнала в надупчено, остаряло буре, в отломка от разбит кораб...

Давид опита да се размърда. Ръцете му стържеха в тинестото дъно, ровеха в плетеницата от ненужни електрически кабели.

Нетърпима болка го пронизваше в хрущяла на носа, от очите му бликаха сълзи, а от ноздрите шуртеше кръв. Задушаваше се. Момичето се впиваше в хълбоците му, възсядаше го с яростта на отчаянието, отнемайки му възможността да направи каквото и да е движение. Найсетне той успя да се откопчи.

Останаха така — необичайно разположени, задъхани, вперили погледи в задния клапан. Дишането им беше добило странно метално звучене, въздухът бе напоен с вкуса на йод и ръжда.

Тереза леко докосна резетата с върха на пръстите си и жестът ѝ накара младежа да изтръпне.

— Да не си полудяла! Знаеш ли какво има отгатък?

— Джуджета...

— Да, джуджета! Нима искаш да свършиш разчекната?

— Тогава какво да правим? Не можем да останем тук.

— Не знам.

Калта капеше от всички отвори, упорито трупайки на дъното на скафандъра смрадлив и гниещ дюшек с отвратителна мекота. Трябваше да вземат някакво решение.

— Няма ли начин да преговаряме? — осмели се Давид. — Бихме могли да им предложим дарове, един от нас да остане заложник и...

— Ти подиграваш ли се? — прекъсна го Тереза. — След всичко, което сме им сторили? След номера с нагорещения до червено корпус?

Тишината изпълни калъпа, нарушавана единствено от ехото на техните дихания. *Тишината?* Давид потрепера. Току-що бе осъзнал, че откакто се бяха преобърнали в тинестото дъно, ничий юмрук вече не удряше по бронята. Сподели със своята спътница откритието си.

— Това може да означава две неща — отбеляза момиченцето. — Или че сме напуснали морето, или че ТЕ мълчат, за да ни НАКАРАТ ДА ПОВЯРВАМЕ, че сме изхвърлени на песъчлив бряг, че сме в безопасност, и така да ни подведат да излезем...

— Коя теория ти изглежда по-правдоподобна?

— Нито една. Трябва отново да се доверим на късмета. Във всеки случай разполагаме ли с някакъв избор?

— Не.

— Аз ще изляза първа. Ако те са над нас, може би ще имаш време да затвориш клапана.

— Защо ти първа?

— Защото съм до вратичката. И защото всичкото това стана по моя вина. Хайде чао! И без хленч и гръмки признания... Аз също съм алергична към *отчаяния хумор*, не си рови съзнанието да намериш нещо „смешно“!

Тя отблъсна резетата едно по едно. С големи мъки успя да раздвижи металните оси, изкривени от многобройните удари предните дни. Лостовете се отделяха последователно със зловещо стържене, освобождавайки скобите. Минута по-късно входът на скафандъра престана да е защитен. Давид се бе вцепенил, обезумял. Езикът му, ужасно сух, мърдаше в устата като чуждо животно. Видя ръката на момиченцето да улавя подвижния клапан, сухожилията на китката да се напрягат от усилието...

Плоскостта се хлъзна, пропускайки червените отблясъци на залязващото слънце. Младежът затвори очи, пронизан до дъното на зениците от тази кървава светлина. Почувства как Тереза се надига, понечи да я задържи. Тя вече се бе изправила над него и изваждаше крака си навън...

Нищо не се случваше. Ловкинята беше там, клекнала с разпарцален корсаж и разкъсана рокля, обърнала нацупената си муцунка към хоризонта... Вятърът си играеше с дрипите ѝ на корабокрушенка, разголваше коленете ѝ, осеяни с кръвоизливи. Давид приседна със странното впечатление, че се измъква от ковчег.

— Погледни! — Тереза ликуваше от радост.

Бяха заседнали непосредствено в края на плаж с бял пясък. Слънцето се разливаше в алена позлата от облаците, подпалвайки в зарево очертанятия на разкапалите се доспехи. На стотина метра по-надолу, обезумели от ярост, джуджетата размахваха юмруци срещу тях.

---

[1] Пръстеновчдгн мускул, който затваря или стеснява отвор. — Б. ред. ↑

БЯГСТВОТО НА СЛЕПИТЕ БОГОВЕ

Преспяха в една пясъчна дупка на върха на слегнала се дюна. Вятърът духа през цялата нощ, покривайки ги със светъл и прашен саван, който дразнеше кожата. На сутринта обиколиха плажа, вперили очи в земята с надеждата да открият най-сетне следите на друг оцелял. Джуджетата следяха лутанията им и маркираха всяка тяхна крачка с неприлични или заплашителни жестове, ала нито Давид, нито Тереза благоволиха да ги удостоят даже с един поглед. Към обяд се натъкнаха на отломките от изоставен скафандър, наполовина засипан. Вратичката на пропускателния клапан скърцаше под напорите на бриза като стара фирмена табела, металната броня бе празна и нямаше никаква следа, която да даде поне известна представа за самоличността на онзи, който я бе носил. А ако все пак някой беше оставил послание върху пясъка, то вятърът, бръснещ морския бряг, отдавна го бе заличил...

Повече от час те раздираха гласните си струни във всякакви викове и призови, по никой не им отговори.

Отчаяни, изтощени, с прилепнали стомаси, двамата се строполиха в подножието на едно бърдо и склопиха очи, предлагайки измършавелите си тела па алчните ухапвания на слънцето.

— Не можем да останем тук вечно — приповдигна се Тереза тъкмо когато Давид се хлъзгаше в унеса на съня, — ще умрем от глад. Трябва да намерим някое село, някоя къща...

Да, това беше повече от ясно, ала младежът не изпитваше никакво желание да се помръдне. Лишен от живия компас в лицето на Сирс, той бе принуден да признае на себе си, че пространството го зарежда с необясним страх. Спечели малка отсрочка, като накара момиченцето да вземе хранителната кутия от незнайния скафандър. Може би онзи, дето ги бе изпреварил, не е изразходвал напълно съестните си запаси? Предположението се оказа плодносно и те успяха да изсмучат по няколко глътки от питателната съсирена кашичка, които — макар че не можаха да успокоят мъчителните болки в стомаха — поне им възвърнаха някаква живителна силица...

С падането на нощта отново нагазиха сред дюните, но не откриха други доспехи. Кой беше загинал? Кой бе смогнал да се добере до брега? Кой се беше загубил? Въпросите оставаха без отговор...

Налегнати от мрачни мисли, те се впуснаха в лутане като сомнамбули, без да се съобразяват с какъвто и да е рационален подход. Тъмнината ги обгръщаше в своето влажно и студено дихание. Найсетне навлязоха в безплодна местност, чиято нискостърчаща трева хищно впи зъби в ходилата им. Вървяха три часа, после се свлякоха в една пясъчна дупка, неспособни да продължат по-нататък...

Давид дълго прехвърля в съзнанието си образа на разтопения, изгорял и изоставен скафандър, който не бе успял да измъкне от калта. Жертвата на мълнията не можеше да бъде друга, освен някой от двамата, тръгнали преди него и Тереза по време на бягството им от кораба: тоест Сирс или капитан Орноз. Клитония вероятно беше напуснала разбития плавателен съд доста по-късно... Ако се допусне, че бе съумяла да го направи, което далеч не изглеждаше сигурно.

Въпреки своето изтощение или може би точно поради това тази нощ Давид спа много лошо. На два пъти се оказа жертва на странни халюцинации. Най-напред сънува, че някаква невидима групичка ги обкръжава, после над него се изреждаха хора да го наблюдават, като лекари край леглото на болен.

— *Мъртви ли са?* — прошепна един глас, който му беше страшно познат, ала който не можа да определи.

— *Не* — отвърна женски тембър, — *но преносът вече е започнал, погледнете кожата му! Всъщност това сега няма никакво значение!*

Давид прошава, мъчейки се да прогони виденията. За частица от секундата напълно безсмислен образ пробяга в съзнанието му: този на животворната самодива, с която бе споделил постелята в Града на Оракулите. Тя беше облечена в бяла блуза и пъхаше в устата му термометър...

Събуди се на разсъмване, с премалели от болки крайници, зъбите му тракаха. Беше адски студено и дебела пелена мъгла се стелеше по земята. Усети веднага нечие присъствие зад гърба си, с пъшкане седна и видя Сирс, клекнала сред отъпканите треви. Лицето ѝ бе сиво, хлътнало. В дъното на орбитите нейните очи, завладени от треската, просветваха с неестествени пламъчета. Макар че не желаше да си го признае, тя го уплаши... Щеше му се да ѝ поиска обяснения, да и разкаже за техните преживелици, както обикновено го правят корабокрушенците... в книгите. Но много бързо разбра, че младата дама не го слушаше. Изглеждаше... преобразена, озарена като онези мистици, застигнати неочаквано от блаженството на просветлението, недостъпно за простосмъртния.

— Чуй — прошепна му Сирс накрая. — *Ние успяхме! Аз отидох на разузнаване... Бях толкоз нетърпелива да разбера...*

— Я виж ти! Тя не е ли загинала? — прозя се Тереза, която тъкмо се изтръгваше от ноктите на съня. — Какво е станало с нея? Надрусала ли се е или що?

— Не си ли виждала Клитония? — запита трескаво Давид. — А Орноз? Намерихме един обгорял скафандър, без да можем да го преобърнем. Помислих, че си ти или циганката. Дявол да го вземе, толкова съм доволен, че...

Сирс го хвана за раменете, прегърна го ненаситно, възторжено.

— *Ние успяхме!* — повтори тя с просълзени очи. — Остров Вортсо! Ние сме на остров Вортсо! Боговете насочваха нашите стъпки! Ела да видиш!

После го дръпна за китката, принуждавайки го да се изправи със скок. Давид изстена. От влажната земя бърбреците му бяха натезали до пръсване. Сирс заобиколи някаква височинка и замря на място, насочила пръст към проядена метална плоча, наполовина погълната от къпинов храсталак. Въпреки ръждата и дантелените окисления все още личаха очертанията па кръг, пресечен от две успоредни прави: едната бяла, другата черна...

— *Знамението!* — ликуваше младата жена. — Спомни си!

Давид свъси чело. Действително, спомняше си пантомимата на посветените от сектата на Хомакайдо — оня чудноват балет, изпълнен със загадки и ребуси...

— Този символ го имаше — започна машинално да изброява той, — както и други неща: неплодна земя, опипващи слепци, огън, искрящ с непоносими отблясъци...

Тереза шумно се прозя, връщайки го към реалността.

— Трябва да тръгваме! — задъхано каза Сирс. — Хомакайдо е съвсем близо, чувствам го!

Младежът поклати глава. Видът на квадратната плоча метал го отчайваше. Беше си представял величествен надгробен камък, разяден от патината на вековете, черен и бляскав монолит, изпаднал от друго пространство, а откриваше останките на най-обикновен пътеуказателен знак, сгърбен и ръждясал от капризите на времето. Но може би все пак имаше нещичко романтично в него?

Дамата вече бе взела аванс, като с нетърпелива крачка си пробиваше път сред тревите. Последваха я по петите с натезали от преумора клепачи. В сърцето си Давид усещаше неприятни бодежи, предчувствайки, че никога няма да узнае какво се е случило с останалите. Само в романите оцелелите след корабкрушение сетне се

намират на един и същи бряг, готови да започнат с надежда и енергия див, здравословен и спокоен живот...

Тереза бе тази, която първа забеляза силуета на мъжа. Беше седнал на стар кривокрак стол, точно срещу морето; мъж с побелели коси и слабо, изнемощяло тяло. Зад гърба му смътно се мержелееха нащърбените очертания на паянтова къща, наполовина погълната от храсталаците. По-скоро колибка, отколкото къща, стъкмена от речни камъни, слепени с торф.

— Мислиш ли, че ще ни нахрани? — разтревожи се момиченцето.

Давид не можа да отговори. Наистина непознатият имаше вид на изпаднал в най-голяма мизерия. Сирс категорично отказа всякакъв контакт с него.

— Аз не искам да ям! — заяви тя язвително. — Трябва да развиваме нашите чувства чрез аскетизма! Помнете, че съвсем скоро ще прекрачим прага на светилище! Че ще се явим може би ПРЕД БОГОВЕТЕ! Вие сте длъжни да се пречистите!

Жената направи пауза, после допълни:

— В крайна сметка, ако не можете да надмогнете себе си, вървете, аз ще ви изчакам настрана и ще медитирам...

Давид сви рамене и хвана Тереза за ръката. Ставаше все по-очевидно, че връзката със Сирс бе прекъсната.

Докато се приближаваха към отшелника, някакъв необичаен шум нахлуваше в ушите им. Беше приглушено трептене, настойчив шепот, чудат напев, яростно тананикай със склучени устни. Нещо, което на младежа се стори заплашително. Инстинктивно той забави крачка и присви клепачи. Въпреки слабата видимост, дължаща се на мъглата, забеляза един нестабилен облак около седналия човек — рояк от миниатюрни черни точки, увиснали във въздуха. Пръстите му се впиха в рамото на Тереза, пречупвайки устрема ѝ. Сега вече звукът раздираше тъпанчетата им. — **ТОВА Е РОЙ!** — пошепна Давид. — Не отивай по-нататък! Може би са оси...

При тези думи старецът като че ли се изтръгна от своя унес и наклони глава към тях. С голяма мъка Давид успя да сдържи вика си на удивление: насекомите — по-точно пчелите — пълпеха по черепа и бузите му, изстрелваха се с жужене от ноздрите му или от широко разтворената уста. Роякът бе свил своите мъхести гнезда под

мишниците и между бедрата на човека. Самите му гърди също се криеха под шумоляща черупка. От ъгълчетата на устните в дълги бухнали вадички се оттичаше мед, размазвайки се по брадичката и врата му. Забелязал корабокрушенците, той предпазливо вдигна ръка.

— Не се приближавайте! Те не ви познават, биха могли да се уплашат и да ви нападнат. Не правете резки движения, седнете настрани...

Говореше, без да помръдва челюсти, а гласът му, съскащ, подобен на вентрилок, изглеждаше съвсем близък. Не посмял да се извърти на пети и да избяга, както му се искаше да стори. Давид се подчини, последван веднага от момиченцето, което гледката явно омайваше. Гласът отново бликна в мощен шепот:

— Кой сте вие? Безплодните земи обикновено не са чак толкоз посещавани. Вече май има шейсет години, откакто не съм виждал никого от моите себеподобни! Да не би случайно да сте поклонници? Е, тогава сте на прав път...

Това беше покана за изповед. Давид се зае да му разказва най-сбито за корабокрушението и за безпаметния поход, който го бе последвал. Говореше, без да повишава тон, разтревожен от въздушното гъмжило на рояка: то ту хлътваше към тях, ту се отдалечаваше, изплитайки около странния старец пелена от звучни спирали.

— Ами вие? — запита Тереза. — Вие какво правите на стола с уста, натъпкана с пчели? Не ви ли жилият?

Мъжът се усмихна и медът, изпълващ устната му кухня, преля отвън.

— Аз съм човек-кошер. Не, те не ме жилият. А желето, което се стича в гърлото ми, ме засища. Не е необходимо да правя каквото и да е движение. Разбираш ли? В биологията този феномен се нарича хранителна общност.

— И какво, така просто ви скимна? Или това е някаква болест?

Почувствал се неловко, Давид се размърда. Не рискуваше ли дързостта на сирачето да настрои срещу тях необикновения им събеседник? За съвсем кратък миг той се видя връхлетян, прободен от хиляди жила и капчица пот залькатуши по гръбнака му.

— Не, това не е болест — отвърна мъжът търпеливо. — Аз съм творение на слепите богове, един от последните оцелели от рая. Сам

по себе си аз представлявам цял един свят. Една умалена вселена, ако така предпочиташ...

После той млъкна и дълго не проговори, като онези старци, които се унасят ненадейно по средата на някое изречение и преминават от будно към безсъзнателно състояние, без дори да променят позата си. Тереза се обърна към Давид, сетне се почука по слепоочието с показалец. Младият човек трябваше да присвие вежди, за да я прикани към повече мяра. И щеше да ѝ предложи да се връщат, когато съскацията глас на отшелника прониза свистенето на насекомите:

— Гладни ли сте? Казвате, че сте претърпели корабокрушение, а аз говоря ли, говоря... Отидете в колибата ми, там ще намерите мед. Понякога складирам излишни запаси. Мания: не обичам да пиляя. Подкрепете се. Слънцето няма скоро да се вдигне; щом малките се върнат пак в гнездото, ще можем да побъбрим... Вървете и не правете никакви резки движения, никакви!

Без да чакат да ги подканят. Давид и Тереза се насочиха към колибата. Придвижваха се с безкрайна предпазливост, внимаваха да не допуснат и най-слабия непозволен жест, спираха се на всяка крачка като войници, заблудили се в минно поле. Накрая се озоваха пред каменната ниша и на четири крака се вмъкнаха вътре. Техният събеседник не ги беше излъгал: множество съдове бяха осеяли пода — кратуни, нащърбени гърнета, очукани легени и напукани делви. И всичките бяха пълни догоре с хубав гъст светъл крем, понякога втвърден в големи захарни пити. Те се нахвърлиха върху припасите, размазвайки по дланите и лицето си дъхав клей с вкус на цветя. Много скоро се наложи да спрат, гърлата им бяха пламнали, пръстите — слепнали в съдините. Бе настанала нощ. Отвън жужащият облак преустанови своя летеж, за да загърне тялото на стареца с шумолящ и свилен покров. Ръцете, краката, туловището му изчезваха под амалгамата на плътен пашкул от насекоми, единствено устата и очите му все още се изплъзваха на заравянето. Давид се запита как можеше да търпи допира на тези милиони лапички и да не полудее веднага? Измъкнаха се от заслона, като се впуснаха в благодарности.

— Няма защо! Няма защо! — отвърна им мъжът-кошер. — Аз просто съм твърде несъвършен модел. А нашите, богове, нашите създатели някога бяха сътворили същества по съвсем друг начин!

Давид преглътна.

— Вие... Преди малко вие говорехте за слепи богове... Защо този... недостатък? Трудно е да си представим божества, застигнати от човешки недъзи.

— Причината е в катаклизма. Когато мълнията се стовари върху рая, всички избягаха: създания и създатели... Всички онези, които успяха да се измъкнат от унищожението. Аз, човекът-кошер, ги видях как хукнаха. Видях как те — нашите богове — залитаха, как се олюляваха с прогорени от пламъците очи и с протегнати ръце, ослепени, жалки... Тичаха към морето, понесли на гърба си огнени топки, които разкъсваха всичко... Хвърлиха се сред вълните, потънаха в бездните. Но един ден те ще се появят пак! Един ден те ще изплуват от океана, за да дойдат отново по собствените си места. Ще се завърнат облени, шуртящи, с безжизнени, незрящи зеници, търсеци своя път опипом, клети и величествени... И аз ще ги поведем!

— ВИЕ ЩЕ ГИ ВОДИТЕ? — проскимтя тихо Тереза.

— Да — задъха се отшелникът. — От години поставям жалони... Край пътя. Погледнете зад вас!

Давид обърна глава и се намръщи, прешлените му се бяха схванали като стара, несмазвана система от зъбчати колела. Забеляза варовиков блок, килнал се сред бухнали трънаци. Някой се бе постарал грубо да прояде повърхността му, опитвайки се да придаде някаква форма и да изтъкне поредица от точици, без да успее да ги надари с особена художествена стойност.

— Какво е това?

— Крайпътен знак! — възкликна мъжът-кошер. — Междинен слог с брайлови надписи^[1]! Така те ще могат да се ориентират въпреки незрящите си очи и да се върнат в града! Хомакайдо... Доверявайки се на своите пръсти, на осезанието си, на своя допир...

За секунда той сякаш щеше да се задуши, после отново изпадна в летаргия. Давид и Тереза се възползваха от това. Отстъпили назад, те се отдалечиха. Напълно безразлична, Сирс не им зададе никакви въпроси.

В мълчание тримата продължиха да вървят, като от време на време се натъкваха на странните крайпътни знаци, пръснати от човека с пчелите. Младежът изпитваше смътно усещане за неразположение. На два пъти се спира, убеден, че някой го наблюдава, но не успя да различи никакъв поглед зад завесата от избуялите високо треви...

Спусналата се мъгла бе скрила хоризонта и същевременно засилваше чувството за клаустрофобия.

След около един час местността се разреди. Краката им застъпваха в остъклена почва, подобна на лед, която пращеше под тяхната тежест, разпукваше се и бягаше в дълги мрежести набраздени ивици. Давид приклезна.

— Това е стъкло! — възкликна Тереза. — Дяволите да го вземат! Направо да повярваш, че вървим по огледало!

— Пясък е! — обясни младият мъж. — Пясък, който се е втечил вследствие на голяма горещина. Например в резултат на експлозия... Експлозията, дето е ослепила боговете...

— Не се влачете! — подвикна им Сирс. — Приближаваме се, чувствам го! Спомни си: заслепяващия огън от пантомимата!

Давид сподави проклятието. Малко по-нататък подминаха овъглена табела, наполовина стопена, върху която все още се различаваха очертанятия на кръга и неговият пресечен двуцветен диаметър. После от мъглата изплуваха група постройки. Половин дузина почернели високи кули с дръзка архитектура, чийто определено функционален вид обаче не отговаряше въобще на представата за божествена резиденция!

Гласкани от вятъра, множество дюни бяха завзели пространството, поглъщайки голям брой от по-незначителните конструкции...

— Това ли е твоят... Хомакайдо? — прихна Тереза. — Я гледай ти! Не си представях, че боговете живеят в евтини сгради под наем!

Сирс бе замръзнала на място. Явно разколебана, тя обхождаше с поглед зданията на града-призрак, като че ли неочаквано се бе усъмнила в своите сетива. Давид се окопоти и закрачи към най-близката сграда. В момента, в който постави крак върху първото стъпало на стълбището, отново изпита уверението, че го наблюдават.

— Хей! — извика момиченцето. — Виж!

Той се обърна. Тереза се люлееше на някаква обозначителна табела, издигната в средата на кръстовище. Заострените ѝ като стрели в края метални пътеуказатели сочеха поотделно всяка една отстройките. Инстинктивно младежът огледа колоната с надписи:

С.Р.Х.И.Д.С. Билдинг

О.С.Х.А.Л.С. Тауър

Д.А.Н.С. Хол
А.И.А.Т. Хол...

Надписите продължаваха така на повече от метър, изреждайки месторазположението на множеството най-различни служби в комплекса. Вероятно бе административен център или международно средище за конференции. Каквото и да беше, нямаше нищо, което поспециално да лъха на тамян и на воценици... Давид се вмъкна в кулата. Ако пясъкът бе засипал малко по малко мраморната настилка по пода, то мебелировката, напротив, изглеждаше относително леко пострадала от катастрофата. Макар и осеяни с драскотини, фотьойлите все още бяха в състояние да поемат тежестта на нечие тяло, без начаса да се разпаднат в прах. Той направи няколко крачки към рецепцията... и се вкамени на място, поразен от очевидния факт.

За една безкрайна секунда се зарея извън времето, извън света, увиснал в селенията на космоса, после Тереза го задърпа за ръката и го върна към действителността.

— Лошо ли ти е? Какво видя? Казвай!

Получила ням отговор от младежа, тя се помъчи да определи посоката на погледа му, но забеляза нещо съвсем банално — стена с потъмняла мазилка, върху която се разстиляше едър надпис с метални букви:

С.Л.О.В.О. Хол

Сдружение за Лъчево Обединително Въздействие върху Организмите

— Отиди да извикаш Сирс! — изшептя неразбрано Давид с напълно променен глас. — Бързо!

И без да обръща повече внимание на момиченцето, се затича към близкото табло за съобщения. По-голямата част от служебните информации бяха дотолкова избелели, че бяха станали нечетливи; той обаче успя да намери една брошура, която някаква подложка бе запазила от набезите на горещината. Още на първата страница видя надписа С.Л.О.В.О., а над него — същия знак, на който се бяха натъкнали в безплодната местност: кръга, пресечен от две прави, едната бяла, другата — черна. Отдолу три реда, написани на машина, браздяха пожълтелия лист:

Утре, 6 юни 1995 година, професор Хиро-Ито Хомакайдо ще даде подробна пресконференция, по време на която ще представи своите последни резултати във връзка с употребата на антиотхвърлящото лъчение. Дискусията ще се проведе в амфитеатър Б от 11.30 часа, в голямата зала при центъра на С.Л.О.В.О.

Давид се извъртя на пети, пясъкът под подметките му пронизително изстърга. Сирс пристигна и той ѝ подаде брошурата... Внезапно се почувства изпълнен със злоба — непонятна, унищожителна.

— Разбра ли? — нахвърли се младежът сухо. — Разбра ли? Всичко си идва на мястото: Хомакайдо, слепите богове, знамението, лъчението...

Обзет от някакво неочаквано иконоборско изстъпление, той налетя върху купчините със списания, натъпкани по лавиците, разхвърляйки ги във всички посоки. Под пръстите му те се разпадаха, разронваха се, превръщаха се на прах. В момента, когато се вкопчваше в последната въртяща се стойка, едно заглавие с удебелени букви рязко възпря устрема му като директен удар в черния дроб. Зачете се.

„Професор Хомакайдо, който е сред основателите на С.Л.О.В.О., заяви от трибуната на Обединените нации следното: «Сега, в часа на най-голямата надвиснала опасност, аз ще произнеса само една дума — *обединение*, — думата, която побира в себе си всичко!»“ Той избухна в истеричен смях.

— Погледни! — задави се в хълцане. — Ето за това изминахме целия този път, за да стигнем до извора на легендата! Какво, не разбираш ли? *Привържениците на С.Л.О.В.О.* след елементарно фонетично объркване са се превърнали в *Пазителите на Словото!* *Думата, която побира в себе си всичко*, не е никаква магическа формула, ами обикновен лозунг! Колкото до Хомакайдо, става въпрос чисто и просто за фамилното име на един учен!

Сирс се бе втренчила в него с налудничав поглед, устните ѝ трепереха.

— Няма никакви богове, дето да ни чакат за среща! — продължи жестоко Давид. — Няма Олимп, няма светилища... Нищо друго няма

освен това гробище! Отломки от една научна организация, унищожена вероятно от същите сили, които си е мислела, че контролира. Твоето мистично разследване свърши в купчината преписки на някаква забравена администрация, в останките от епруветки на еди-коя си пропаднала вдън земята лаборатория! А ние се подложихме на всичките тези рискове... На всичките тези рискове...

Той се задъхваше, гласните му струни пълнеха въздуха със зловни хъхрения.

— Слепи богове ли! — намери още ярост у себе си да се присмее. — Ранени, недъгави жертви на последния взрив, удавили се тук и там, бягащи напосоки... Легенда ли, да, да, и то каква само легенда!...

Рухна в един фотьойл, вдигайки облак сух прахоляк, сърцето му болезнено биеше в слепоочията, кръвта пулсираше в страните... Сирс бе започнала да блуждае из хола като сомнамбул. В безжизнените ѝ очи сега не проблясваше никаква искрица разум.

— Не трябваше да се нахвърляш на нея така! — скара му се Тереза. — Не виждаш ли, че вече не е с всичкия си?

Ловкинята седна по турски до фотьойла и се вгълби в съзерцание на една драскотина, набраздила лявото ѝ коляно.

— Между другото ти май също не си съвсем наред! — заключи тя неочаквано с предпазлив тон.

Давид поиска да възрази, вдигна ръка... Но беше толкова уморен, толкова уморен...

Сънят го изненада неусетно. Главата му клюмна на рамото, покосена от изтощение. Много по-късно през нощта, въобще без да го щади, Тереза го разтърси силно и той се изправи, тракащ със зъби, схванат от болки...

— Сега не е време за сън! — зашепна момиченцето. — Излязох навън, за да... е, с една дума, дръж се здраво! На върха на кулата грее светлина. Чуваш ли? Хайде, стегни се, не се прави на слабоумен! Казвам ти: най-отгоре в сградата има стая, която е осветена като кабината на фар!

— Къде е Сирс?

— На площада. Вече не отвръща, когато ѝ говоря. Изглежда, раят в действителност я е разочаровал. Ела, трябва да се качим горе...

— Но дотам има поне шейсет етажа!

— Асансьорът работи, проверих! Побързай!

Тя настойчиво го дърпаше за ръката и той я последва, като мърмореше. Избута го в прашната тясна кабинка, след което се надигна на пръсти да натисне най-горния краен бутон. На капсулата ѝ бяха необходими не повече от десет секунди, за да достигне последния етаж. Сетне крилото на вратата със свистене се отмести встрани, разкривайки кръгла заседателна зала, в по-голямата си част засипана с пясък. В средата на помещението имаше някакво странно същество: подобие на дърво с хуманоидни форми, плетеница от усукани корени, почернели и изсъхнали. Растителен зародиш с човешки ръст. Давид направи няколко крачки, потърси опората на един стол.

— Можете да седнете — проговори дървото, което отвори очи. — Вече от толкова време чакам някой посетител да дойде... Видях ви, когато пристигнахте този следобед, и задействах генераторния агрегат, като се надявах, че ще разберете посланието... Наричам се... Не, всъщност това няма никакво значение. По-добре да ви разкажа една история, история, която всеки ден разказвам на себе си от близо цял век насам... Историята на Хомакайдо...

---

[1] Релефно писмо за слепи. — Б. пр. ↑

— ... Мисля, че вече сте възстановили последователността на събитията в по-голямата им част — прошепна човекът-растение след дълго мълчание. — И между другото, във всичкото това няма нищо необичайно. Днес навярно са изминали стотина години от времето, когато с всеки изтекъл месец заплахите от война все повече надвисваха над Земята. Тогава се появи един азиатски учен, който се казваше Хиро-Ито Хомакайдо и който намисли да обвърже човека с вселената, да даде живот на една модерна раса. Тя щеше да бъде всъщност нов вид екологичен синтез, като всеки индивид тук щеше да представлява истински концентрат на природата. От само себе си се разбира, че го сметнаха за шарлатанин. Но в тази бъдеща раса ученият виждаше единствения начин да се премахнат границите. Хомо сапиенс да бъде доведен до равнището на висш космически разум и така да се запази мирът. За да постигне това, той създаде Сдружението за Лъчево Обединително Въздействие върху Организмите. И по-голямата част от световната научна общественост го последва по пътя му. Методът му се основаваше на съвсем нов, необичаен способ на действие — специално облъчване, което подчиняваше и най-несъвместимите присади, премахваше всякакви явления на отхвърляне и в същото време отваряше вратите за най-безумните сраствания... Разделянията, преградите, които до този момент изолираха видовете, растенията, минералите, животните, хората, се срутиха... Обединението започваше... Впрочем въз основа на тая предпоставка Хомакайдо изгради своето биологическо кредо: *думата, която побира в себе си всичко.*

Изхождайки от твърде обширни наблюдения върху симбиотичните съединения и хранителните единици, той обобщаваше, доразвиваше... Реши да установи центъра за научни изследвания на остров Вортсо, чието име само по себе си му се струваше обединяване на противоречията.

Било писано начинанието му да продължи доста кратко. Всъщност едва две години бяха изминали след започване на

разработките, когато избухна метеж...

О, никой не беше предвидил реакцията на децата, докарани съвсем наскоро на острова — дойките най-малко от всички. Заговорът бе скроен някъде там, сред пясъците, под опънатите на дългите пръти вериги, на които ритмично поскърцваха окачените им люлки... Нападнаха на разсъмване, втурнаха се по коридорите на лабораториите с кръсъци на червенокожи, рушейки с мотики, гребла и лопати, оставени на тяхно разположение, всичко по маршрута си — всеки апарат бе разбит, всяко командно табло. Сякаш вандалско нашествие, те нахлуха сред къси съединения, пробиха си път до голямата компютърна зала, където много умряха на място, ударени от електрически ток.

Бяха като виеща човешка сган, като внезапен морски прилив след земетресение, чиято най-буйна вълна щеше да се извисява на метър и десет. Със същите тези мотики и лопати те линчуваха психолозите и биолозите, сякаш ония бяха мравки, оглозгващи плъх. Когато най-големите дадоха заповед за оттегляне, подобно на бликнал рояк червени скакалци огънят плъзна по сградите на остров Вортсо. Независимият център за биологична симбиоза престана да съществува... През следващите дни хайката продължи с такава умопомрачителна освирепялост, каквато бе присъща само на деца като тях. Образците бяха преследвани безпощадно, неумолимо... По скалите, на плажа, в дебрите на гората. Изпълващите доскоро простора невинни детски гласчета сега се бяха превърнали в бойни и смъртоносни закани, а пък самите безобидни малчугани с боси крачка и къси панталонки — в патрули от бдителни и зорки палачи. Дребосъците вървяха, стиснали в юмруци препарати против насекоми, отстрани на коланите им висяха пулверизатори за изгаряне на тревните площи, а по-големите куцукаха, смазвани под тежестта на прехвърлените през рамо ракети за анихилиране на листата. Надлъж и нашир те кръстосваха острова, впръсквайки, засявайки, инжектирайки растителна, минерална и животинска смърт. Спряха се едва след последния спазъм на последния образец. И тогава се пробудиха — от глад, от студ, от нощния страх и от самотата. Една значителна част от тях измряха от изтощение и болести. Другите поискаха да разбият резервоара с лъчение, заровен дълбоко в островната земя, и погинаха живи изпепелени...

Що се отнася до мен, спомените ми за началото са се запазили непокътнати: картечни откоси, отекващи безконечно във високите бетонни стени на стаята; гумената тръбичка, шибача празното и изтръгваща иглата за кръвопреливане, която рязко се пречупва и оставя две трети от дължината си във вътрешността на разрязаната вена. Встрани някакъв флакон се възпламенява върху своята поставка от профучал наблизо — куршум. Серум, който сълзи през пукнатините, и сондата, прокапала на пода... Мравки, които се изнизват една по една, образуващи постепенно гъмжаща, обезумяла локва — тя се пръсва сред бинтове и компреси. Орляк скалпели, натрошили прозореца на стерилната стая, преобърнати легла, колички, чиито жезла са премазвани, стъпквани с все още упоения си товар... Ръце, които конвулсивно ровят под чаршафите във влажните и лепкави превръзки; нокти, които търсят да разчоплят устните на подути и шупнали рани; пръсти, които проникват в отворилата се снага, пукащи прекалено хрежките шевове и разравящи в горещите, тръпнещи дълбини.

Стъклените, аквариумите се изсипват с гръм на земята, пръскат се мигом, а бляскавите осколки посичат тяхното съдържание; бъркотия от късове плът, която се мята, като че ли се опитва отново да се срасне в едно: смоци, гущери... Един органичен пъзъл в пълен безпорядък. И на всичкото отгоре — огънят, разбира се, предизвикан най-вероятно от истински верижни избухвания на кварцови лампи, съскащи и храчещи снопове искри сред къси съединения.

Отстъпих, струва ми се, и раменете ми се блъснаха във вратата на тоалетната, която се отвори. Кубът хладен мрак ме погълна. Острата миризма на дезинфектант веднага ме накара да избълвам погнусата, назряла в утробата ми, захвърли ме давец се върху първия умивалник. В бързината главата ми се хласна в огледалото, което се разпука звездообразно. Стоях вкопчен в студения емайл, заслушан в пращането на пламъците и пръсването на стъклата от другата страна на вратата. Там бяха Додж и останалите, и Сара, и Бъди — смешен и гол като всички нас, рухнал върху тоалетната чиния с разширени зеници и уста, пълна с пчели. Както обикновено, насекомите от ноздрите му пъплека досущ като космати топки по бузите, по устните, по зъбите му. Този път обаче животинките бяха почувствали неговия страх и мехурчетата от няколко ужилвания вече цъфтяха сред плетеницата от бръчки. Бъди се давеше в хрипове, с мъка преглъщаше меда, стичащ се по гърлото

му и който иначе му беше достатъчен да се нахрани. Виждах и Додж, обърнат три четвърти към мен, пребледнял, обливащ със силни струи урина стената, застлана до половината с плочи. След всеки негов напън и плисък по една екзотична миниатюрна рибка с напречни линии избликваше от пениса му, за да се просне с мек плясък и умре на земята с потръпващи хриле. Той страдаше жестоко, притискайки семенната си торбичка-аквариум с ръце. Колкото до Сара, тя ме беше загърбила, бе потопила лицето си в синкавозеленото отражение на изпъстреното тук-там с петна огледало. Сивият смок, който се беше загнездил и обитаваше ануса ѝ, любопитно подаде глава между нейните крака. Поколеба се, после се уви около лявото ѝ бедро — люспеста жартiera, измамливо неподвижна, готова да се вмъкне обратно в бърлогата си при най-малката възникнала опасност; да се сгуши, да се хлъзне дълбоко в топлия и пропит с влага тунел, какъвто представляваха за него червата на момичето...

„Съжителство човек/животно — пишеше в наръчниците. — Инжектиране на минерални и растителни елементи в биологичната структура на хората...“ Това беше в началото, съвсем в началото. Отпечатаният текст беше дълъг, много дълъг. Със замъглени, ситни букви, сред които изплуваха няколко по-удебелени реда: *„Отсега нататък политическите затворници ще имат възможност да избират между двата вида затвор: а) трудово-поправителен лагер; б) участие в изследователската програма за ЕКОЛОГИЧНА СИМБИОЗА в държавен научен център със съкращаване наполовина на наказателния срок.“*

Подписах, както много други, зачерквайки с дебелия връх на полагащия се по устав молив квадратчето **б**. Никой не може да избяга от трудово-поправителен лагер. Умираш преди това. Хеликоптер със слепи илюминатори ни изсипа — нас, изпълнената с напрегнат страх тълпа, смърдяща на кир и на пот — наред някаква жълта бетонирана писта, покрита с линейки и въоръжени санитарни. И онази миризма, онзи вкус... Може би наблизо имаше море, може би бяхме на остров. Грохотът от перките на хеликоптера, набиващ се в ушите, ми попречи да доловя приглушените тръпки на океана. Сетне вече бе много късно — линейките фучаха по пътя и...

След затвора и карцерите стаите килии ни се сториха прекрасни, бели, толкова бели...

Принципът на присажданията не ме плашеше. Облекчението, че съм напуснал централния пандиз, притъпяваше всичко останало... На другия ден нищо не се случи, нито на по-другия, както и през следващите дни впрочем... После незабелязано, недоловимо жизненият ни ритъм се промени, еволюира към вегетативния. Да чакаш. Без цел. Да различаваш усещания. Да имаш някакви елементарни, най-незначителни контакти. А може би слагаха нещо в храната и то...

Да живееш постоянно гол със странното чувство, че отново си възвръщаш тялото, че отново ставаш негов господар. Слънцето, което не изгаряше вече кожата: никненето на тревата, което не предизвикваше никакви сърбежи, дори и цял следобед да се въргалаш в нея.

Присажданията дойдоха след това, постепенно. Най-напред дървесните люспи: те се наредиха като керемиди и на точици набодоха по раменете, а сетне обхванаха гърба, нараствайки, обтягайки го подобно раковина. Дървена броня, чиито корени се бяха всмукали в плътта ми; доспехи, които не можех да сваля от себе си, освен ако не се одерях жив, и които пробуждаха понякога у мен смътно чувство за клаустрофобия. После нежна като на бреза кожица върху корема ме превърна в човек-дърво. Нокти и зъби от кремък бяха бавно инкрустирани в епидермиса и венците ми — сякаш скъпоценни камъни, поставяни с голяма пестеливост в обков от бижутер със стерилни гумени ръкавици.

И лицето с жизнерадостната студенина на жената в бяла престилка. Нейните устни се движеха над бръчките по кората на слепоочията ми, рискувайки да се охлузят от прекалено сухата дървесина (проблеми с овлажняването), върху която все още висяха някои от кичурите ми. „Концентрат на природата — шепнеше тя с жар, — екологичен микрокосмос. Вие сте всичкото това. Освободете се от тези глупави представи, че сте чист вид, физическа цялост. Трябва да пожелаете да бъдете кръстосан, да се превърнете в минерална, растителна, животинска сплав...“

И ноктите ѝ отчопляха проби за изследване от бялата кора по бедрата ми. „Причинявам ли ви болка? — питаше ме тогава. — Хайде, хайде, човек или ще бъде хибрид, или повече няма да го има!“ След което гласът ѝ заглъхваше към друго легло, към друга стая килия.

Подир един месец ме запознаха с Гала. В началото това бяха съвсем кратки срещи в някой застлан с бели плочи коридор, вонящ на дезинфекция. Тя никога не ме гледаше, говореше с празен, отнесен поглед... Разказва ше ми за миролюбивата манифестация, за арестуването... За деня, в който бе наругала съдебните заседатели, за присъдата.

Съединиха ни с нея. Без нито дума аз се изпъвах върху корема ѝ, между твърдите ѝ бедра, там, където се усещаше как кожата се обтяга по билата на гладките камъни. В тези моменти слухът ми долавяше вълненията на подземната река, клокочеща отвътре и къпеща органите. Приливите и отливите караха женската плът да потръпва между петънцата мъх и ниска трева, избили в коравите зърна на гърдите. Потокът течеше и се изливаше, от нейната утроба във вид на леденостуден водопад, от който чак дъхът секваше. Колко пъти потапах пениса си в тази плискаща се вода, дебнейки момента, когато притокът и студът ѝ щяха да ме разкъсат на две? Срамната ми кост докрай проникваше в процепа и слабините на Гала, размазвайки безбройните чепчици черно грозде, които — щръкнали от снопчето виолетово лозе, покрило венериния ѝ хълм — ме дращеха от вътрешната страна на бедрата... И пращането на листата, вкусът на стеблата под зъбите. Аз я размачквах, разравях я като градина, която, отново буренясала, трябваше пак да се прекопае. Мазни, сладникави и лепкави, чепките грозде се сплескваша по лицето ми, а моята уста навлизаше в нея тогава, когато осите сякаш изплитаха край челото ми нежна, пърхаща корона. Езеро се плискаше в нейния корем. Водорасли застилаха костите ѝ. След акта обичах да се опиянявам от миризмата на тиня и подмоли, извираща всеки път върху нас. Оставах неподвижен, очаквайки влагата, която проникваше в кората ми, издуваше дървесината, сладострастно ме разпускаше. Тогава добивах усещането, че съм мъртво, изсъхнало парче дърво, носещо се по повърхността на някакво езеро. Моето езеро... Но Гала бе от земя. От бърбреците до тила цялата горна част на тялото ѝ беше покрита с тънък, гъст пласт зелена трева, мека и еластична при допир. Можах да заравям пръстите си в тази морава, да докосвам едва-едва чернозема на лопатките, мазен и жилав. А после от раменете ѝ плътта се зараждаше отново. Все едно прикачена, защита към останалите части на торса с големи тревисти бодове. Лицето беше голо, с гладка кожа, бяло, само

един лишей — твърд и грапав — служеше за коса. Ала по ръцете и краката нямаше никакви следи от кръстосване. Когато се запознах с нея. Гала все още не бе подслонила никакво животно. Беше просто минерална и растителна комбинация. Едва по-късно ѝ присадиха в бъбречната кухня мравуняк, макар че тя предпочиташе риби, саламандри или поне тритони. Открай време бе искала да бъде обитавана, да усеща, че някой живее в нея, че е пълна с нещо, че е натежала. Да очаква ударите с опашки на невидими плувци, да се чувства като жив аквариум от плът, земя и кости. После беше оплодена. О, Господи! Спомням си: бременността, раждането и... новороденото. Нашето дете от пръст, което трябваше да пазим от дъжда. Едно тъмно дете от хумус и чернозем, което се ронеше при най-малкия опит да пристъпи с краченцата си. Бе още твърде младо и крехко, за да бъде засято... само няколко стръка зеленинка, свенливо наболи над челото му. Нашето землисто, торфено отроче, толкова неоформено и размазано, че при най-слабия повей се пръсваше с обрулени филизи. Беше тъй нестабилно. Нашето дете, станало жертва на пороя... Намерихме го една вечер, превърнало се в разстлала се кал, попиваща между чакъла. Под поривите на есенния вятър то се разлагаше — жалка, разтопена течна маса...

А после се наложи да присадят на едно и също място в телата ни сезоните. И зимата. Върху раменете на Гала — дъжда и калта, които всеки път ѝ напомняха за рожбата... и я караха тихичко да ридае. Адският пек, сушата, безветрието превръщаха нейния корем в застояла локва, бълваща отворотителната миризма на мъртва риба...

И шупливата дървесна тъкан за мен. Чувството за влага, мисълта за разложение или никнещи гъби, които често ме обземаха. Всяка сутрин оглеждах кората си, дебнейки за мухъл и червеи. Ръцете ми скърцаха на вятъра; нощем, когато обладавах моята спътница, краката ми изтръгваха концерт от най-отворотителни звуци. Живеехме с надеждата да дойде пролетта, а с нея и първите кълнове...

Случваха се също и непредвидени събития, те убиваха безпощадно. Една приятелка на Гала стана жертва на земетресение; подземните вълни се зародиха някъде в долната част на корема ѝ вследствие на оргазъм. След което трусовете бързо се усилиха, разкапвайки кредата на хълбоците, надробявайки мрамора на

бъбреците. Тя се разпадна късче по късче, без да може нищо да се направи.

Зимата беше тежък сезон и за животните. Най-често измираха насекомите и тогава телата ни се покриваха с мърша. При всяко движение на главата усещах как мъртвите пчели се изсипват във врата и очите ми.

Ами отклоненията в растежа? Необяснимото разпространение на отделни присади! Кремъкът, завладяващ лицето и срастващ се в челюстите, правещ те съвсем безмълвен; остъкляването на очните ябълки, тебеширената слепота, мраморната парализа... Сутрин някои жени се събуждаха до статуи, застинали в последни конвулсии. А имаше и проблеми с несходство на характерите в моменти, когато това най-малко можеше да се очаква. Териториални конфликти между животните. Земните пчели от ануса претендираха за подмишниците, запазени с предимство за мравуняците. Заради туй избухваха хиляди несекващи и жестоки локални войни, придружени от непоносимо жужене. А после не оставаше нищо друго, освен да се изчистят от тялото трупчетата с изтекли вътрешности, изтръгнати крайници и натрошени крилца. „Такива свади са в ущърб на всички!“ — крещяха изследователите.

Бяха прави естествено, но как да бъдат избягнати? Как да попречиш на онзи смок, който, увил се на спирала в дъното на нечие влагалище, неочаквано е пожелал да изгълта няколко колонии мравки? Понякога дори и човекът, не можейки повече да издържа някой да го обитава отвътре, гледаше да се отърве от своите окупатори. Колко ли змии бяха изтровени? Колко ли отрова беше нахвърляна на пчелите? Е, това вече бе симптом за психическо разстройство. Неспособни веднъж завинаги да се пречистят, да се освободят от представите си за собственост, за физическа цялост, за отсъствие на примеси, идваше ден, в който неминуемо някои хибриди се чувстваха унижени, осквернени... Получовек, полунецо...

Да, често нощем с най-толеми подробности ме спохожда финалната сцена. През вратата на тоалетните, оставена открената, огънят бълваше спирали от пламъци, които, гаснейки, цапаха плочника в черно... Наблюдавах отражението си в огледалото. Тъканта на „плътта“, свързането на ставите неминуемо ме караха да си представям парче изгоряло дърво... овъглено, разядено, ронливо...

Дърво със ситно къдрава глава и крака-корени. Додж и другите не бяха помръднали. Вече знаех, че децата се бяха разбунтували. Група сирачета, пристигнали съвсем наскоро, предоставени за новите опити по присажданията...

Неочакван метеж, непредвидим, скроен някъде сред пясъците, под опънатите на дългите пръти вериги, на които поскърцваха окачените им люлки. Бяха нападнали посред нощ, виеща човешка сган, линчувайки психолози, пазачи и биолози. Раздаващи смърт с лопати, мотики. Като мравки, дооглозгващи плъх, превъзхождащи го единствено по брой. Без разлика дечурлигата унищожаваша жертви и палачи. Те потопиха в басейна една жена-канара, за която съзнаваша много добре, че не би могла да изплува; с огнепръскачи започнаха да преследват някакъв мъж от глина, превръщайки го в течаща локва. Те нахвърляха термити по кората ми. Не знам какво е станало с Гала... Какво друго да ви разкажа?

Безвъзвратно повреден, резервоарът с лъчение експлодира, като остъкли безплодната пустош на километри наоколо. От силния блясък повечето от техниците останаха със завинаги прегорели ретини. Мнозина се удавиха, побягнаха от ада, други отлетяха, възползвайки се от малкото спасителни совалки, все още годни да влязат в действие.

Няколкото оцелели от погрома образци се скриха дълбоко... Създадох поколение. Времето мина... Джуджетата, които обитаваха морето, идват директно от лабораториите на Хомакайдо. Оказаха се просто проекти, мутанти на първо ниво. Не вярвайте на онези, дето ви разправят, че били дошли от не знам коя си планета на Слънчевата система... Те са родени тук, но твърде бързо след войната емигрираха, приспособиха се към някогашните водни басейни, полупресъхнали от експлозиите и употребата на термични оръжия.

Дори на самия остров не са останали много хора. Аз и този, старият Бъди — мъжът-кошер, — който сега е съвсем полудял. Измисли си някаква евтина митологична историйка, която втъпяваше на поклонниците, минаващи оттук някога. „*Боговете все още не са се завърнали!* — казваше им. — *Елате пак догодина!*“ И ония глупаци му вярваха! В края на краищата дойде денят, когато повече никой не се появи, не знам защо... Хората забравиха Хомакайдо, забравиха остров Вортсо... Така е по-добре.

А сега си тръгвайте. Аз вече съм просто едно старо дърво. Изсъхнало, болно, столетно. Имам нужда от тишина и спокойствие. Някой ден отново заповядайте да ме видите, тогава пак ще си поговорим... Ах, да, тъкмо на място — не бихте ли могли да помислите как да монтирате пълна лейка с вода поради споменатата причина?... Липсва ми вода, пък на моята възраст почти нямам куража да се движа...

Давид се върна в асансьора, съзнанието му бе натежало от някаква смътна, наслоила се картина. Лошо предчувствие го стягаше в стомаха. Историята вземаше обрат, който никак не му се нравеше. Впуснал се в търсене на Светия Граал^[1], той изпадаше в ролята на чистач, ровещ боклукчийските кошчета на науката с върха на своята кука...

Натисна копчето за партера, без да е воден от какъвто и да е съзнателен импулс. Десет секунди по-късно вратата се хлъзна встрани... Едва тогава младежът ГИ видя.

За миг беше обзет от хиляди противоречиви чувства: изненада, унижение, облекчение, желание да се смее и да плаче. Истинска въртележка от електрически заряди разпъна на кръст нервните му фибри, блокира жизнените му функции в къси съединения. С разтуптяло се до полуда сърце той се строполи на един стол и пое три пъти дълбоко дъх, преди да повдигне глава. Те продължаваха да бъдат там, седнали благоразумно срещу него в потъмнелите фотьойли на рецепцията. *Сред тях бяха животворната самодива, за която си мислеше, че е умряла; напудреният монах в червена кожсена пелерина; служителят от центъра за подмладяване с фризираните си мустачки, облечен крещящо с изтънчеността на панаирджийски търговец и фосфоресцираща папионка.* Крайно изтощена. Сирс чакаше отстрани с безизразен поглед, а китките ѝ бяха стегнати в белезници. Поиска да я заговори, но цикликът вдигна ръка, пресичайки порива му.

— Безполезно е — измърмори със странния глас на жена, на каквато му харесваше да се преправя. — Тя вече нищо не възприема. Мисля, че е засегната от нервно разстройство. Понесе много болезнено истината. Струва ми се, действително вярваше, че ще срещне Бог в края на пътуването. А вие подозирахте ли, че е параноичка? Твърде интересен случай на мистична лудост...

Давид въздъхна, съзнанието му се беше изпразнило.

— Наистина ли не знаехте? — възкликна учтиво монахът. — Наистина ли никога не се усъмнихте в нещо? Младият човек отвори уста, пак я затвори. Езикът му бе натежал цял тон.

— Бяхте забележителен — продължи цикликът с аленочервените устни, — без вас ние никога нямаше да открием пътя до Хомакайдо. Беше същинско предизвикателство. Почти невъзможно начинание.

— Значи сте искали точно това? — изпъшка Давид. — *Да откриете забравения маршрут?* След като сте положили толкова усилия, за да го заличите? Не сте последователни!

— Штт... Штт... Успокойте се, младежо. НЕ АЗ, а моите предшественици са заличили този път. Монаси фанатици, мракобесници. Пълна противоположност на ордена, към който принадлежа. Доста дълга история е, само че аз не съм тук да разказвам и обяснявам. Защо са се опитали да ликвидират и най-малкия спомен за поклонничеството? Защо е имало такова ожесточение да се унищожат картите, описанията... водачите! Честно казано, не знам. Пък и всичко това датира отпреди почти един век. Предполагам, че в онези смутни времена фиаското на Хомакайдо е било възприето като божие наказание, като санкция — в известен смисъл — заради гнусно богохулство. Впоследствие оцелелите от бедствието решиха да направят повсеместно прочистване. Започнаха преследвания, за да продължат дълги десетилетия. Сякаш неприлична татуировка, мястото на греха беше изличено с нагорещено желязо от паметта на хората. И в отговор на това поклонниците се помъчиха да си предават като наследство тайната за пътя. Монахът кимна умислено, сетне допълни:

— Бившите поддръжници на С.Л.О.В.О. искаха да се покаят, да измият греховете си. Потрудиха се да премахнат и най-малката следа от скандала. Превърнали се в Пазители на Словото, те ревниво бдяха да се погаси и най-слабата жарава. Положиха за унищожението толкова усилия, колкото и за сътворението. Надяваха се, че, изменили тъй внезапно на себе си, ще изкупят миналите си престъпни деяния и високомерна лудост... Да, ето как всъщност Пазителите на Словото се преобразиха в часовои на мълчанието... поне аз така си ги представям. Разбира се, имаше непокорни глави, вътрешни борби, секретни и кървави заговори, непонятни чистки. Най-после, след твърде много смърт, един ден тайната беше загубена... Времето и кръвта бяха оправдали осквернението. Ала на хоризонта се задаваше разкол.

Орденът постепенно се разцепи на две братства: *немите* — фанатични привърженици на забвението; и *говорещите*, които на всяка цена искаха да намерят зародиша на толкова вълнения и смут...

— И вие сте естествено...

— *Говорещ ли?* О, да! Бяха ми необходими години за сверяване на сведенията, години за внимателни и подробни проучвания, докато открия съществуването на татуираното предсказание върху гърдите на мумията в медната църква. От друга страна знаех, че някаква полудяла мистичка гниеше в тъмниците на религиозните затвори, научих, че се казва Сирс и че баща ѝ е бил един от последните, притежаващи откъслечна информация за голямата истина. Само *тя* беше способна да намери загубения път! Нейните знания, познанства, ореолът ѝ на мъченица... всичко се подреждаше в тази насока. Просто трябваше да ѝ се даде стимул. Сбъдването на предсказанието щеше да изиграе ролята на катализатор. Хрумна ми, че бих могъл да използвам нейната лудост. След като наредих да ѝ присадят, без тя да разбере, подкожен имплант, действащ като радиолокационен фар, аз улесних бягството на тая жена. Предварително и достатъчно силно я бяхме „настроили“ под хипноза, за да я направим чувствителна към вас по такъв начин, че когато ви види за първи път, да изпита същински психически шок-един вид прозрение!

Тук цикликът помълча и продължи:

— Наистина трябваше да се спазват приблизителните дати от предсказанието, да се остане във времето. И тъкмо онзи добряк капитан Орноз, който е сред най-способните агенти на прословутата, но за съжаление фалирала *Компания на Червените библии*, се натовари със задачата да ви „наеме“. Пресявайки през сито досиетата на центровете за подмладяване, той отдели вашата молба. Всичко у вас отговаряше отлично на изискванията — бяхте стар и самотен, без роднини, изгарящ от патологична страст към синтези и колекции... Типичен пример за човек, отдръпнал се от обществото, който щеше да се нагърби с издирването, без да създава много проблеми. Уловката с *думата, която побира в себе си всичко*, ми изглеждаше великолепна стръв: вашите млади и съвсем нови зъби нямаше да я изпуснат и със сигурност щяха да захаят...

— Но защо бяха нужни толкова усложнения? Не беше ли достатъчно някой от доверените ви агенти да изиграе ролята и...

— Не. Да се използва човек от нашите служби бе твърде опасно. Съвсем естествено ние знаехме за съществуването на привърженици на Хомакайдо, ала да прокараме сред тях свой шпионин беше изключително трудно. Нямахме представа с какви начини на разследване реално разполагат тези фанатици, специализирали се в пантомимата ребус. Орноз ни разказа за телепатични проучвания, за хипноза и дроги на „истината“. Един вклинен агент щеше да бъде разкрит за четирийсет и осем часа. Даже повече от допустимо е Сирс и сектантите от Града на Празненствата хиляди пъти да са ви сондирали, дрогирали, хипнотизирали, за да се уверят във вашата невинност. Ето защо на нас ни бе необходим някой, който да е девствен... прозирен!

— Значи сте изиграли комедията с подмладяването... Измислили сте смъртта на самодивата, разпространили сте новината в града...

— Точно така. Трябваше да се съобразяваме с различните етапи на предсказанието, трябваше да убедим Сирс, че всичко се развива според законите на съдбата. Въпреки това рискът си оставаше твърде голям. Ние не можехме да контролираме реакциите на тълпата. Признавам, че често треперех за вас. Следвах ви по петите, бях готов да се намеся в случай на линчуване. Беше доста трудно, но Сирс на свой ред много по-често успяваше да ви измъкне от блатото. Станаха и други гафове по време на пътуването... Религиозни фанатици, държани настрана от операцията, се опитаха да ви елиминират. По-точно Корк, докато преминавахте през Града на Празненствата. Трябваше най-накрая да го уведоим, да го вразумим, преди да ви е задържал и провалил мисията...

— А симбиотът... Онзи... Бливие, когото открихме убит, когато отидохме да получим сведения?

— Той беше шпионин, защитаващ интересите на немите, и щеше да предизвика вашата загуба. Орноз се зае с него веднага щом имплантираният чип ни донесе, че ще поемете по пътя за Града на Вентрилозите. Отдавна знаехме, че Оналд дьо Бливие води двойна игра, между впрочем доста умело, и че ще ви насочат към неговия дом...

— Корабът?...

— Е, когато видяхме, че никой няма да ви качи на борда, наложи се да наемем този катастрофирал баркас^[2], продадохме билети, осигурихме пътници. Опасявахме се да не се изкушите да

предприемете пътуването с някоя случайна лодка. Корабокрушението естествено не беше предвидено. Орноз не може да се измъкне, съжалявам за това. Бе поразен от мълнията в момента, в който се опитвахме да го изтеглим на хеликоптера...

— Значи сте продължавали да ни следвате?

— Да, благодарение на микрочипа предавател на нашата мила Сирс. За да ви проследим, използвахме единия от трите последни хеликоптера, все още в действие на планетата. Надявам се, че оценявате подобни прояви на интерес?

— Но защо? Защо са били необходими всичките тези работи, средства... За какво е била цялата тая машинация?... *За да откриете произхода на една легенда?* — Хайде, хайде! Не бъдете толкова наивен! Знаех твърде много за намеренията на професор Хомакайдо, бях сигурен, че никакъв бог не ви очаква на място. И не мистицизмът направляваше моите действия, за разлика от тези на горката ни Сирс, която вероятно никога няма да се възстанови...

— Тогава какво?

— Елате тук, вземете тоя бинокъл и погледнете към вътрешността на острова. Ще видите подобие на червенеещ кратер в центъра на овално пространство, изпълнено с остъклен пясък... Това огнено кълбо е резервоарът на Хиро-Ито Хомакайдо! Омагьосан котел, чието лъчение премахваше явленията на отхвърляне по време на сеансите за присаждане... Тъкмо този резервоар е непокътнат и му е достатъчно съвсем малко, за да влезе отново в строя.

— Ще продължите изследванията?

— Разбира се, че не. Кой в наши дни би се оказал дотолкова глупав, та все още да вярва, че човек може да постигне обединение с космоса? Не. Онова, което ние искаме, е да уловим тази огромна маса енергия! Да я обуздаем и да я насочим, като я отклоним от първоначалната ѝ функция... Ще възобновим индустрията, ще подкараме колите, ще вдигнем в небето самолетите, ще завъртим турбините! Ето ви друга грандиозна програма, вместо да се превръща човешкото същество в „микрокосмос на вселената“! Няма подивна любовна песен от мъркането на мотора, уважаеми господине, и нито едно божествено слово не струва колкото шума от пневматичния чук, разбиващ тротоара!

— Значи всичко е било подправено, фалш! — неочаквано измънка Давид. — Още от самото начало! Всичко...

Цикликът се отърси и повдигна рамене.

— Така е! Самодивата не е мъртва, Сирс е просто една смахната за окайване, а пък вашето издирване — обикновено засичане на местоположението... Всичко се развива донякъде като в Града на Празненствата, който вече познавате — онзи карнавал там не е нищо друго освен прикрита, тайна война...

— Железният карнавал?

— Да, железният карнавал... Вие присъствахте на един карнавал и толкоз. Дори младежкият ви костюм представлява всъщност маскировка.

— Какво искате да кажете с това?

— Говоря за вашата младост. Тя е само преходна, мимолетна. След няколко дни вие ще възстановите истинската си възраст. Празненството свърши, *господин Сам!* Оркестърът прибра инструментите си, конфетите са мръсни, серпентините — намачкани. Налага се да върнете маската, която са ви заели!

Той се изправи и кожената му пелерина тежко изшумоля.

— Ние също заминаваме — въздъхна. — Ще дойдем по-късно с работници и материали. След няколко месеца. Не знам дали ще имам удоволствието да ви срещна отново... На вашата възраст човек комай никога не може да предвиди нещата? В случай че ви няма тук при следващото ми идване, още отсега ви пожелавам всичко най-добро. Без никакъв зъл умисъл!

Монахът се извъртя на пети, сподирен от мълчаливата групичка. Самодивата дърпаше Сирс за белезниците, които злокобно потракваха.

— Пак ли ще я интернирате? — възпротиви се Давид. — Оставете я тук, тя няма да безпокои никого, тя...

Ала никой не обърна внимание на думите му. Десет минути по-късно той дочу рева на хеликоптер, разсичащ небето.

---

[1] В западноевропейските средновековни легенди — тайнствена светиня, заради, която се извършват подвизи. — Б. ред. ↑

[2] Речен несамоходен съд или моторен кораб, който обслужва пристанища. — Б. ред. ↑

Изведнъж Давид се събуди от силен удар. С полудяло сърце мъжът се замята сред облегалките на фотьойла, докато най-сетне разбра, че Тереза за кой ли път беше скочила в скута му. От няколко дни тя системно използваше този метод да го изтръгва от съня и той сериозно бе взел да се пита дали ще издържи и една седмица на такива обноси.

— Ухаааа! Колко си стар тая сутрин! — прихна малката с ръка на устата.

Давид я отблъсна, като сумтеше, пресече засипания с пясък хол и се шумгна в тоалетните. В нашареното с петна огледало проучи лицето си, опипа изопнатите гънки по шията, взря се в бръчките. Косите му все още изглеждаха „много добре“. Излезе.

— Говориш врели-некипели! — смъмра я. — Едва съм навършил петдесет и пет години. Какво ли би казала, когато възвърна действителната си възраст?

— Каквоооо? Нима още ще остаряваш? Не е възможно, човек не може да бъде толкова стар!

— Напротив, може!

— Така ли? Значи си бил истинска мумия, преди да те срещна?

— Точно така. Дори четвърт век изкарах в една гробница.

Тя го изгледа накриво, очарована и недоверчива, опитваща се да разбере дали не ѝ се подиграваше. Ала разкъсвана от любопитство, не успя да се сдържи, вкопчи се в ръкава му и галовно, умилкващо промълви:

— Хайде, ще ми разкажеш, нали? Давид се усмихна, спусна се по няколко стъпала. Този ден нямаше вятър, пясъкът щеше да ги остави на мира. Тереза отново подхвана своята атака, отново се зае с прелъстителното си деяние.

— Мога ли да те целуна?

Той свъси вежди, поднесе ѝ буза. Устните ѝ лепнеха силно.

— Бррр! — нахока я. — Пак си ходила да бъркаш в меда на добрия Бъди! Устата ти е прилепваща като ръцете на роботите от

фарандолата! А и каква е тази нова мания? Сега вече ме и целуваш?

— Дааа, защото си стар! Значи може! Разрешено е. Но забележи — бих предпочела да го върша преди! Само че като млад ти се правеше на свенлив... Да, да, така е. В края на краищата не беше много активен...

Давид я остави да си играе на съблазнителка, слушайки я с половин ухо. Бе способна да бърбори по цели дни, вадейки поука след поука. Запита се дали щеше да отиде при човека-дърво, за да му занесе лейката — повод, около който всекидневно се пораждаха безконечни препирни. В това число влизаше и Бъди, човекът-кошер, напразно опитващ се да го накара да усвои брайловото писмо и сетне да му помага в изсичането на камъни жалони... Но паметта на Давид изневеряваше, а пък в тази област Тереза се оказа много по-добър ученик. Тя вече не се плашеше от пчелите и насекомите се съгласяваха да кацат по бузите, ръцете и раменете ѝ, без да я жилият...

Накрая той се реши да отиде в „бахчата“ — късче заслонена земя, където растяха диви зеленчуци, напълно подходящи за ядене. Вероятно следобед Тереза щеше да посвети на залавянето на морски птици, които после да приготви в превъзходно печено. Денят бе прекрасен. Щом се спуснеше вечерта, мъжът щеше да заспи с пълен стомах, унасян от нежното бърбене на момиченцето.

И когато на другата сутрин се събудеше, щеше да е на шейсет и пет години...

На следващия ден — на седемдесет.

Скобата се затваряше. Не бе опечален. Както и бе подозирал още от първата вечер във влака, носещ го към Града на Оракулите, всичко се беше оказало просто измама. Едно болезнено удължение. За да се подмладиш, трябва да имаш желанието да започнеш отново... А Давид нямаше желание да започва отново. Нито да става свидетел на бъдния индустриален подем, да слуша грохота на машините, бученето на пневматичните чукове. *Не!* Беше решено! Той щеше да се оттегли в зеленчуковата градина^[1].

---

[1] Намек за известната фраза на Волтер от новелата „Кандид“: „...трябва да работим градината си.“ В случая героят се надява спокойно да изживее своите старини. — Б. пр. ↑

ЕПИЛОГ

Давид умря в края на лятото от слънчев удар вследствие дълго стоене на открито. Два месеца по-късно островът бе завладян от цял контингент работници и инженери, които опасаха площта му надлъж и нашир с канализационни мрежи и водохранилища.

Отново обзаведоха старите канцеларии в административния център. Човекът-дърво и старецът с пчелите бяха отпратени в зоологическа градина. Видът им обаче дотолкова травмира децата, че много скоро решиха да ги махнат от клетките за публично достояние. В крайна сметка ги продадоха на някакъв цирков директор, който безпроблемно ги присъедини към четата си от „чудовища“ и „феномени“.

Колкото до Тереза, тя бе задържана от службите за сигурност, охраняващи индустриалната зона на остров Вортсо, и веднага поверена на придружител пазач. Неговата задача беше да я отведе до сиропиталището, където момичето да се нагърби със задълженията си на *парцал* — длъжност, която инак би трябвало да изпълнява вече от дълги месеци.

Ала по време на престоя им в Града на Празненствата полицаят, натоварен да извърши прехвърлянето, се остави да бъде заловен от фарандолата. Тереза начаса се възползва от случая, за да се стопи в тълпата.

И никога няма да я намерят...

Източник: [Библиотеката на Александър Минковски](#)

Публикация: Издателство „Аргус“, София 1995

Серж БРЮСОЛО. ЖЕЛЕЗЕН КАРНАВАЛ. 1995. Изд. Аргус, София. Биб. Фантастика No.12 Фантастичен роман. Превод от френски: Любомир НАЙДЕНОВ [Le Carnaval de fer, Serge BRUSSOLO]. С портр. Формат: 20 см. Страници: 272. Цена: 80.00 лв. ISBN: 954-570-013-0.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.